

DUHUL SFÂNT

O INTRODUCERE

JOHN BEVERE

CU ADDISON BEVERE

INCLUDE UN DVD CU RESURSE SUPLIMENTARE

Drag prieten,

Tu ești un aducător de bucurie pentru Dumnezeu și o încântare pentru inima Sa. Marea Sa dorință este să te cunoască și să fie cunoscut de tine. Pe măsură ce crești în relația cu El, Dumnezeu te-a invitat de asemenea să fii partenerul Său în propășirea împărăției cerurilor pe Pământ. După cum spunea Apostolul Pavel, „am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

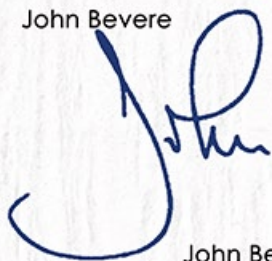
În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi toți dorim să fim pe placul Tatălui nostru. Și totuși, cu mare ușurință uneori pierdem din vedere ceea ce Isus a spus cu claritate: că puterea de a împlini planurile lui Dumnezeu vine dintr-o relație strânsă cu Duhul Sfânt. Voia lui Dumnezeu nu este ca doar să lucrezi pentru El; ci El te invită să lucrezi împreună cu El. El vrea să fie prietenul tău cel mai bun, să împărtășească fiecare moment al vieții tale. El este disponibil să îți vorbească, să te încurajeze, să te împuternicească. Nu există o relație mai măreață decât cea pe care Dumnezeu ți-o oferă prin Duhul Sfânt.

Domnul a pus pe inima mea să împărtășesc acest mesaj cu tine și cu alți lideri din lumea întreagă. Te rog să primești acest dar împreună cu dragostea mea. Împărtășește-l cu toți cunoscuții tăi. Cred că acesta va fi startul unei comuniuni mai adânci cu Dumnezeu - atât pentru tine, cât și pentru cei pe care îi conduci.

Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt a promis că nu te va părăsi niciodată. Prietenia Sa îți este disponibilă mereu. Adevărurile transmise prin intermediul acestor pagini au transformat viața mea și mă rog ca și tu să experimentezi o revelație radicală pe măsură ce te adâncești în Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea să aud vești despre modul în care acest mesaj a avut impact asupra ta și a celor cărora le slujești.

Fratele tău în Hristos,

John Bevere

John Bevere
JohnBevere@gmail.com

Messenger
International
MessengerInternational.org

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BEVERE, JOHN

Duhul Sfânt : o introducere / John Bevere;

ed.: Vasilică Croitor ; trad.: Veronica Oniga. -

Medgidia : Succeed Publishing, 2014

ISBN 978-606-8218-57-1

I. Croitor, Vasilică (ed.)

II. Oniga, Veronica (trad.)

231.3:284

Editor: **Vasilică Croitor**

Traducător: **Veronica Oniga**

Tehnoredactor: **Irina Duciuc**

The Holy Spirit (Romanian) by John Bevere © 2015 Messenger International. Originally published in English

Resurse adiționale sunt disponibile în limba română și pot fi descărcate de la: www.CloudLibrary.org

Această carte se distribuie liderilor și liderilor în formare **GRATIS** și nu poate fi vândută. Ea este un dar din partea organizației conduse de John și Lisa Bevere, Messenger International.

Pentru a contacta autorul: **JohnBevere@ymail.com**

Tipărit în Romania

www.MessengerInternational.org

Editura Succeed Publishing

Medgidia, str. Independenței, nr. 5

Jud. Constanța, cod: 905600

Mobil: 0744 623909

comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

CUPRINS

CUPRINS.....	3
DESPRE ACEASTĂ CARTE INTERACTIVĂ.....	5
INTRODUCERE.....	7
CINE ESTE DUHUL SFÂNT?	9
PERSONALITATEA DUHULUI SFÂNT	45
TREI NIVELURI ALE RELAȚIILOR	81
ÎMPUTERNICIȚI PRIN DUHUL SFÂNT	113
VORBIREA DUHULUI	153
ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI	194
CUM SĂ PRIMIM MÂNTUIREA	216
NOTE	218

Despre această carte interactivă

Cartea aceasta poate fi citită de la un capăt la celălalt, ca orice altă carte. Însă noi vă îndemnăm să studiați elementele ei interactive, ca să vă bucurați de o experiență personalizată.

Fiecare capitol al cărții este împărțit în cinci secțiuni, menite a fi parcurse câte una pe zi; ele sunt însoțite de un material devoțional, trecut la sfârșitul capitolului. Puteți alege să citiți câte o secțiune și un fragment devoțional pe zi sau le puteți parcurge și îmbina așa cum doriți. Sugestia noastră pentru aceia dintre voi care citesc materialul de față ca parte a unui grup de studiu este să opteze pentru un capitol pe săptămână.

Dacă parcurgeți cartea aceasta ca parte a studiului despre Duhul Sfânt al seriei *Messenger*, vă recomandăm să urmăriți sau să ascultați sesiunea de învățătură a corespunzătoare fiecărei săptămâni și să răspundeți în cadrul grupului întrebărilor puse în discuție. Apoi, citiți capitolul din carte și încheiați cu partea devoțională. Există câte o sesiune de învățătură pentru fiecare capitol al cărții. Întrebările de discutat în cadrul fiecărui capitol se găsesc după secțiunea devoțională zilnică.

Lectură plăcută!

Introducere

Când tatăl meu m-a rugat prima oară să-l ajut la scrierea acestei cărți, simțământul care a pus îndată stăpânire pe mine a fost unul de neîncredere. Mi-am zis: „Probabil că nu s-a rugat încă în privința aceasta.” Sincer să fiu, nu mă consideram un candidat demn de luat în considerare pentru o asemenea sarcină. De fapt, numai gândul la cererea lui îmi crea o stare de stres asemănătoare celor din timpul unei competiții acerbe.

I-am sugerat politicos să ia în considerare alte câteva alternative și să petreacă suficient timp rugându-se cu privire la ideea amintită (poate vreun an sau doi). Cu toate acestea, după o zi petrecută în rugăciune, a rămas încredințat că eu eram persoana potrivită pentru sarcina aceasta. Pentru el este important ca Duhul Sfânt să nu devină un subiect tabu în rândul generațiilor mai tinere și pune preț pe aportul meu de tânăr adult. Cunoaștem amândoi mulți oameni – tineri și vârstnici deopotrivă – care ar prefera să evite subiectul acesta dacă nu înțeleg cine este Duhul Sfânt și cum lucrează El.

Astfel, în ciuda neliniștii mele, nu am putut refuza cererea tatălui meu și am fost silit să consimt. Rezultatele ulterioare pot fi descrise doar ca o călătorie care mi-a transformat viața. Am început să văd Scriptura într-o nouă lumină, pe măsură ce Dumnezeu mi-a deschis ochii față de multe dintre minunățiile Duhului Său. Am descoperit curând că Duhul Sfânt este Persoana cel mai greșit înțeleasă din Biserică, fiindu-I atribuite nenumărate etichetări și stereotipuri, în vreme ce prea puțini credincioși Îl cunosc așa cum este El cu adevărat.

Scopul acestei cărți este de a contura o introducere privitoare la Persoana Duhului Sfânt, ajutându-vă să faceți o călătorie de-a lungul Scripturii. S-ar putea ca unele aspecte ale cărții de față să constituie pentru voi o provocare, însă vă promit că drumul parcurs prin intermediul ei merită timpul și energia voastră.

În timp ce citiți cuvintele așternute pe aceste pagini, rugați-L pe Duhul Sfânt să vă călăuzească în tot adevărul. El va îndepărta orice convingere care nu își are temelia în Cuvântul Său. Veți descoperi că

Duhul lui Dumnezeu nu „aparține” unei denominații sau mișcări și că nu poate fi restrâns și limitat la o anumită generație sau vârstă. El a fost trimis pentru a-L descoperi pe Isus și pentru a împuternici întregul trup al lui Cristos. El a făcut din inima noastră locașul Său și a promis că va lucra în noi spre binele nostru. Tot ce trebuie să facem este să îi cedăm Lui controlul.

Nici nu ați putea găsi un prieten și un tovarăș mai bun! Duhul Sfânt vă va însoți cu credincioșie în cursul tuturor luptelor și bucuriilor vieții. El a promis că nu vă va lăsa și nu vă va părăsi vreodată, fiindcă voi sunteți obiectul pasiunii și al desfătării Sale. Pregătiți-vă să-L descoperiți pe Acela care este definiția cuvântului „nemaipomenit”!

– **Addison Bevere**, director executiv al organizației
Messenger International

*Căci prin El și unii, și alții avem intrare la Tatăl,
într-un Duh (Efeseni 2:18).*

Cine este Duhul Sfânt?

Dar Mângâietorul (Sfătuitorul, Ajutorul, Mijlocitorul, Susținătorul, Cel care ne întărește și ne stă alături), adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu [în locul Meu, să Mă reprezinte pe Mine și să acționeze pentru Mine], vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

- Ioan 14:26

Ziua întâi

Era în ajunul unui nou an. Simțeam înăuntrul meu imboldul de a posti și de a mă ruga. L-am întrebat pe Domnul: „Ce carte a Bibliei să citesc?” Spre surprinderea mea, L-am auzit răspunzându-mi: „Cartea Faptele apostolilor”.

De ce eram surprins? Fiindcă în urma perioadei anterioare de post prelungit și de rugăciune îmi dăduse aceleași instrucțiuni: „Citește cartea Faptele apostolilor.” În cursul acelei perioade de post, ceea ce mi-a sărit în ochi din cartea studiată a fost conflictul legat de scopul și de direcția vieții apostolului Pavel, precum și consecințele subsecvente, care au îmbrăcat forma a numeroase greutăți întâmpinate pe drum. Dați-mi voie să explic la ce mă refer.

Pavel a fost ales de Dumnezeu să propovăduiască Evanghelia în fața neamurilor. El însuși a afirmat: „Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al neamurilor” (2 Timotei 1:11). Mandatul acesta este unul specific, a cărui țintă era precis stabilită. Apostolul l-a menționat în repetate rânduri de-a lungul vieții sale. Cu ocazia primei sale călătorii apostolice a spus iudeilor: „...iată că ne întoarcem spre neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus să fii lumina neamurilor...»” (Fapte 13:46-47). În cursul celei de-a doua călătorii întreprinse de Pavel, el a afirmat plin de îndrăzneală: „De acum încolo mă voi duce la neamuri” (Fapte 18:6). Iată ce a scris el romanilor: „Sunt apostol al neamurilor” (Romani 11:13). Afirmările acestea continuă pe parcursul scrierilor sale.

Totuși, mânat de dragostea și de dorința lui de a-i vedea mântuiți pe cei dintr-un neam cu el, pe iudei, a căutat sinagogile din mai toate orașele prin care a trecut. Obişnuia să vorbească mai întâi iudeilor, înainte de a încerca să se apropie de neamuri; de fapt, respingerea mesajului său de către iudei a fost cea care l-a împins adesea spre neamuri. În timpul vieții lui, iudeii au fost în spatele celor mai mari prigoane și necazuri ale lui Pavel. Ei ațâțau locuitorii cetăților și stârneau ostilitatea cârmuitorilor ne-evrei față de apostol. Uneltirile lor care căutau vrajbă se găseau în spatele celor mai multe tulburări, întemnițări, bătăi și judecăți de care a avut parte Pavel. Este important să ținem seama însă de faptul că lui Dumnezeu îi pasă în mod deosebit de evrei. De aceea Iacov, Petru și Ioan au fost trimiși la ei: „Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur” (Galateni 2:9).

Mesajul care mi-a fost revelat în cursul perioadei anterioare de post fusese cât se putea de limpede: „Fiule, rămâi în sfera de har în care te-am chemat să pășești. Nu îngădui sentimentelor sau iubirii tale naturale să te îndepărteze de însărcinarea divină la care ai fost chemat.” Amintindu-mi atât de clar cuvintele acelea, am fost surprins când Dumnezeu mi-a cerut să citesc din nou cartea Faptele apostolilor. La urma urmelor, mai erau alte șaiszeci și cinci de cărți din care putea alege!

Acum mă bucur că am ascultat, fiindcă de data aceasta, în timp ce am parcurs iarăși Faptele apostolilor, mi-a sărit în ochi ceva cu totul diferit (confirmând faptul că Scriptura este cu adevărat vie). Ceea ce

mi-a atras acum atenția a fost cât de mult s-au bizuit, au interacționat și au vorbit cu Duhul Sfânt liderii și membrii Bisericii primare. El era o parte vitală a vieții lor, fiind implicat în tot ce făceau. Duhul lui Dumnezeu avea rolul predominant în acțiunile lor de răspândire a Evangheliei, în întâlnirile și în planurile lor, fiind întotdeauna implicat în tot ce făceau. Iată câteva dintre pasajele care s-au evidențiat în celelalte:

- „Pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt?” (Fapte 5:3).
- „Cum de v-ați înțeles între voi să ispitiți pe Duhul Domnului?” (Fapte 5:9).
- „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt” (Fapte 5:32).
- „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt” (Fapte 7:51).
- „Duhul mi-a spus să plec cu ei” (Fapte 11:12).
- „Unul dintre ei... a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare...” (Fapte 11:28).
- „Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt...” (Fapte 13:4).
- „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă...” (Fapte 15:28).
- „Au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia...” (Fapte 16:6).
- „Se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie” (Fapte 16:7).
- „Pavel [a fost îmboldit de Duhul] și dovedea iudeilor...” (Fapte 18:5).
- „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Fapte 19:2).
- „Pavel și-a pus în gând [s-a simțit împins de Duhul] să se ducă la Ierusalim, trecând prin Macedonia” (Fapte 19:21).
- „Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate...” (Fapte 20:23).
- „Luați seama dar la voi înșivă și la turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi...” (Fapte 20:28).

Cuvinte de felul acesta se evidențiau în repetate rânduri, desprinzându-se parcă de pe paginile cărții. Mi-a devenit dureros de limpede că tiparul de mai sus nu se regăsește în Biserica de astăzi. Ceea ce constituia o experiență obișnuită în rândul primilor creștini pare acum o raritate. Nu mă refer numai la deficiența aceasta din viața altora, ci în primul rând la cea din propria-mi trăire. Pe măsură ce citeam, mi-am dat seama că dădusem înapoi în ce privea savurarea, căutarea și bizuirea pe conducerea, tovărășia, interacțiunea și influența plină de putere a Duhului lui Dumnezeu. Odată ce faptul acesta mi-a devenit mie limpede, cum puteam să nu vi-l împărtășesc și vouă?

Afirmații directe

Dați-mi voie să fac o serie de afirmații directe care vor deveni mai clare pe măsură ce ne afundăm în această importantă discuție.

Mai întâi, practic vorbind, nu poate exista viață creștină fără Duhul Sfânt.

- Fără Duhul Sfânt, creștinismul este sec, monoton și prozaic.
- Fără Duhul Sfânt, truda noastră ne secătuiește și ne istovește
- Fără Duhul Sfânt, nu avem părtășie cu Dumnezeu.

Dați la o parte Duhul Sfânt dintr-o biserică și se va întâmpla una dintre următoarele două:

- Biserica se va transforma într-un club social.
- Biserica va deveni o instituție religioasă.

Adevărul este acesta:

- Nu există revelație fără Duhul Sfânt. De fapt, în absența Lui, Scriptura devine vătămătoare, căci „slova omoară, dar Duhul dă viață” (2 Corinteni 3:6).
- Nu există viziune fără Duhul Sfânt.
- Nu există bucurie fără Duhul Sfânt.
- Nu există pace fără Duhul Sfânt.
- Nu există libertate fără Duhul Sfânt.

Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia (2 Corinteni 3:17).

Priviți la cuvintele: „unde [oriunde] este Duhul Domnului”. Să ne gândim puțin la ele. Duhul lui Dumnezeu este atotprezent; El este pretutindeni în orice clipă. David spune: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” (Psalmul 139:7). Răspunsul apăsător este: „Nicăieri!” David scrie mai departe: „Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca” (Psalmul 139:8-10). Este cât se poate de limpede: El este *pretutindeni* în orice vreme.

Astfel, următoarea întrebare pe care trebuie să ne-o punem este aceasta: „Există și slobozenia *pretutindeni*?” Priviți din nou la cuvintele lui Pavel: „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” Am dovedit că El este *pretutindeni*; există atunci și slobozenia *pretutindeni*? Răspunsul la întrebarea aceasta este un răspunător nu. Nu există libertate în bordeluri, în baruri, în închisori și în spitale. Am fost în cartiere, în școli, în case și chiar în biserici unde nu există libertate. Ce ne spune aici, de fapt, Scriptura? Consider că următoarea traducere ar reda cu mai multă acuratețe sensul textului:

Oriunde Duhul este Domn, acolo este slobozenia (2 Corinteni 3:17, parafrazarea autorului).

Cuvântul întrebuințat în limba greacă pentru *domn* este *kyrios*. Termenul este definit ca „având autoritate supremă”.¹ Duhului Sfânt nu I se îngăduie să aibă autoritatea în cele mai multe baruri, închisori, spitale, case și chiar în multe biserici. Acolo unde El este bine-venit ca autoritate supremă, acolo veți găsi libertate și dreptate pentru toți.

Scopul acestui mesaj

Scopul mesajului de față este acela de a vă prezenta *Persoana* Duhului Sfânt. S-ar putea scrie volume întregi despre El și am putea petrece zile, luni și chiar ani vorbind despre Duhul lui Dumnezeu.

Eu sunt căsătorit cu soția mea, Lisa, de peste treizeci de ani. Oricât de bine aş cunoaşte-o, încă descopăr laturi ale personalităţii, intereselor, dorinţelor şi particularităţilor ei pe care nu le-am observat niciodată. Am petrecut de curând câteva zile în doi, sărbătorind a treizecea aniversare a nunţii noastre. Cu ocazia aceasta am aflat unele aspecte ale visurilor, preferinţelor şi chiar abilităţilor ei despre care nici nu ştiam că există.

În ce priveşte abilităţile ei, nu aveam idee cât de talentată este la golf. Lisa ştia cât de mult îmi place mişcarea, aşa că s-a oferit să mă însoţească la un meci de golf. (Nu am jucat decât o rundă, fiindcă menirea ieşirii aceleia era de a petrece timp în doi.) Terenul era foarte denivelat până la gaura a şaptesprezecea. Soția mea nu se trage niciodată în spate din faţa unei provocări, aşa că am întrebat-o dacă vroia să încerce să trimită ea mingea peste viroaga din faţa noastră. Era nevoie de o lovitură de peste o sută treizeci de metri ca mingea să treacă peste hăul adânc de vreo o sută optzeci de metri. Dacă mingea nu era aruncată îndeajuns de departe, aveam să o pierdem în ocean. Am găsit o minge veche pe care i-am dat-o Lisei (fiindcă nu credeam că o voi mai vedea vreodată). A luat croşa şi a lovit mingea, care a ajuns cu bine pe partea cealaltă. Iată că, după treizeci de ani de căsnicie, am descoperit un nou talent!

În timpul cinei servite acolo în fiecare seară, Lisa mi-a împărtăşit cunoştinţe, gânduri pline de înţelepciune, interese şi aspiraţii pe care nu mi le mai spusese înainte. Pe scurt, am rămas înmărmurit văzând câtă profunzime se ascunde înăuntrul acestei femei nemaipomenite căreia am privilegiul să îi pot spune soţie.

Ar fi cu neputinţă să vă împărtăşesc în numai câteva capitole tot ce cunoaşte Lisa. Nu aş izbuti nici în volume întregi. Cu toate acestea, aş putea să vă spun cum să o abordaţi şi cum să staţi de vorbă cu ea. Vă pot spune ce anume îi face plăcere, ce fel de lucruri o interesează, cum să lucraţi şi cum să interacţionaţi cu ea. Vă mai pot spune care îi sunt punctele tari şi slăbiciunile, ce îi place şi ce nu îi stârneşte interesul. Aceste cunoştinţe preliminare ar servi pe post de catalizator al unei relaţii bune cu ea.

Dacă este imposibil să vă spun totul despre Lisa, care are numai câteva decenii, cum aş putea atunci să mă apropiu măcar cât de cât de o descriere deplină a Duhului Sfânt, când El există din veşnicie în veşnicie? Aşa ceva ar fi cu neputinţă! Însă ceea ce pot face este să vă

prezint o introducere a cine este El. vă pot vorbi despre personalitatea Lui, despre ceea ce-L interesează și ceea ce Îi place. Pot defini relația noastră cu El și vă pot împărtăși câteva dintre căile prin care Îl putem aborda și putem interacționa cu El. Vă pot spune de ce relația noastră cu Duhul Sfânt este atât de importantă și cum ne împuternicește El să împlinim dorințele lui Dumnezeu pentru viața noastră. Aceste aspecte elementare vă pot adânci într-o relație mai profundă și mai semnificativă cu El.

Ziua a doua

O înțelegere foarte eronată

Iată o greșeală făcută de mulți: au încercat să înțeleagă *lucrarea* și *puterea* Duhului Sfânt fără să ajungă mai întâi să Îl cunoască pe El, ca *Persoană*.

Este esențial să stabilim în inima și în mintea noastră dacă noi credem că Duhul Sfânt este o Persoană divină, una care este infinit de sfântă, de înțeleaptă și de puternică, dar care, cu toate acestea, este minunat de blândă, sensibilă și plină de compasiune. Credem că El este vrednic să primească reverența, credința, dragostea, consacrarea și predarea noastră deplină? Sau credem noi, în schimb, că Duhul Sfânt este doar o influență care purcede de la Dumnezeu, un soi de putere divină mistică, de felul celei la care ne gândim când vorbim despre „spiritul de generozitate” sau „spiritul de competiție”?

Această perspectivă din urmă este una superficială, imatură și chiar sectară. Dacă o adoptăm, vom putea cădea cu ușurință pradă mândriei spirituale, care ne va face să ne fălim de parcă am aparține unui ordin superior al creștinismului.

Pe de altă parte, dacă Îl vedem pe El ca fiind infinit în ce privește maiestatea, slava, splendoarea, înțelepciunea, cunoștința și sfințenia, crezând că El, ca Persoană, a consimțit, împreună cu Tatăl și cu Fiul, să ne ia în stăpânire viața și să facă din ea ceva bun, vom cădea cu fața la pământ, cuprinși de teamă și de uimire.

Un om care privește Duhul lui Dumnezeu ca pe o influență sau o putere supremă va spune mereu: „Vreau mai mult din Duhul Sfânt.” Din contră, cineva care Îl vede ca pe o Persoană minunată, va zice: „Cum Îi pot dărui mai mult din mine însumi?”

Percepția noastră cu privire la El

Unul dintre motivele pentru care mulți Îl percep pe Duhul lui Dumnezeu ca pe o simplă influență, nu ca pe o Persoană, este modul în care a fost El prezentat. Ați auzit vreodată pe cineva referindu-Se la El cu ajutorul pronumelui folosit pentru a desemna alte substantive impersonale? Eu sunt implicat în slujirea creștină de treizeci de ani, iar dacă mi-ar fi dat cineva un dolar pentru fiecare asemenea ocazie, aș fi astăzi tare bogat. Din nefericire, mulți dintre noi trec cu vederea plinătatea prezenței Duhului, fiindcă refuză să Îl onoreze ca pe o Persoană. Duhul lui Dumnezeu nu Se va manifesta acolo unde nu este cinstit (vedeți Matei 13:54-58, Psalmul 89:7).

Țin să remarc faptul că, atunci când numesc Duhul Sfânt „Persoană”, nu fac din El o făptură omenească, ci doar arăt că posedă atributele pe care le punem noi pe seama personalității. Duhul Sfânt este de natură divină, nu umană. Trebuie să ne amintim însă că oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu. Așadar, El nu este ca noi, ci mai degrabă noi ne asemănăm cu El.

Ca Biserică, noi am ales să Îl privim ca pe o „entitate sfântă” mai curând decât ca pe *Cel Preasfânt*. Dorința Lui este aceea de a fi prietenul nostru cel mai apropiat; cu toate acestea, noi I-am limitat implicarea în viața noastră. Tristul adevăr este acela că am respins, cu nechibzuință, relația cea mai împlinitoare de care am putea avea parte.

Să aruncăm o privire la câteva pasaje care vor ilustra întru totul personalitatea Duhului Sfânt:

- El are gândire (vedeți Romani 8:27).
- El are voință (vedeți 1 Corinteni 12:11).
- El are emoții, cum sunt dragostea și bucuria (vedeți Romani 15:30, Galateni 5:22).

- El mângâie (vedeți Fapte 9:31).
- El vorbește (vedeți Evrei 3:7); de fapt, El vorbește lămurit (vedeți 1 Timotei 4:1).
- El ne învață (vedeți 1 Corinteni 2:13).
- El poate fi întristat (vedeți Efeseni 4:30).
- El poate fi batjocorit (vedeți Evrei 10:29).
- El poate avea parte de împotrivirea oamenilor (Fapte 7:51).
- El poate fi mințit (Fapte 5:1-11).

Dacă aceste atribute sunt atât de evidente în Scriptură, atunci trebuie să ne întrebăm de ce este Duhul Sfânt atât de greșit înțeles.

Porumbelul

Când se gândesc la Duhul Sfânt, mulți oameni Îl asociază numai decît cu un porumbel. De ce fac oare adesea această primă asociere? S-a manifestat oare vreodată El ca un porumbel? Răspunsul apăsător este *nu*. În toate cele patru Evanghelii citim că Duhul lui Dumnezeu a coborât asupra lui Isus *ca un porumbel* (vedeți Matei 3:16, Marcu 1:10, Luca 3:22, Ioan 1:32). Dar nu facem noi adesea observații de felul: „ea aleargă iute ca vîntul” sau „el e puternic precum un taur”? Dacă spun că fiul meu e la fel de tare ca un taur, îl transformă comparația mea într-un patrupe? De bună seamă că nu! Tot astfel, a spune că Duhul Sfânt a coborât ca un porumbel nu este totuna cu a afirma că El este un porumbel.

S-ar putea ca unii să zică: „Da, dar, John, El este reprezentat sub forma flăcărilor dinaintea tronului lui Dumnezeu” (vedeți Apocalipsa 4:5). Da, într-adevăr, însă Biblia mai spune: „Am văzut stînd în picioare un Miel. Părea junghiat...” (Apocalipsa 5:6). Este vorba despre o descriere a lui Isus, iar noi știm, fără doar și poate, că Isus nu era un patrupe. În același fel, Duhul Sfânt nu este un foc mistic ale cărui flăcări ard în fața tronului lui Dumnezeu.

Atunci cine este Duhul Sfânt?

În Biblie ni se arată lămurit că Duhul Sfânt este a treia Persoană a dumnezeirii. În Geneza 1:26 găsim scris astfel: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să *facem* om după chipul *Nostru*, după asemănarea *Noastră*.»” Observați că Dumnezeu nu a spus: „Să *fac* om.” Opera creației a necesitat trei actori diferiți, care au jucat trei roluri distincte; Dumnezeu Se referea la Sine ca la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Să privim acum la pasajul din Faptele apostolilor 10:38, ca să vedem identificarea clară a celor trei:

Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul, căci Dumnezeu era cu El.

În versetul acesta, vedem că Tatăl L-a uns pe Isus cu Duhul Sfânt; trei Persoane distincte au conlucrat în vederea unui scop comun. Să ne oprim acum asupra altui exemplu:

De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:16-17).

În relatarea aceasta a botezului lui Isus veți observa din nou că cei trei membri ai dumnezeirii Se manifestă ca trei Persoane distincte. Mai întâi, Isus a fost botezat de Ioan, apoi Duhul lui Dumnezeu a coborât peste El, pentru ca în final Dumnezeu Tatăl să declare din ceruri: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” Îi vedem iarăși pe cei trei membri ai trinității conlucrând pentru împlinirea aceluiași scop.

Dați-mi voie să vă dau un exemplu simplu care va ajuta la ilustrarea acestui adevăr. Apa (H₂O) se poate manifesta în trei forme. Temperatura hotărăște dacă apa va fi în stare solidă, lichidă sau gazoasă. Substanța apei (structura ei moleculară) nu se schimbă câtuși de puțin, însă modul ei de manifestare depinde de mediu (de temperatură).

Tot astfel, structura esențială a lui Dumnezeu nu se schimbă. Când Îl vedeți pe Fiul, Îl vedeți pe Tatăl; iar Duhul a fost trimis pentru a ni-L descoperi nouă pe Fiul (vedeți Ioan 17:21, Efeseni 1:17-18). Dumnezeu este una în ce privește scopul, dar, cu toate acestea, are trei moduri de exprimare (trei Persoane) care îndeplinesc funcții diferite. Cu toate că există trei Persoane, este un singur Dumnezeu. În Deuteronom 6:4 este scris astfel: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn.” În Romani 3:30 ni se spune: „Dumnezeu este unul singur.” În Iacov 2:19, apostolul scrie, de asemenea: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci.” Adevărul acesta constituie unul dintre elementele fundamentale ale cărții de față: există trei Persoane divine distincte, dar un singur Dumnezeu.

Ziua a treia

Prima Persoană

Duhul Sfânt este cel dintâi membru al dumnezeirii care este menționat în Biblie. În primul capitol din Geneza ni se spune astfel: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (versetul 1). Să privim acum la versetul al doilea: „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” Duhul Sfânt apare încă din Geneza 1:2; El este primul membru al trinității pomenit pe nume.

S-ar putea pune întrebarea: „Dar, John, primul verset afirmă: «La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.» Cum poți spune atunci că Duhul Sfânt este primul membru al dumnezeirii menționat în Scriptură când cel dintâi verset Îl pomenește pe Dumnezeu Tatăl?” Întrebarea e foarte bună. Însă, nu uitați, Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru.” Referința la Dumnezeu din primul verset vizează trinitatea, nu un membru anume al ei. De aceea, cel dintâi membru al trinității identificat prin funcția Sa este Duhul Sfânt. În versetul al doilea citim că „Duhul lui Dumnezeu [Duhul Sfânt] Se mișca pe deasupra apelor”.

Să ne întoarcem iarăși la întrebarea inițială: cine este Duhul Sfânt? Pot confirma că este Persoana cea mai uimitoare, mai minunată, blândă, sensibilă și puternică de pe fața Pământului. Poate că veți întreba: „De pe fața Pământului, John?” Da, de pe fața Pământului. Ceea ce trebuie să înțelegem este faptul că Tatăl nu este aici, pe Pământ; El Se află pe tronul Său din cer. De asemenea, nici Isus nu Se găsește aici, pe Pământ. Aud mereu mulți oameni spunând: „Isus e în inima mea”, dar Scriptura arată lămurit că El șade la dreapta lui Dumnezeu (vedeți Marcu 16:19). În Fapte 1:9-11 citim:

După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei [ucenicii] la El, S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

Cei doi bărbați, care erau de fapt îngeri, au arătat limpede ucenicilor că Isus avea să Se întoarcă în același fel în care plecase. Cu alte cuvinte, El nu Se va întoarce pe Pământ până la venirea Lui pe norii cerului. S-a întors deja Isus pe nori? Răspunsul este un lămurit nu. Aceasta înseamnă că, în momentul de față, Isus șade încă la dreapta lui Dumnezeu, în ceruri.

Gândiți-vă la momentul uciderii lui Ștefan cu pietre. În Fapte 7:55-56 ni se spune: „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.»” Încercați să vi-L închipuiți pe Isus în toată slava Lui, stând în picioare în semn de cinstire a martirului Său, anticipând acest moment sacru care avea să fie relatat generații de-a rândul. Deși această istorisire constituie o descriere frumoasă a unei reuniuni glorioase, ea ne amintește totodată realitatea de necontestat a faptului că Isus Se află acum la dreapta Tatălui.

Adevărul este că Isus Se găsește în această poziție slăvită de aproximativ două mii de ani. El nu este aici, pe Pământ. Știu că nouă ne place să spunem că El trăiește în inima noastră, însă realitatea este că

Duhul Sfânt, Duhul lui Isus Cristos, este Cel care face din inima noastră locașul Lui. Pentru noi este important să recunoaștem că Duhul Sfânt este identificat atât drept Duhul lui Dumnezeu Tatăl, cât și Duhul lui Isus Cristos (al Fiului). Să privim la câteva asemenea exemple.

În Filipeni 1:19, Pavel afirmă astfel: „Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea, prin rugăciunile voastre și prin ajutorul *Duhului lui Isus Cristos*.” Isus a arătat cât se poate de clar că El va trebui să plece, ca Duhul Sfânt să poată veni în locul Lui. Pavel se referă în mod lămurit aici la Duhul Sfânt (Ajutorul), nu la Isus cel întrupat, fiindcă Isus nu Se mai află pe Pământ.

În Matei 10:20, Isus declară: „Nu voi veți vorbi, ci *Duhul Tatălui vostru* va vorbi în voi.” Isus Se referea la o vreme viitoare, când ucenicii aveau să fie prigoniți și încercați din pricina Evangheliei. Duhul Tatălui (Duhul Sfânt) urma să îi călăuzească și să pună cuvintele potrivite în gura lor.

Chiar și acum, în timp ce scriu, cuvintele acestea nu sunt rezultatul intelectului sau al experienței mele. Duhul Tatălui meu dă învățătură prin mine. Am încercat să dau eu învățătură altora, prin propria-mi putere, dar credeți-mă că asemenea demersuri au ca rezultat numai un eșec deplorabil. Numai prin harul Lui, prin împuternicirea Duhului Său Sfânt sunt ce sunt. Vestea cea bună este că El nu m-a lăsat niciodată de izbeliște, ci Își face mereu simțită prezența. Când mă predau cu umilință Duhului harului (vedeți Evrei 10:29), El este credincios să îmi prefacă slăbiciunea în tărie.

Cum lucrează cei trei?

Conceptul acesta de „trei în unul” poate fi dificil de pătruns, fiindcă sfidează înțelegerea omenească. În pasajul din 1 Corinteni 12:5-7 găsim câteva indicii ale modului în care cei trei lucrează ca unul singur.

Sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora (1 Corinteni 12:5-7).

Când citim textul acesta descoperim că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt îndeplinesc roluri diferite. Tatăl acționează sau inițiază (versetul 6), Fiul administrează (versetul 5) și Duhul Sfânt Se manifestă (versetul 7); cu toate acestea, Ei toți lucrează împreună pentru atingerea aceluiași scop.

Dacă ar fi să construim o casă, ce ar trebui să facem? Ei bine, am angaja un arhitect, un șef de echipă și muncitori pentru a ridica efectiv clădirea. În ilustrația aceasta, Dumnezeu Tatăl este arhitectul, Isus este maistrul, iar Duhul Sfânt e reprezentat de lucrătorii care zidesc casa; El este Cel prin care creația prinde contur. Toate cele trei roluri sunt esențiale pentru construirea oricărei case.

Degetul lui Dumnezeu

Să aruncăm o privire asupra a două relatări diferite din Scriptură ale aceluiași incident. Isus tocmai vindecase un înderăcit. Oamenii erau uimiți, însă fariseii își spuneau în sinea lor: „Nu scoate dracii decât cu domnul dracilor” (vedeți Matei 12:23-24). În versetul 28 găsim răspunsul lui Isus la gândurile lor: „Dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi.”

Și Luca ne oferă o consemnare a acestei declarații, însă relatarea lui este ușor diferită de cea a lui Matei. În pasajul din Luca 11:20 găsim următoarea afirmație: „Dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi.” Amândoi evangheliștii fac referire la Duhul Sfânt. Cum procedează adesea scriitorii, Luca descrie funcția Duhului Sfânt, nu Persoana Sa. Putem deduce, așadar, că Duhul Sfânt ar putea fi descris ca fiind „degetul lui Dumnezeu”.

Funcția Duhului Sfânt nu este identificată numai cu degetul lui Dumnezeu, ci și cu *mâna* sau cu *brațul lui Dumnezeu*. Scriptura afirmă că Dumnezeu Și-a izbăvit poporul „cu mână tare și cu braț întins” (Psalmul 136:12). În Psalmul 8:3 găsim următoarea declarație: „Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor [degetelor] Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut...” Cei mai mulți credincioși nu își dau seama că Duhul Sfânt este Cel care a așezat stelele și planetele pe cer; El e Cel care a adus în ființă întreaga creație. Nu uitați, în Geneza 1:2 găsim scris: „... Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” El aștepta inițiativa

Tatălui. Fiul trebuia să o administreze apoi, zicând: „Să fie lumină”, fiindcă Isus este Cuvântul lui Dumnezeu. Când au fost spuse cuvintele acestea, Fiul a supravegheat voia Tatălui, iar Duhul Sfânt a creat ce fusese rostit.

Unul dintre pasajele mele preferate cu privire la măreția și la slava Duhului lui Dumnezeu se găsește în Isaia 40:12-15. El spune astfel:

Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul și dealurile cu cumpăna? Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile Lui? Cu cine S-a sfătuit El ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea și I-a făcut cunoscută calea priceperii? Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip (Isaia 40:12-15).

Versetul 12 spune: „Cine a măsurat apele cu mâna lui [cu degetele lui]?” Observați, așadar, că Duhul Sfânt este identificat cu funcția Sa. Gândiți-vă numai: Duhul Domnului a ținut în mâini întregul ocean. Vedeți cât de măreț este El? Cu toate acestea, El S-a smerit pe Sine Însuși, consimțind împreună cu Tatăl și cu Fiul să vină pentru a sălășlui în noi. Ce realitate uimitoare, cutremurătoare!

Ziua a patra

Duhul Sfânt este Dumnezeu

Să privim acum la rolul pe care l-a jucat Duhul Sfânt în timpul creării omului. Iată pasajul biblic: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Duhul Sfânt este Cel care l-a plămădit pe Adam și care i-a suflat în nări suflarea de viață. De unde știu că este așa? În Iov 33:4 găsim următoarea afirmație: „Duhul lui Dumnezeu

m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.” Duhul Sfânt nu l-a plămădit numai pe Adam, dându-i apoi suflare de viață, ci ne-a plămădit și ne-a dat viață și nouă. În Psalmul 139:13 scrie astfel: „Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțelele mamei mele.” De fapt, Duhul lui Dumnezeu a întocmit tot ce vedem, căci pasajul din Proverbe 26:10 spune: „Dumnezeul cel mare care a întocmit totul...” (traducerea KJV). Creația pe care o vedem a venit în ființă fiindcă Duhul Sfânt a pus în scenă dorința creativă a Tatălui.

Vă este lămurit faptul că Duhul Sfânt este Dumnezeu, nădăjduiesc. Să privim acum la câteva dintre felurilele nume întrebuițate pentru El în Scriptură. El este numit:

- Duhul Sfânt (de 96 de ori)
- Duhul Domnului (de 28 de ori)
- Duhul lui Dumnezeu (de 26 de ori)
- Duhul cel veșnic (Evrei 9:14)
- Ajutor (de patru ori, de către Domnul Isus în Evanghelia după Ioan)
- Mângâietor (întrebuițat în traducerea *Amplified Bible*)
- Sfântul (Psalmul 78:41)
- Domnul (2 Corinteni 3:17)
- Duhul adevărului (de patru ori)
- Duhul lui Cristos (Romani 8:9, 1 Petru 1:11)
- Duhul lui Isus Cristos (Filipeni 1:19)
- Duh de sfat (Isaia 11:2)
- Duh de înțelepciune (Isaia 11:2)
- Duh de pricepere (Isaia 11:2)
- Duh de tărie (Isaia 11:2)
- Duh de cunoștință (Isaia 11:2)
- Duh de frică de Domnul (Isaia 11:2)
- Duhul Tatălui vostru (Matei 10:20)
- Duhul slavei (1 Petru 4:14)

- Duhul harului (Zaharia 12:10, Evrei 10:29)
- Duhul judecății (Isaia 4:4)
- Duhul nimicirii (Isaia 4:4)
- Duh de viață (Romani 8:2)
- Duh de dragoste (2 Timotei 1:7)
- Duh de putere (2 Timotei 1:7)
- Duh de chibzuință (2 Timotei 1:7)
- Duhul prorociei (Apocalipsa 19:10)
- Duh de descoperire (Efeseni 1:17)
- Duhul sfințeniei (Romani 1:4)
- Duhul Dumnezeuului celui sfânt (de patru ori în Daniel)

El este vrednic, măreț și uluitor!

Dependent întru totul de Duhul Sfânt

Isus a depins întru totul de Duhul Sfânt. A fost zămislit prin Duhul Sfânt, a fost învățat de Duhul, a fost împuternicit de Duhul lui Dumnezeu la râul Iordan și nu a făcut nicio minune până nu a fost botezat cu Duhul (vedeți relatarea lui Ioan cu privire la prima minune înfăptuită de Isus în Cana Galileei: Ioan 1:29-34 și 2:1-11). El a fost călăuzit de Duhul Sfânt și nu a vorbit decât atunci când Îl auzea pe Duhul vorbind.

În Ioan 14:10, Isus a afirmat: „Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci *Tatăl, care locuiește în Mine*, El face aceste lucrări ale Lui.” Observați că Isus nu a spus: „Tatăl din ceruri”, ci „Tatăl care locuiește în Mine”.

„Ia stai o clipă, John, vrei să spui că Isus Se referea la Duhul Sfânt ca la Tatăl Lui?” Ei bine, de ce nu? Ascultați ce i-a spus lui Iosif îngerul: „Nu te teme să ieși la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt” (Matei 1:20). Isus a fost zămislit prin Duhul Sfânt, astfel că este logic de ce Se referea la Duhul Sfânt ca la „Tatăl care locuiește în Mine”.

Adevărul este că Isus și Duhul Sfânt au lucrat mereu mână în mână în cursul anilor petrecuți de Isus pe Pământ. Isus chiar a afirmat: „Fiul nu poate face nimic de la Sine” (Ioan 5:19). Dacă Isus, care era Însuși Fiul lui Dumnezeu, avea nevoie de parteneriatul acesta necurmat cu Duhul Sfânt, pentru a-Și îndeplini misiunea, cu cât mai mult avem noi nevoie de Duhul lui Dumnezeu să ne ajute să ne ducem până la capăt însărcinarea?

Nimeni nu-L cunoaște pe Duhul Sfânt mai bine decât Isus; de aceea, haideti să aruncăm o privire la ceea ce a spus Isus în legătură cu rolul, personalitatea, atributele, puterea și alte abilități ale Duhului Sfânt manifestate în viața noastră. În Ioan 14:15-18, Isus declara:

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani; Mă voi întoarce la voi.

În pasajul acesta se ascund atât de multe adevăruri prețioase. Mai întâi, observați cuvintele lui Isus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Este interesant faptul că, înainte să vorbească despre Duhul Sfânt, Isus ne amintește că trebuie să Îi recunoaștem autoritatea supremă, domnia asupra noastră. El pune apăsător accentul asupra ascultării noastre în ce privește respectarea poruncilor Lui. Petru confirmă adevărul acesta: „Noi suntem martori ai acestor lucruri, că și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El” (Fapte 5:32). Dumnezeu dă Duhul Lui celor care Îl ascultă.

Observați acum că Isus a spus în Ioan 14:16: „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor [Ajutor]”. Să vedem care este cuvântul grecesc folosit pentru *alt*. În limba greacă sunt doi termeni traduși în Noul Testament prin cuvântul *alt*: *heteros* și *allos*. *Heteros* înseamnă „altul de natură diferită”. *Allos* înseamnă „altul de același fel”.² Întrebarea pe care trebuie să o punem este următoarea: pe care dintre cei doi termeni îi folosește Isus aici?

Înainte să vă dau răspunsul, îngăduiți-mi să vă prezint un exemplu care va ilustra diferența dintre cele două cuvinte grecești. Imaginați-vă

scenariul următor: eu vă întind un fruct, un măr, să zicem. După ce l-ați mâncat, vă întreb: „Mai vreți unul?”

Dacă îmi răspundeți afirmativ, iar eu vă întind apoi o portocală, v-am dat ceva ce intră în categoria descrisă de cuvântul „alt”. Cu toate acestea, v-am dat „altul de natură *diferită*”. Portocala este tot fruct, însă alt soi de fruct decât mărul. Acesta este un exemplu de folosire a cuvântului *heteros*.

Dacă mi-ați cere încă un fruct, iar eu v-aș da un al doilea măr, puteți spune că v-am dat „altul de *același fel*”. Iată un exemplu de întrebuințare a termenului *allos*.

Să ne întoarcem acum la întrebarea inițială. Când Isus spune că Tatăl ne va da „alt” Mângâietor (Ajutor), ce cuvânt folosește? *Allos*. El spune, așadar: „Tatăl vă va da un alt Ajutor, care este întocmai ca Mine.” Cu alte cuvinte, Isus afirmă că El și Duhul Sfânt sunt de aceeași natură.

Ziua a cincea

Tovarășul nostru de o viață

Un alt cuvânt folosit de Isus în Ioan 14:16 este cel de *Ajutor*. Termenul grecesc este *parakletos*. Și Isus este numit *parakletos* în Epistola lui Ioan: „Copilașilor... avem la Tatăl un Mijlocitor [*parakletos*], pe Isus Cristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). Atât Isus, cât și Duhul Sfânt îndeplinesc rolul acesta de ajutor sau de *parakletos*. Dar oare ce înseamnă acest cuvânt din limba greacă? În limbajul uzual din vremea aceea, era întrebuințat pentru a descrie un avocat care pleda cauza cuiva.³ Termenul mai era folosit cu privire la un sfătuitor sau la un mentor.

Parakletos este un termen compus din două cuvinte grecești: *para* și *kaleo*. *Para* înseamnă „foarte apropiat”.⁴ Pavel a folosit cuvântul acesta pentru a descrie relația sa cu Timotei. Nimeni nu îi era mai apropiat lui Pavel decât apostolul Timotei (vedeți Filipeni 2:20). Soția mea, Lisa, este *para* pentru mine. Nimeni pe fața Pământului nu îmi

e mai apropiat decât ea. În ce mă privește, aş folosi cuvântul acesta pentru a-mi descrie relația cu ea.

Kaleo, al doilea cuvânt din limba greacă, înseamnă „a face semn cuiva să vină sau a chema”.⁵ Termenul acesta este întrebuițat deseori în Scriptură atunci când apostolii își descriau chemarea. De exemplu, când Pavel a spus: „Sunt *chemat* să fiu apostol al neamurilor”, a folosit cuvântul *kaleo*. Conceptul „chemării” ne duce cu gândul la ideea de destin și de acțiune.

Când punem alături aceste două cuvinte grecești, înțelegem mult mai bine mesajul lui Isus. În esență, El spunea că *Duhul Sfânt este chemat în permanență alături de fiecare dintre noi, pentru a ne oferi instruire, îndrumare, învățătură și sfătuire în călătoria vieții noastre*. Aceasta este chemarea sau însărcinarea Lui, iar El călătorește neconținut alături de noi, ca să ne ajute, fără a obosi vreodată! Isus spunea că Duhul Sfânt va rămâne cu noi în veac (Ioan 14:16). El nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată. Ce promisiune uimitoare! Isus afirma, așadar, că Duhul Sfânt va continua întocmai lucrarea și misiunea Sa (a lui Isus) în viața noastră.

Mi se întâmplă deseori să aud oameni spunând: „O, de aş fi putut umbla pe Pământ împreună cu Isus, I-aş fi pus atâtea întrebări...” De ce nu am veni cu întrebările noastre înaintea Duhului Sfânt? Domeniul acesta este unul de mare însemnătate, în care percepțiile noastre privitoare la Duhul Sfânt joacă un rol important. Dacă Îl considerăm un fel de entitate ambiguă, nu ne vom apropia de El ca de Unul care este în stare să ne învețe și să ne îndrume. Duhul Sfânt este Dumnezeu, nu o entitate. Dacă noi credem cu adevărat că El este cine afirmă Cuvântul lui Dumnezeu că este, vom veni înaintea Lui cu reverență, știind că El e Cel atotputernic și atotcunoscător, care este gata să ne învețe, să ne ajute și să ne călăuzească. Da, El tânjește să vorbească inimii noastre.

Din păcate, Duhul Sfânt este, probabil, Persoana cea mai ignorată din Biserică. De câte ori ne strângem laolaltă iar El nu este onorat și nici măcar pomenit? De câte ori trece o dimineață, o după-masă, o seară ori chiar o zi întreagă, fără să-I spunem măcar un cuvânt Celui care e chemat neconținut să rămână în noi și să pășească alături de noi?

O afirmație surprinzătoare

Isus a făcut o afirmație uluitoare în Ioan 16:7: „Totuși, vă spun adevărul...”

Înainte să continuăm pasajul acesta, îngăduiți-mi să zăbovesc vreo câteva clipe și să zugrăvesc înaintea voastră o imagine. Isus Se adresa aici ucenicilor Săi. Petrecuse alături de ei trei ani și tot ce le spusese vreodată se împlinise întocmai. El poruncise furtunii să se liniștească și așa se întâmplase. Le spusese că vor găsi un măgar într-un loc anume și așa a fost. Știuse că printre ei se găsea un trădător chiar înainte ca acesta să se dea de gol. Blestemase smochinul să se usuce, iar acesta s-a vestejit în douăzeci și patru de ore. Tot ce le spusese Isus până atunci se împlinise și, cu toate acestea, El Și-a început afirmația din pasajul amintit prin cuvintele: „Totuși, vă spun adevărul...”

Ceea ce urma să le spună Isus de data aceasta avea să îi lase pe ucenici înmărmuriți, astfel că era nevoie să îi asigure că fiecare cuvânt rostit de El era adevărat. Ce urma, deci, să le spună Isus? „Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul [*parakletos*] nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). Versiunea *New Living Translation* redă astfel versetul: „E cel mai bine pentru voi ca Eu să Mă duc.”

Încercați să vă puneți în locul ucenicilor. Liderul vostru, despre care știți că este Fiul lui Dumnezeu, tocmai v-a spus că trebuie să vă părăsească și că despărțirea aceasta este spre binele vostru. Mie asemenea cuvinte mi s-ar părea o nebunie. Dacă El este Dumnezeu, nu ar fi cel mai de folos pentru voi să rămână? Sunt încredințat că și ucenicii gândeau la fel. Acesta este și motivul pentru care Isus Și-a început afirmația zicând: „Totuși, vă spun adevărul...”

De ce era oare mai bine pentru ucenici și pentru generațiile următoare de credincioși – inclusiv pentru voi și pentru mine – ca Isus să plece? Gândiți-vă la următorul aspect: dacă Isus nu ar fi plecat de pe Pământ, atunci Duhul Sfânt nu ar fi venit niciodată să ne fie alături. Dacă eu aș dori să primesc ceva de la Isus, ar trebui să bat cale lungă să îl pot întâlni. Călătoria mea ar începe, probabil, cu un zbor până la Tel Aviv (care ar fi cel mai aglomerat aeroport din lume). Ar trebui să închiriez o mașină, să o conduc până în Galileea și să sper că voi găsi un locșor în care să-mi petrec noaptea (hotelurile ar fi pline până la refuz).

Apoi ar trebui să Îl gădesc pe Isus. Nu ar fi prea greu, fiindcă milioane de oameni ar aștepta să stea de vorbă cu El. După ce aş da de Isus, ar trebui să stau la coada organizată după sistemul cel mai complicat din lume, fiindcă toată mulțimea ar vrea să Îi pună o întrebare sau să vină înaintea Lui cu o cerere.

Din moment ce coada ar fi atât de lungă, probabil că aş avea parte de cel mult un minut petrecut în prezența lui Isus, așa că ar trebui să am întrebările sau cererile pregătite. Nu uitați că ar avea și El nevoie să doarmă și să mănânce, astfel că I-ar rămâne, probabil, vreo paisprezece ore bune pe zi de alocat mulțimii. În ritmul acesta, Isus ar putea sta de vorbă cu 840 de oameni pe zi, dacă ar petrece un minut cu fiecare în parte. Prin urmare, ar fi nevoie de 1190 de zile (3,26 ani) ca să întâlnească un milion de oameni. Nu uitați însă că alți și alți oameni s-ar alătura neconținut celor ce stau la rând și ce s-ar întâmpla dacă ar exista și „o coadă rapidă” pentru cei cu nevoi și cereri urgente? Aceștia din urmă ar intra mereu în față, nu-i așa? Am putea concluziona, cred, că ar fi aproape imposibil și cu siguranță improbabil să mai ajungem la Isus.

Vestea bună este că Duhul Sfânt e *întotdeauna* alături de noi. El nu are nevoie de somn și de hrană; poate purta miliarde de conversații în același timp, cu miliarde de oameni. Când îngăduim modului nostru de a-L înțelege pe Duhul Sfânt să fie radical transformat de Cuvântul lui Dumnezeu, începem să pricepem de ce a spus Isus că este mai bine pentru noi ca El să plece.

Nu uitați, Duhul Sfânt este aidoma lui Isus: El ne învață ca și Isus, ne vorbește despre lucrurile de sus, ca Isus, și este aici, alături de noi! Începeți acum să înțelegeți cât de uimitor este El? Chiar în clipa în care scriu rândurile acestea, Duhul Sfânt îmi deschide ochii să văd felul în care I-am limitat glasul și prezența în viața mea. Nu uitați: El este Călăuzitorul, Sfătuitorul, Păzitorul și Învățătorul nostru, iar noi avem nevoie de implicarea Sa activă în viața noastră!

În capitolul următor vom vedea ce înseamnă să avem o relație strânsă cu Dumnezeul nostru cel extraordinar.

ziua întâi
moment devoțional

CĂUTAȚI SĂ-L CUNOAȘTEȚI PE
DUHUL SFÂNT

*Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor
(Sfătuitor, Ajutor, Mijlocitor, Susținător), care să rămână
cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului...*

- Ioan 14:16-17

Duhul Sfânt este cu adevărat uimitor! După mântuirea noastră prin Cristos, El este darul cel mai bun pe care-l vom primi vreodată. Cine este Duhul Sfânt? A.W. Tozer, autor experimentat și păstor de-o viață, ne împărtășește următoarele:

„Duhul Sfânt nu înseamnă entuziasm... ci o Persoană. Dar scrieți cuvântul acesta cu litere mari, căci Duhul Sfânt nu este doar o Ființă care are un alt mod de existență, ci este El Însuși o Persoană, având toate calitățile și abilitățile personalității. El nu este materie, dar e substanță... Duhul Sfânt are voință și inteligență, simțăminte și cunoaștere, compasiune și abilitatea de a iubi, a vedea, a gândi, a auzi, a vorbi și a dori, ca orice altă persoană.”¹

Înainte să începeți studiul acesta, cine înțelegeați că este Duhul Sfânt? În ce fel v-a lărgit capitolul acesta orizontul înțelegerii privitoare la cine este El în raport cu voi, personal?

Meditați pe îndelete la lista numelor folosite pentru Duhul Sfânt în Scriptură. Ce vă arată aceste nume cu privire la cine este El?

Cunoașterea faptului că Duhul Sfânt este o Persoană egală cu Tatăl și cu Fiul este esențială pentru dezvoltarea unei relații sănătoase cu Dumnezeu. Tozer continuă astfel:

„...Tot ce este Fiul, este și Duhul Sfânt, și tot ce este Tatăl, este și Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt este în Biserica Sa. Cum vom descoperi că este El? Întocmai ca Isus. Ați citit Noul Testament și știți cum este Isus, iar Duhul Sfânt este aidoma Lui, căci Isus era Dumnezeu, iar Duhul Sfânt este Dumnezeu și Tatăl este întocmai ca Fiul; puteți ști cum este Isus dacă știți cum este Tatăl și puteți ști cum este Duhul Sfânt dacă știți cum este Isus.”²

Îl vedeți acum într-o lumină nouă pe Duhul Sfânt? În ce fel aceste fațete diferite ale caracterului Său vă încurajează și vă motivează să Îl implicați mai mult în viața voastră.

Pentru aprofundarea studiului...

Ioan 12:44-45, 14:8-11, 2 Corinteni 4:4, Coloseni 1:15-19, Evrei 1:3.

Ziua a doua

moment devoțional

EL ESTE DIVINITATE, NU O ENTITATE

Domnul și Duhul sunt unul și același

-2 Corinteni 3:17 (traducerea CEV)

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, v-a fost dat darul Său prețios, promis vouă: darul Duhului Sfânt (vedeți Galateni 4:6). Duhul lui Dumnezeu nu este doar o putere mistică sau o forță care plutește prin galaxie. Duhul Lui Sfânt este *El*, plinătatea a ceea ce este Dumnezeu.

Andrew Murray, slujitor creștin din secolul al nouăsprezecelea și autor a peste două sute de cărți, spunea că Duhul Sfânt este „una cu Tatăl și cu Fiul” și că El aduce „revelația deplină și desăvârșită” a slavei lui Dumnezeu. Murray continuă mai apoi:

„Toate lucrurile care fuseseră promise de Dumnezeu în Vechiul Legământ, manifestate și aduse aproape de noi prin harul divin al lui Isus, urmează ca Duhul Sfânt să ni le dea în stăpânire. Prin El, toate promisiunile lui Dumnezeu sunt împlinite, întreg harul și mântuirea în Cristos intră în stăpânirea noastră și devin o experiență personală.”³

Ați înțeles afirmațiile acestea? Prin Duhul Sfânt, toate promisiunile lui Dumnezeu sunt împlinite, intră în stăpânirea noastră și devin o experiență personală. Aceasta nu este doar părerea unui om, ci și adevărul Scripturii. Citiți cu atenție și meditați la pasajele următoare:

Binecuvântat (lăudat, slăvit și preamărit) să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos (Mesiă), care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești (date de Duhul Sfânt), în locurile cerești, în Cristos .

- Efeseni 1:3

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat [Duhul Sfânt] prin slava și puterea Lui.

- 2 Petru 1:3

Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu

- 1 Corinteni 2:9-10

Ce vă descoperă Duhul Sfânt prin versetele acestea?

Limitați cum vă prezentați și puterea Duhului Sfânt în viața voastră prin felul în care percepeți cine este El? Oprite-vă puțin și rugați-vă. Cereți-I să vă arate unde ar trebui să vă schimbați perspectiva. Scrieți ce vă descoperă El.

Pentru aprofundarea studiului...

Căutați să aflați online mai multe despre expresiile „de către Duhul”, „prin Duhul”, „din Duhul” (www.biblia.com). Gândiți-vă și la pasajele din 1 Corinteni 12:4-11, Galateni 5:5, 2 Tesaloniceni 2:13.

Ziua a treia moment devoțional

EL ESTE DUHUL DE VIAȚĂ

*În adevăr, legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a
izbăvit de Legea păcatului și a morții.*

- Romani 8:2

Duhul Sfânt este Duhul de viață! O, ce nume! Gândiți-vă numai. Viața este *totul*. Ea cuprinde toate aspectele care privesc sănătatea, creșterea, prospețimea, energia, forța și vigoarea. Nu există nici măcar o umbră a morții în Duhul de viață: nici boală, oboseală ori sfârșeală, nici îmbătrânire sau putrezire; nicio formă a morții nu își are locul în El.

Duhul de viață era de față la crearea lumii, suflând suflare de viață pretutindeni pe Pământ. Misionarul și evanghelistul Lester Sumrall confirmă faptul acesta, spunând:

„Primul loc din Scriptură în care este consemnată activitatea Duhului Sfânt se găsește în Geneza 1:2. Este remarcabil faptul că prima pagină a Bibliei, în versetul al doilea, surprinde activitatea Duhului Sfânt... Este vorba despre actul plămădirii cosmosului, al scoaterii la iveală a frumuseții și a farmecului din sânul haosului. Pământul era pustiu și gol. Dumnezeu a fost implicat în întocmirea capodoperei Sale creative, iar Duhul Sfânt a trecut la fapte pentru a-L ajuta. Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor și cosmosul a prins contur din haos.”⁴

În care domenii din viața voastră simțiți un gol sau vedeți prezent haosul? Unde aveți nevoie ca Duhul de viață să aducă *frumusețe, ordine și libertate*? Rugați-vă și cereți-I Lui să vă arate. Predați-I Lui în rugăciune domeniile acestea, cerându-I să Se apropie și să aducă în ele ordine, ca și la creație.

Citiți Filipeni 4:6-8, 1 Petru 5:7, Psalmul 37:4-6.

Vă simțiți istoviți din pricina aglomerării rutinei din viața voastră? Duhul de viață vrea să vă întărească prin puterea Lui. În timp ce petreceți timp cu El și ajungeți să îl cunoașteți, El vă va înnoi forțele. Stați câteva clipe și meditați la aceste promisiuni pline de putere pe care ni le face Dumnezeu:

Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile Pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin [o sporește, dându-i-o din belșug]

- Isaia 40:28-29

Este limpede ca lumina zilei, nu-i așa, că dacă Dumnezeu cel viu care L-a înviat pe Isus dintre cei morți lucrează în viața voastră, El va face în voi ce a înfăptuit și în Isus, aducându-vă la viață pentru Sine. Când Dumnezeu trăiește în voi (așa cum a trăit și în Isus), sunteți izbăviți de viața care poartă amprenta morții. Cu Duhul Lui trăind în voi, trupul vostru va fi la fel de viu ca al lui Cristos!

- Romani 8:11, traducerea The Message

Pot totul în Cristos care mă întărește [sunt pregătit pentru orice și în stare de orice, prin Cel care mă umple de putere lăuntrică...]

- Filipeni 4:13

Ce vă vorbește Duhul Sfânt prin versetele acestea? Scrieți o rugăciune, cerând Duhului de viață să vă umple de putere lăuntrică și să vă facă la fel de plini de viață cum era și Isus când a umblat pe Pământ.

Pentru aprofundarea studiului...

Geneza 1:2, Neemia 9:6, Isaia 40:12-15, Psalmul 8:3-9, 104:24-30, Iov 33:4.

Ziua a patra moment devoțional

TREBUIE SĂ VĂ BIZUIȚI ÎNTRU TOTUL PE EL

*...[Nu veți izbândi] nici prin putere, nici prin tărie, ci prin
Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.*

-Zaharia 4:6

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a bizuit întru totul pe Duhul Sfânt, pe Duhul Tatălui. Tot ce are legătură cu El, de la zămisirea până la învierea Lui, a fost urmarea lucrării Duhului Sfânt. Scriptura spune că El:

A fost zămislit prin Duhul – **Matei 1:20, Luca 1:31-35.**

A fost călăuzit de Duhul – **Matei 4:1, Luca 4:1.**

A fost împuternicit prin Duhul – **Luca 4:14, 18-19, Ioan 3:34.**

A fost învățat de Duhul și a ascultat de El – **Ioan 5:19-20, 30, 14:10.**

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face... Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecta Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.

- Ioan 5:19-20, 30

Meditați cu atenție asupra declarației de dependență a lui Isus, din Ioan 5. Ce vă descoperă Duhul Sfânt cu privire la relația dintre Isus și El? În ce fel vă provoacă și vă motivează aceasta?

Citiți pasajele din Fapte 5:32, Romani 8:16, Galateni 4:6, 1 Ioan 3:24 și 4:13. Care sunt cele două adevăruri repetate privitoare la Duhul Sfânt și la relația noastră cu El pe care le puteți identifica?

Asemeni credincioșilor galateni, și noi uităm uneori cât de multă nevoie avem de Duhul Sfânt. Citiți cu băgare de seamă pasajele din Galateni 3:2-9 și din Luca 11:13. Ce lecții despre primirea ajutorului continuu al Duhului Sfânt puteți învăța și aplica în viața voastră?

Ziua a cincea

moment devoțional

EL ESTE PENTRU TOTDEAUNA PRIETENUL VOSTRU!

*Iar Eu voi vorbi cu Tatăl, și El vă va trimite un alt Prieten,
ca să aveți întotdeauna pe cineva lângă voi. Prietenul
acesta este Duhul adevărului.*

- Ioan 14:16-17, traducerea The Message

Duhul Sfânt vrea să fie cel mai bun prieten al vostru! El dorește să vă fie Ajutorul care vă stă alături neconținut. Scriptura declară: „Duhul pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine” (Iacov 4:5).

Adevărata prietenie cu Duhul Sfânt este neprețuită. Prezența și puterea Lui ne dau o stare de mulțumire continuă, care nu poate fi întrecută de nimic altceva. Vorbind despre Duhul Sfânt, Isus a spus: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Explicând versetul acesta, evanghelistul și învățătorul **R.A. Torrey** afirma:

„Apa înseamnă aici Duhul Sfânt. Lumea nu ne poate împlini niciodată. Cu privire la toate celelalte bucurii lumești trebuie să spunem: «Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete.» Însă Duhul Sfânt are puterea de a împlini orice năzuință a sufletului. Duhul Sfânt și numai El poate împlini inima omului.

Dacă vă abandonați în seama revărsării Duhului Sfânt din inima voastră, nu veți mai înseta niciodată. O, cu ce bucurie negrăită și desfătare nedescrisă Și-a revărsat Duhul Sfânt apa vie în atâtea suflete! Aveți fântâna aceasta vie în voi înșivă? Este izvorul liber să curgă? Țâșnește el, revărsând viață veșnică?”⁵

Gândiți-vă la întrebarea pusă de Torrey: „Am în mine fântâna aceasta vie? Am parte de desfătarea de nedescris a Duhului? Dacă nu, de ce oare?” Rugați-L apoi pe Duhul Sfânt să vă arate ce puteți face pentru a vă abandona zilnic și nestingherit pe voi înșivă prieteniei Sale. Scrieți ce vă descoperă El.

Stați în tăcere înaintea Domnului (care este Duhul Sfânt). Rugați-L să vă ajute să îl percepeți ca fiind real, mai real ca niciodată. Cereți-I să vă inunde cu dragostea, cu acceptarea și cu pacea Lui. Nu vă grăbiți. Stați liniștiți și descoperiți prin propria experiență că El este Dumnezeu. Notați orice vă vorbește El.

În prezența Duhului Sfânt aveți libertatea de a fi voi înșivă. El vă cunoaște prea bine. Când vi se pare că nu reușiți „să vă regăsiți”, El vă poate spune întocmai unde vă aflați. Duhul Sfânt locuiește neconținut în voi, pentru a vă întări, îmbărbăta și călăuzi. Apelați la El oricând, oriunde. Nu îl puteți obosi ori plictisi. El vă va primi întotdeauna cu brațele deschise, căci vă este cel mai bun prieten!

Rugăciune

Duhule Sfânt, lărgeste Tu în mod radical orizontul înțelegerii mele privitoare la Tine. Fă-mă să îți văd personalitatea și rolul de ajutor al meu ca niciodată înainte. Ajută-mă să nu îți mai limitez prezența, puterea sau glasul în viața mea. Mă rog aceasta pentru mine, pentru familia mea și pentru întreaga Ta Biserică. În Numele lui Isus, amin.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

Dacă folosiți cartea aceasta ca parte a seriei Messenger despre Duhul Sfânt, urmăriți, vă rog, prima sesiune video.

1. Fără Duhul Sfânt, viața noastră creștină devine seacă, monotună și lipsită de putere. Cum ar trebui atunci să arate viața noastră cu Duhul Sfânt? Enumerați toate manifestările și aspectele pozitive care vă vin în minte.

Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia – 2 Corinteni 3:17

2. Duhul Sfânt nu este o putere mistică, impersonală. El este una dintre Persoanele trinității, care poartă în Sine plinătatea lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului. Care sunt câteva dintre consecințele perceperii Duhului Sfânt ca pe o simplă putere mistică, impersonală? Care sunt rezultatele pozitive ale perspectivei corecte privitoare la El, care Îl vede așa cum este în realitate, adică Dumnezeu deplin?
3. Implicarea Duhului Sfânt era una obișnuită în rândul primilor credincioși, însă astăzi este mai rar întâlnită. Care credeți că sunt câteva dintre motivele pentru care ne-am îndepărtat de căutarea și bizuirea pe conducerea și influența plină de putere a Duhului lui Dumnezeu?
4. Unde se află acum Persoana lui Isus? Locuiește El în inima voastră, a credincioșilor? Care este modalitatea mai bună și mai corectă de a descrie experiența mântuirii și misterul felului în care Dumnezeu face din inima voastră locașul Lui?

Pentru lideri: Rugați-i pe participanți să citească Marcu 16:19, Fapte 1:9-11, 7:55-56, Romani 8:34, Coloseni 3:1, Evrei 10:12-13 pentru a răspunde la prima parte a întrebării, respectiv Romani 8:9-10, 1 Corinteni 3:16, 6:19, 1 Ioan 3:24 pentru celelalte.

Drept răspuns, Isus i-a zis: „dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el (Ioan 14:23).

5. Domnul Dumnezeu nostru este unul singur, dar, cu toate acestea, are trei expresii distincte: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Descrieți funcțiile majore ale fiecărui membru al trinității și modul în care conlucrează cei trei pentru a duce la îndeplinire voia lui Dumnezeu.

Pentru lideri: Rugați-i pe participanți să citească 1 Corinteni 12:5-7, relatarea creației din Geneza 1 și cuvintele lui Isus din Ioan 5:17, 19-20.

Duhul lui Dumnezeu Tatăl = Duhul lui Cristos = Duhul Sfânt

6. Isus a spus că Duhul Sfânt este Ajutorul nostru (parakletos). Aceasta înseamnă că El este chemat necurmat alături de noi, să ne îndrume și să ne călăuzească în umblarea noastră de fiecare zi cu Dumnezeu. În ce moduri vă motivează și vă încurajează cunoașterea acestui fapt în relația zilnică pe care o aveți cu El?
7. Ce caracteristici ale Persoanei Duhului Sfânt pe care nu le-ați observat înainte le vedeți acum? În ce fel v-au deschis ele ochii și v-au îmbogățit înțelegerea privitoare la rolul pe care îl joacă Duhul Sfânt în viața voastră?

NOTIȚE

[illegible]

REZUMATUL CAPITOLULUI

- Duhul Sfânt este un membru al trinității care poartă în Sine plinătatea lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului.
- El nu este o putere mistică și impersonală, ci e Dumnezeu.
- El nu este limitat de timp sau de spațiu, ci poate comunica și poate ajuta simultan un număr nelimitat de oameni.
- El a fost direct implicat în viața primilor credincioși și dorește să fie implicat în toate domeniile vieții noastre, astăzi.
- Nu poate exista viață creștină fără El, însă cei care primesc cu bucurie părtășia Lui minunată se bucură de o îmbelșugată viață de aventură.
- Căutați să Îl cunoașteți personal!

2

Personalitatea Duhului Sfânt

*Harul uimitor al Stăpânului, Isus Cristos, iubirea
extravagantă a lui Dumnezeu și **prietenia strânsă a
Duhului Sfânt** să fie cu voi toți!*

- 2 Corinteni 13:14, traducerea The Message

Ziua întâi

Ca să putem intra într-o relație strânsă cu altă persoană, trebuie să căutăm mai întâi să înțelegem ce o caracterizează. O cunoaștere mai profundă a ceea ce îi place și îi displace acelei persoane, a țelurilor și ambițiilor ei va ajuta la dezvoltarea unei prietenii mai profunde. Tot astfel, dacă vrem să ajungem la o relație strânsă cu Duhul Sfânt, trebuie să încercăm mai întâi să Îi înțelegem personalitatea.

Așa cum am descoperit în capitolul anterior, Isus a făcut următoarea afirmație uluitoare în fața ucenicilor Săi: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). Era același Isus care le spusese la un moment dat: „Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii” (Matei 13:35). Isus, învățătorul cel mai mare care a trăit vreodată, Cel care a revelat taine ascunse de la întemeierea lumii, încerca acum să îi convingă pe însoțitorii Săi cei mai apropiați că Duhul lui Dumnezeu (nu Isus Însuși prezent printre ei în mod fizic) avea să fie tovarășul cel mai bun pentru ei și pentru generațiile următoare de

credincioși. Nu știu ce părere aveți voi, însă pe mine adevărul acesta mă face să-mi doresc să cunosc mai mult despre Duhul Sfânt.

Să începem privind la pasajul din 2 Corinteni 13:14, unde Pavel spune astfel:

Harul Domnului Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!

Apostolul subliniază aspectele care ies în evidență cu privire la fiecare persoană a trinității. El începe vorbind despre „harul Domnului Isus Cristos...” În calitate de credincioși, nu trebuie să uităm niciodată că împăcarea noastră cu Dumnezeu – care constituie piatra de temelie a acestei relații uimitoare cu Duhul Sfânt – nu ar fi fost niciodată posibilă fără harul Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Cristos. Harul acesta nu poate fi câștigat sau meritat; el este marele dar pe care ni l-a adus viața Lui, dar care include iertarea, răscumpărarea și împuternicirea.

Pavel continuă apoi cu „dragostea lui Dumnezeu”. Când mă gândesc cât de mult îmi iubesc eu cei patru fii, nu-mi pot închipui viața nici măcar fără unul dintre ei. Mi s-ar părea însă cu totul de neconceput gândul ca, dacă ar fi fost să am un singur fiu, pe acesta să îl las să moară pentru dușmanii mei. Cu toate acestea, noi eram vrăjmași cu Dumnezeu când El L-a dat pe singurul Său Fiu pentru noi (vedeți Romani 5:10). Ce dragoste uimitoare! Nu vă bucurați că Tatăl vă iubește? Deși ați fost vrăjmașii Lui, acum sunteți copiii Săi; cu cât mai mult Își va revărsa acum dragostea peste voi! El vă iubește în mod unic și deplin, ca pe unii care Îi aparțin.

Eu îmi iubesc din toată inima copiii, însă abilitatea mea de a-i iubi și de a-mi găsi în ei desfătarea nu se apropie nici pe departe de dragostea pe care ne-o poartă nouă Dumnezeu. Cuvântul Său declară: „Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 8:38-39). Ce promisiune uimitoare! Nu sunteți recunoscători fiindcă nimic nu vă poate despărți de dragostea Tatălui?

Să privim acum la ultima parte a citatului din 2 Corinteni 13:14, ținând cont de faptul că aceasta este ultima epistolă adresată de Pavel corintenilor. Cartea aceasta (o scrisoare la origine) abundă într-o

deosebită înțelepciune și revelație. Ce a ales Pavel, prin călăuzirea Duhului Sfânt, drept concluzie a acestei corespondențe atât de profunde? „Împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!” Observați faptul că apostolul asociază cuvântul *împărtășire* cu Duhul Sfânt. Ca unul care a crescut în Biserica Catolică, atunci când foloseam cuvântul *împărtășire* mă gândeam la pâine și la vin. Este lămurit că nu la aceasta se referea Pavel. Ce înseamnă atunci „împărtășirea Sfântului Duh”? Dacă ne întoarcem la textul original, descoperim că termenul grecesc pentru *împărtășire* este cel de *koinonia*. Iată câteva definiții ale acestui cuvânt găsite de mine: *părtășie*, *tovărășie*, *comunicare*, *intimitate*, *raporturi sociale*, *parteneriat*, *participare comună* și *asociere strânsă, reciprocă*. Lista aceasta lungă este încărcată de semnificație. Îngăduiți-mi să grupez termenii în trei categorii principale:

- Părtășie
- Parteneriat
- Intimitate

Împărtășirea înseamnă părtășie

Dicționarul definește *părtășia* ca pe „o relație prietenească, *tovărășie*, *împărțire comună*”. Prietenii apropiați sau *tovarășii* se bucură de *părtășie*. Ei împărtășesc multe împreună, stau de vorbă și fiecare cunoaște ce se petrece în viața celuilalt.

Așa cum menționam mai devreme, mie îmi place mult golful. De obicei, când merg să joc o partidă, sunt însoțit de câțiva prieteni apropiați și petrecem timpul acela stând de vorbă unii cu alții. Este unul dintre locurile cele mai potrivite pentru a ne bucura de un timp de calitate, fiindcă sunt puține lucruri care să ne distragă atenția. Când eram student mă distram de minune jucând tenis, dar problema acestui sport era că nu puteam sta de vorbă în timpul partidei cu adversarul meu. Unul dintre principalele motive pentru care îmi place golful este acela că pot sta de vorbă în timpul jocului cu ceilalți concurenți. Pe terenul de golf am dezvoltat mai multe relații strânse decât oriunde în altă parte. Acolo are loc „părtășia” mea. Poate acum înțelegeți de ce îmi

doresc atât de tare ca soția mea să joace golf cu mine, fiindcă nu există persoană pe lume a cărei companie să o prefer celei a ei!

Apoi, unii dintre prietenii mei cei mai apropiați fac parte din echipa organizației Messenger International. Discutăm frecvent despre intențiile, provocările și scopurile noastre. Mă bazez din plin pe priceperea și pe prietenia lor. Nu știu unde aș fi astăzi fără acești prieteni nemaipomeniți. Suntem mereu în legătură unii cu alții și fără această părtășie continuă nu ar fi posibilă împlinirea misiunii organizației noastre de a da învățătură, de a întinde o mână oamenilor și de a-i ajuta.

Scriptura ne arată lămurit că apostolii au depins întru totul de părtășia lor cu Duhul Sfânt. În Fapte găsim scris următorul pasaj privitor la Pavel: „Și acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri” (Fapte 20:22-23). Apostolul stătea de vorbă cu Duhul Sfânt despre ceea ce îl aștepta. Observați că Duhul Sfânt nu i-a spus că lanțurile și necazurile îl așteptau într-o *singură* cetate, ci în urma părtășiei sale continue cu Duhul, Pavel știa că greutățile îi stăteau înaintea din *cetate în cetate*.

Nu știu cum sunteți voi, însă dacă partenerul meu (cel cu care am părtășie strânsă) mi-ar spune mereu că mă așteaptă necazurile pretutindeni unde merg, probabil că aș începe să îi pun întrebări. I-aș spune: „Nu Te-ai răzgândit cumva?” Sau: „Poate că previziunile s-ar putea schimba măcar puțin, înlocuind suferințele cu niște neplăceri mai mărunte?” Duhul Sfânt nu Se bucura de suferința lui Pavel, ci mai degrabă îl pregătea pentru ceea ce îi stătea în față, lucru pe care l-a putut face datorită părtășiei strânse dintre ei.

Au existat și în viața mea momente în care Duhul Sfânt mi-a spus lucruri pe care nu vroiam să le aud. Am continuat să-I pun întrebări cu privire la ele (nădăjduind că voi auzi un altfel de răspuns), însă am primit același mesaj zi după zi. Când interacționăm în felul acesta cu Duhul Sfânt, în cele din urmă El păstrează tăcerea, ca și cum ne-ar spune: „Ți-am arătat deja lămurit lucrul acesta; tu alegi acum dacă vrei sau nu să accepți călăuzirea Mea.” Părtășia strânsă cu Duhul Sfânt include și momente în care El vă spune cuvinte pe care pur și simplu nu vreți să le auziți.

În Fapte 10 găsim o relatare de felul acesta, în care Petru a primit o asemenea poruncă din partea Duhului Sfânt. Dumnezeu i-a dat apostolului o vedenie în care îi arăta dorința Sa de a face parte și neamurilor de mântuire. În versetul 19 ni se spune astfel: „Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni.»” Aceștia veniseră să îl însoțească pe apostol în casa unui sutaș roman, loc în care Petru, ca iudeu evlavios ce era, nu ar fi pășit în mod obișnuit. De aceea, Duhul Sfânt i-a spus limpede: „Hei, ți-au venit niște musafiri și vreau să mergi cu ei. Am nevoie de tine să duci la îndeplinire sarcina aceasta.” Duhul Sfânt știa că Petru nu va fi din cale-afară de bucuros la auzul acestei vești, însă El i-a dat instrucțiunile cu pricina fără alte explicații suplimentare.

Cu câteva capitole mai devreme găsim un alt exemplu de supunere față de îndrumarea Duhului Sfânt: „Un *înger* al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: «Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim, la Gaza»” (Fapte 8:26). De data aceasta, un înger al Domnului i-a dat lui Filip o poruncă. Nu ni se spune că îngerul acela i s-a arătat lui Filip, ci doar că îngerul „*a vorbit* lui Filip”. Fiecare traducere confirmă detaliul acesta. De ce este importantă distincția aceasta? Din pasajul citat putem deduce că Filip era în stare să discearnă între glasul îngerului și cel al Duhului Sfânt, fiindcă mai târziu, în același capitol, citim că „Duhul a zis lui Filip: «Du-te și ajunge carul acesta!»” (Fapte 8:29). Filip era atât de familiarizat cu vocea Duhului Sfânt, încât a putut distinge între glasul Lui și cel al unui înger!

Eu am ajuns să cunosc atât de bine vocea soției mele, încât o pot identifica oriunde, chiar dacă nu mă uit înspre ea. Dacă ne găsim în colțuri diferite ale unei încăperi pline de oameni, atunci când vorbește îi recunosc vocea printre zecile de alte glasuri. La fel de bine cunoșteau primii creștini vocea Duhului Sfânt. Mi-l închipui pe Filip spunându-i istorisirea de mai sus lui Luca, în timp ce acesta din urmă scria cartea Fapte. Poate că Filip i-a zis: „Nu, Filip, nu Duhul mi-a vorbit în cetate, ci un înger. Însă Duhul Sfânt mi-a spus să ajung din urmă carul.” Suntem și noi la fel de familiarizați cu glasul Lui sau poate că există o apropiere mai mare de Duhul Sfânt, de care nu am avut încă parte?

Când Filip era în pustie, *Duhul Sfânt* i-a spus să ajungă din urmă un car anume. De ce era importantă întâlnirea aceea? Omul din car ocupa locul al treilea în ierarhia întregii Etiopii. Dată fiind autoritatea și influența lui, mântuirea etiopianului constituia începutul pătrunderii

Evangelheliei în țara aceea. Dacă Filip nu ar fi fost gata să se supună îndrumării Duhului Sfânt, i-ar fi scăpat o mare oportunitate.

Câteva capitole mai târziu, găsim o altă relatare care îi are în centru de data aceasta pe Timotei, Pavel și Sila:

Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Curvântul în Asia, [Timotei, Pavel și Sila] au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie (Fapte 16:6-7).

Observați expresiile folosite în pasajul anterior: „au fost opriți de Duhul Sfânt” și „Duhul lui Isus nu le-a dat voie”.

Vedeți cât de mult comunicau credincioșii din vremea aceea cu Duhul Sfânt? Ar trebui oare ca astăzi să fie altfel? Avem la îndemână căi mai bune de a-L sluji pe Dumnezeu, lăsând deoparte Duhul Lui cel Sfânt? Să fi fost oare liderii Bisericii primare pur și simplu primitivi în ce privește metodele lor, din pricina lipsei tehnologiei moderne? De bună seamă că nu. Nicio tehnologie sau metodă nu ar putea lua vreodată locul vocii Duhului Sfânt. Liderii amintiți așteptau ca Duhul Sfânt să fie implicat îndeaproape în viața lor, Îi respectau și Îi chemau prezența. Nimic nu s-a schimbat între timp. Duhul Sfânt dorește să păsească alături de noi astăzi, într-o părtășie la fel de strânsă.

Vă puteți închipui cum ar fi ca Lisa și cu mine să petrecem fiecare ceas al fiecărei zile stând împreună, în aceeași casă, fără să ne spunem vreo vorbă unul altuia? O asemenea situație ar fi ridicolă. Cine și-ar dori o astfel de căsnicie? Eu îmi iubesc soția și doresc să fiu apropiat de ea. Îmi face plăcere să o aud vorbindu-mi; sunetul glasului ei îmi mângâie auzul. Mariajul nostru numără peste treizeci de ani, dar dacă ar Lisa ar fi necăsătorită (slavă Domnului că nu e), aş curta-o asiduu. Dintre toți oamenii de pe planetă ea este, fără îndoială, cea cu care îmi doresc cel mai mult să fiu. Tot astfel, Duhul Sfânt dorește să fie în strânsă părtășie cu voi.

Am fost cazat adesea în camere de hotel în ultimii douăzeci și patru de ani și nu m-am plictisit niciodată. Cum m-aș putea oare plictisi când sunt cu Dumnezeu în fiecare clipă? El este în cameră cu mine. De aceea, caut să protejiez de orice distrageri timpul în care stau în camere de hotel. Îmi spun periodic: „Nu vreau să petrec timp cu echipa alături de care călătoresc, fiindcă doresc să rămân singur în prezența Duhului

Sfânt.” Îmi place atât de mult să Îl aud vorbindu-mi. Nu mă înțelegeți greșit: mă bucur să stau în preajma oamenilor, ba chiar îmi place foarte mult! Nu sunt în niciun caz un soi de pustnic ascuns în chilia lui. Îmi plac mult oamenii, însă pun mare preț pe timpul (părtășia) petrecut alături de Dumnezeu.

Ziua a doua

Împărtășirea înseamnă parteneriat

Următorul cuvânt care poate descrie *koinonia* este cel de *parteneriat*. Vedem un exemplu de parteneriat în Evanghelia după Luca: „După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele. Au făcut semn *tovarășilor* [partenerilor] lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile” (Luca 5:6-7). Cuvântul din limba greacă pentru *parteneri* este *metochos* (un sinonim pentru *koinonia*) și este definit ca „partener, însoțitor, tovarăș de lucru”.¹ Oamenii aceștia erau parteneri de afaceri. Văzând interacțiunea lor, înțelegem că un bun parteneriat presupune deopotrivă comunicarea și acțiunea. A trebuit ca pescarii să le facă semn tovarășilor lor, iar aceștia au venit apoi să îi ajute.

Să ne oprim acum asupra unuia dintre pasajele cele mai coplesitoare din Noul Testament. Pavel scrie: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). Nu este uimitor faptul acesta? Îmi place modul în care este redat textul în traducerea Weymouth: „[Noi suntem] împreună lucrători *cu* și *pentru* Dumnezeu”. Nouă ne-a fost dată oportunitatea de a lucra *pentru* și *cu* Creatorul cerului și al Pământului. Altfel spus, avem șansa de a lucra *în parteneriat cu Dumnezeu*. Ce invitație uimitoare!

Partenerii eficienți învață cum să lucreze împreună, armonizându-se unii cu alții. Eu am crescut în apropierea Lacului Michigan, iar sporturile nautice constituiau o parte importantă a vieții mele. Îmi plăcea să ieșim cu barca împreună cu familia, am urmat timp de doi

ani cursurile unei școli nautice și chiar am participat la câteva curse. La una dintre primele mele competiții am fost chemat să mă alătur unui căpitan nemaipomenit, care avea unul dintre cele mai bune echipaje. Cu toții erau încântați că mă alăturam echipei lor, însă, în timpul primei noastre curse, m-am simțit ca a cincea roată la căruță. Căpitanul dădea ordine, iar echipajul le îndeplinea fără să clipească. Fiecare membru al lui știa întocmai ce trebuia să facă și se găsea la locul potrivit. În ce mă privea, nu mă prea simțeam în largul meu. Deși mi se spusese ce trebuia să fac, nu îmi intrasem încă în rol. Ceilalți membri ai echipajului își stabiliseră ritmul în care conlucrau, iar eu trebuia încă să îl deprind.

Parteneriatul cu Duhul Sfânt seamănă cu apartenența la acel echipaj. Credinciosul trebuie să lucreze alături de El. Când am predicat prima oară în public, soția mea și prietena ei cea mai bună au adormit pe primul rând. Nu învățasem încă să conlucrez cu Duhul Sfânt și să merg în ritmul Lui. Pentru aceasta a fost nevoie de timp, însă încetul cu încetul am descoperit cum să lucrez în parteneriat cu El atunci când vorbesc. La fel mi s-a întâmplat și în domeniul scrisului. A trebuit să treacă un an întreg, plin de frustrări, în care mă chinuiam cu prima mea carte, până când am învățat cum să lucrez în parteneriat cu El. În cele din urmă, scrisul a devenit mult mai ușor și mai rapid. Am învățat că în amândouă aceste domenii El Își are rolul Său, iar eu pe al meu, iar Duhul Sfânt dorește ca așa să rămână lucrurile!

În Fapte capitolul 15 vedem în acțiune un element al parteneriatului. Apostolii lucrau la o epistolă care urma să fie trimisă tuturor credincioșilor dintre neamuri. În ea, ei au spus: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă...” (Fapte 15:28). Observăm aici parteneriatul la lucru. Liderii au exprimat în mod clar atât perspectiva Duhului Sfânt, cât și a lor cu privire la o situație anume. Amândouă părțile au fost implicate în luare deciziei și au avut un rol de jucat, fiindcă erau parteneri în lucrarea Împărăției.

Aceeași idee a parteneriatului se regăsește și în Vechiul Testament. Amintiți-vă momentul în care Dumnezeu a mers la Avraam, la stejarul lui Mamre, ca să stea de vorbă despre planul Lui de a nimici Sodoma și Gomora (vedeți Geneza 18). Este lămurit că Dumnezeu îl privea pe Avraam ca pe un partener. Dumnezeu și Avraam au făcut câțiva pași împreună și Domnul a zis: „Am de gând să șterg de pe fața Pământului aceste două cetăți. Tu ce crezi, Avraame?” (parafrizarea autorului).

Situația îl preocupa destul de mult pe Avraam, fiindcă nepotul lui locuia în una dintre cele două așezări. După o consfătuire destul de prelungă, L-a convins în cele din urmă pe Dumnezeu să nu nimicească acele cetăți dacă se găseau în ele zece oameni neprihăniți.

Este lămurit că Dumnezeu prețuia aportul lui Avraam; El chiar a spus, în Geneza 18:17: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...” Este clar că Dumnezeu dorea să îl înștiințeze pe Avraam cu privire la planurile Sale. De ce? Fiindcă Avraam avea o comuniune sau un *parteneriat* strâns cu Dumnezeu.

O situație asemănătoare găsim și în viața lui Moise. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare” (Exod 32:10). După ce a auzit cuvintele acestea, Moise a căutat să Îl înduplece pe Dumnezeu să Își potolească mânia și să Își schimbe planurile. Nouă ne este ușor să citim astăzi despre cele petrecute atunci, fără să le acordăm importanța necesară. Dar stați puțin și gândiți-vă la următorul aspect: Moise a fost în stare să Îi amintească lui Dumnezeu ce era mai bine deopotrivă pentru El și pentru poporul Său, chiar după ce Domnul îi spusese: „Lasă-Mă”, fiindcă Moise lucra într-un *parteneriat* strâns cu Dumnezeu.

Ajunși aici, este important să recunoaștem faptul că Dumnezeu este Cel Atotputernic și că El merită întotdeauna reverența noastră. Numai prin harul și prin puterea Lui avem parte de oportunitatea de a conlucra cu El. Dumnezeu a ales să ne îngăduie să facem parte din planul Său măreț. Însă ce privilegiu ne-a acordat prin intermediul acestei alegeri!

Ne-am oprit asupra a două relatări minunate din Vechiul Testament, însă adevărul este că Avraam și Moise nu au beneficiat de ceea ce ne stă nouă la îndemână astăzi. Acești uriași ai credinței s-au bucurat doar de momente și de ocazii specifice în care au putut lucra într-un *parteneriat* de felul celor amintite cu Dumnezeu. În ce ne privește, Duhul Sfânt locuiește în noi neconținut. Nu trebuie să așteptăm să treacă pe la noi, în timp ce stăm sub stejari, nici să urcăm pe Muntele Sinai pentru a sta de vorbă cu El. Noi avem acces la El în orice vreme. Iar faptul cel mai îmbucurător dintre toate este acela că El dorește să lucreze în *parteneriat* cu noi, să ne îndrume pașii în viață și să ne asculte gândurile.

Duhul Sfânt nu doar că este necurmat alături de noi, dar El nici nu are nevoie vreodată să doarmă. De curând m-am trezit pe la două dimineața și n-am mai putut adormi, fiind prea entuziasmat în legătură cu o zi anume de slujire. Așa că m-am ridicat din pat și am început să stau de vorbă cu Partenerul meu. Și, ce să vezi? Era treaz. Nu m-a întrebat: „John, de ce Mi-ai tulburat somnul?” Pe de altă parte, soția mea mi-ar fi spus: „John, de ce mă trezești în toiul nopții?” Dacă i-aș fi răspuns: „Iubito, vroiam doar să stau de vorbă cu tine”, probabil că m-ar fi pocnit cu perna în cap. Lisei nu îi place să-i fie tulburat somnul, așa că am învățat să nu o trezesc (după cum face și ea în cazul meu, când se inversează rolurile). Însă Duhul Sfânt e gata să Se bucure de tovărășia mea la orice oră. Abia așteaptă să stăm de vorbă despre ziua care stă să înceapă și uneori chiar îmi descoperă crâmpie din ceea ce urmează să se întâmple. Iată de ce îmi place să încep fiecare zi în prezența Lui. El este partenerul meu, iar comuniunea noastră constituie o parte vitală a fiecăreia dintre zilele mele.

Este important să observăm că Dumnezeu este partenerul „senior” în relația aceasta. Pavel spunea liderilor din Efes: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care *v-a pus Duhul Sfânt episcopi*, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20:28). Observați că apostolul nu le-a zis: „turma peste care *v-a pus Isus episcopi*”. Versetul acesta ilustrează foarte bine parteneriatul dintre Isus și Duhul Sfânt. Isus a câștigat Biserica lui Dumnezeu „cu însuși sângele Său”. Duhul Sfânt, ca membru al trinității care locuiește acum pe Pământ, desemnează episcopii Bisericii și conduce lucrarea acesteia. El este Cel responsabil sau, altfel spus, El este partenerul „senior”. Pavel era foarte conștient de faptul că Duhul Sfânt este Cel care locuiește cu și în noi.

Un alt exemplu în privința aceasta găsim în Fapte 13: „Pe când slujeau Domnului și posteau, *Duhul Sfânt* a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.» ...Barnaba și Saul, trimiși de *Duhul Sfânt*, s-au coborât la Seleucia...” (versetele 2 și 4). Și în situația aceasta vedem că Duhul Sfânt este identificat în mod clar ca fiind Cel care lucrează în parteneriat cu apostolii. Nu uitați: Isus șade la dreapta Tatălui, în ceruri. Duhul Sfânt a fost trimis pe Pământ să fie partenerul nostru.

Ziua a treia

Asocierea strânsă și reciprocă

Să privim din nou la pasajul din 2 Corinteni 13:14: „Harul Domnului Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!” Acum, după ce am definit *împărtășirea* drept „părtășie” și „parteneriat”, citiți versetul acesta prin prisma noului mod în care înțelegeți cei doi termeni. Nu-i așa că începeți să vă dați seama de însemnătatea cuvintelor lui Pavel? Însă aceasta nu se oprește aici. Termenul *koinonia* are și sensul de „asociere strânsă și reciprocă”.

Știu că îmi voi trăda vârsta odată cu următorul comentariu, însă, când mă gândesc la expresia *asociere strânsă și reciprocă*, îmi vine în minte formația Beatles. Băiat fiind (cu mult înainte ca grupul să se destrame), când cineva spunea „Paul McCartney”, mă gândeam îndată la ceilalți membri ai trupei: John Lennon, George Harrison și Ringo Starr. Pe vremea aceea nici măcar nu mă gândeam la ei ca la niște indivizi, ci ei erau pentru mine pur și simplu trupa *the Beatles*.

Alt exemplu de asociere strânsă ar fi serialul Three Stooges (*Trei nătărăi*). Nu ar mai fi „trei nătărăi” fără Moe, Larry și Curly laolaltă. Un episod în care ar apărea numai Moe ar fi destul de ridicol. Ce a dat farmec acestui film de comedie a fost dinamica celor trei puși împreună. Personajele serialului depindeau unul de celălalt.

Când mă gândesc la oameni care trăiesc într-o strânsă asociere cu Duhul Sfânt, numele Dr. David Yonggi Cho este unul dintre primele care îmi vin în minte. Dr. Cho păstorește una dintre cele mai mari biserici din lume. Nu voi uita niciodată cea dintâi întâlnire a mea cu el, din anul 1980. Era prima lui vizită în biserica mea mamă, iar rolul pe care îl aveam în administrarea bisericii îmi dădea oportunitatea de a-i primi și de a-i găzdui pe musafirii invitați. Aveam deja de câțiva ani responsabilitatea aceasta, astfel că, până la data sosirii dr. Cho, mă ocupasem deja de găzduirea câtorva duzini de slujitori. Cu toate acestea, întâlnirea cu dr. Cho a fost una într-un totu unică. Când a intrat în mașina mea, îl însoțea prezența Domnului. Am început aproape imediat să plâng, iar lacrimile îmi brăzdau obraji. Am încercat să păstrez tăcerea, fiindcă nu doream să îl deranjez înainte de întâlnirea

la care urma să slujească, însă am simțit imboldul de a vorbi. I-am spus cu glas scăzut: „Dr. Cho, Dumnezeu este aici cu noi, în mașină.” El a zâmbit și a încuviințat zicând: „Știu.” Cele petrecute atunci sunt de înțeles, având în vedere cât de mult a scris și a predicat dr. Cho despre părtășia sa cu Duhul Sfânt. L-am auzit spunând că se roagă între două și patru ceasuri zilnic, de cele mai multe ori în Duhul. Dr. Cho face o prioritate din timpul de calitate petrecut împreună cu Duhul Sfânt; iată de ce prezența lui Dumnezeu este atât de puternică în viața lui.

Cu câțiva ani în urmă am predicat despre Duhul Sfânt în timpul serviciului de duminică dimineața al unei biserici mari. În seara aceea, când ne-am întors pentru al doilea serviciu, ar fi trebuit să vorbesc la vreo patruzeci și cinci de minute după începerea închinării. Însă Duhul Sfânt a început să cerceteze oamenii, care erau vindecați și mântuiți. Nu am ajuns la microfon decât după vreo două ore. Când am fost în sfârșit invitat la amvon, păstorul (care nu e un om moale sau slab), a venit la mine cu ochii în lacrimi și mi-a spus: „John, în cei opt ani de când conduc biserica aceasta nu am simțit niciodată prezența Domnului cu atâta putere!” Răspunsul meu a fost: „Există o explicație pentru aceasta: dimineață am vorbit despre Duhul Sfânt, iar El Se manifestă potrivit cu ceea ce am spus despre Sine.” Experiența aceasta ilustrează foarte bine ceea ce se va întâmpla dacă voi și cu mine, în calitate de credincioși „de rând”, umblăm în strânsă asociere cu Duhul Sfânt.

Împărtășirea înseamnă comuniune

Cel din urmă sens al cuvântului *koinonia* este acela de „comuniune sau intimitate”. Acesta este și înțelesul care descrie cel mai bine felul în care a folosit Pavel cuvântul *koinonia* în 2 Corinteni 13:14. Comuniunea nu se poate dezvolta decât prin părtășie sau prin relație, însă ea întrece conotațiile celor doi termeni. Comuniunea pătrunde în adâncimea gândurilor, a tainelor și a dorințelor inimii.

În traducerea *The Message* a Scripturii, versetul amintit este redat astfel: „Prietenia intimă a Duhului Sfânt să fie cu voi cu toți” (2 Corinteni 13:14). Pentru mine, intimitatea reprezintă nivelul cel mai profund al prieteniei. Nu uitați niciodată că dorința Duhului Sfânt este aceea de a fi prietenul vostru; El tânjește după părtășia cu voi. În Iacov 4:5 ni se spune că Duhul ne vrea cu gelozie pentru Sine. El

vă dorește cu gelozie și tânjește după timpul și după atenția voastră. Gândiți-vă numai: Duhul Sfânt este Dumnezeu și nimic nu este ascuns de El. Cunoașterea, înțelepciunea și înțelegerea Lui sunt nelimitate, iar El tânjește să vi Se descopere. Atunci când știu sau înțeleg ceva care are mare valoare sau importanță, doresc cu ardoare să împărtășesc acel adevăr cu cei apropiați. Probabil că și voi sunteți la fel, după cum este și Duhul Sfânt.

Mult prea adesea credincioșii caută să se apropie de Isus lăsând la o parte relația cu Duhul Sfânt. Abordarea aceasta seamănă cu greșeala fariseilor. Aceștia I-au spus lui Isus: „«Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.» Isus le-a zis: «Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine Însumi, ci El m-a trimis»” (Ioan 8:41-42). Fariseii vroiau să aibă o relație cu Tatăl, fără să aibă nimic de-a face cu Isus. Nu erau gata să accepte faptul că Dumnezeu privea altfel lucrurile. Isus le-a arătat că El și Tatăl erau una. De fapt, mai târziu le-a spus: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu” (Ioan 14:7). Însă fariseii au refuzat să-L asculte. Fiindcă nu au vrut să vină la Tatăl prin Fiul, nu au putut ajunge să se apropie deloc de Tatăl.

Tot astfel, Isus a arătat lămurit că El nu avea să rămână pe Pământ și că Tatăl urma să trimită Duhul Sfânt (care este aidoma Mântuitorului), ca să fie Ajutorul nostru (Ioan 16:7). Duhul Sfânt a fost trimis pentru a ni-L descoperi pe Isus, după cum Fiul fusese trimis pentru a-L descoperi lumii pe Tatăl. Nu trebuie să uităm că Duhului Sfânt Îi place să Îl glorifice pe Isus. Astfel, dacă doriți cu adevărat să cunoașteți mai multe despre Isus, trebuie să petreceți timp în prezența Duhului Sfânt. El vi-L va descoperi în mod lămurit pe Isus. Însă Duhul Sfânt Se va manifesta numai acolo unde este onorat. Atunci când Îl cinstim, Duhul Sfânt ni Se va descoperi, iar noi ne vom bucura atât de prezența Sa minunată, cât și de cunoașterea mai profundă a Celui pe care ni-L descoperă El.

În cursul ultimilor treizeci de ani de slujire, nu am văzut nici măcar o excepție de la adevărul următor: oamenii care Îl cunosc pe Isus cel mai bine sunt aceia care au o relație strânsă cu Duhul Sfânt. Este lămurit de ce stau așa lucrurile, fiindcă Duhul este Acela care ni-L descoperă pe Isus.

Înțelegerea personalității Duhului Sfânt

Pentru a avea o relație strânsă cu cineva, trebuie să căutăm să cunoaștem personalitatea persoanei a cărei intimitate o dorim. Cunoașterea ei ne va adânci comuniunea și va spori profunzimea intimității cu persoana în cauză.

Vreme îndelungată i-am tratat la fel pe toți cei patru băieți ai mei, fapt care, după cum era firesc, a dat naștere anumitor probleme. De ce era inefficient acest mod de creștere a copiilor? Fiindcă fiecare dintre ei are o personalitate unică. Soția mea a dat dovadă de mai multă sensibilitate în privința aceasta și m-a învățat cum să observ diferențele dintre ei. Efortul de a înțelege unicitatea fiecăruia dintre fiii mei mi-a întărit mult relația cu ei.

Fiindcă am o relație foarte strânsă cu soția mea, sunt în stare să înțeleg modul în care se exprimă ea. Am dezvoltat această intimitate fiindcă suntem căsătoriți de peste treizeci de ani, iar intimitatea este rezultatul timpului de calitate. Este de ajuns ca soția mea să îmi arunce o singură privire, iar eu pot scrie pagini întregi despre ceea ce gândește. Alteori v-aș putea spune ce dorește Lisa, fără ca ea să rostească vreun cuvânt. Dacă mi-ați zice: „John, în dimineața asta vom servi la micul dejun ouă, bacon și mămăligă”, v-aș putea răspunde foarte sigur pe mine: „Știi, Lisa nu va mânca mămăligă și nici bacon.” Nu ar mai fi nevoie să o întreb, fiindcă știu deja că nu îi plac cele două. V-am dat un exemplu foarte superficial, dar la fel se întâmplă și în chestiuni de ordin mai personal. Nu am ajuns la felul acesta de intimitate peste noapte. A trebuit să îl cultivăm de-a lungul anilor în care am dat atenție timpului de calitate și comunicării. Nimeni nu știe mai bine decât mine ce îi place și ce îi displace soției mele, după cum nimeni nu știe mai bine decât ea ce îmi place mie și ce nu. Tot astfel, măsura în care Îl înțelegem pe Duhul Sfânt sporește atunci când ne angajăm să comunicăm cu El și să petrecem timp în prezența Lui.

Ziua a patra

Cunoașterea naturii Lui

În Ioan capitolele 14-16, Isus folosește de nouăsprezece ori pronumele *El*, *Lui* și *El Însuși*, referindu-Se la Duhul Sfânt. Este cât se poate de lămurit că Duhul Sfânt este o Persoană. Menționez din nou faptul că, atunci când folosesc cu privire la El cuvântul Persoană, aceasta nu îl face o ființă omenească. Nu uitați: oamenii au fost creați după asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că unele aspecte pe care noi le atribuim „personalității” reflectă ceea ce există mai întâi în ființa lui Dumnezeu, însă El nu Se aseamănă întru totul nouă. Prin urmare, există fațete ale Persoanei Sale care nu se vor potrivit niciodată în proverbialele noastre „cutiuțe” omenești.

Am făcut o descoperire care mă ajută mult în felul în care mă raportează la Dumnezeu și în care interacționez cu El. Când am studiat pronumele folosite în limba greacă pentru Duhul Sfânt, am observat că pronumele grecesc întrebuintat adesea cu privire la Duhul Sfânt este unul de gen neutru (care nu este în mod explicit masculin sau feminin). De fapt, el poate fi folosit fie pentru un gen, fie pentru altul, însă descrie numai numărul singular.

În limba noastră nu există un asemenea pronume. Avem doar pronumele *el* și *ea*, pentru genul masculin, respectiv feminin. Nu există un pronume neutru, la singular, care să descrie ambele genuri. Însă în limba greacă există un astfel de pronume, iar în Noul Testament îl veți întâlni adesea cu privire la Duhul Sfânt. Amintesc din nou că pronumele acesta se referă la o ființă, nu la un obiect.

În Vechiul Testament veți găsi ceva asemănător. În textul ebraic original se întâlnesc multe cazuri în care acțiunea atribuită Duhului Sfânt este una feminină prin funcția ei (nu prin formă). Evreii scriau adesea ținând seama de funcție (potrivit cu ceea ce făcea cineva sau ceva, nu cu ce era). Duhul Sfânt nu este descris nicăieri în Scriptură ca fiind de genul feminin, însă unele dintre acțiunile Lui sunt înfățișate ca având atributul feminității.

Subiectul acesta este unul larg și nu dispunem aici de spațiul necesar pentru a-l dezvolta, însă dați-mi voie să afirm cât se poate

de clar următorul fapt: nu cred că Duhul Sfânt este de genul feminin. Vreau să repet cele spuse, mai direct chiar: Duhul Sfânt nu are genul feminin. Sunt unii care susțin doctrina aceasta, pe care eu o găsesc însă neîntemeiată și profund înclinată spre senzațional. Vă rog să vă scoateți gândul acesta din minte. Duhul Sfânt nu este o zeiță.

Iată ce vreau să spun aici: trebuie să ne amintim că Dumnezeu nu a fost creat după chipul și asemănarea noastră, ci noi după al Lui. Știu că afirmația anterioară pare una elementară, însă adevărul acesta este de nespusă importanță în desfășurarea studiului nostru. În Geneza 1:27 ni se spune că „Dumnezeu a făcut pe *om* după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” Alte traduceri folosesc termenii „ființele omenesti” sau „omenirea”. În ce mă privește, cred că aceștia din urmă sunt cei mai potriviți. Astfel, aflăm în Geneza că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia *după chipul Său*. Întrebarea care trebuie pusă este următoarea: dacă Dumnezeu a creat atât bărbatul, cât și femeia după chipul Său, nu ar însemna aceasta că trăsăturile pe care noi le considerăm „feminine” trebuie să își aibă originea în Dumnezeu? S-ar putea oare ca ființa Duhului Sfânt să treacă dincolo de modul în care înțelegem noi cele două genuri? De bună seamă că da, întrucât și bărbatul, și femeia au fost plămădiți după chipul lui Dumnezeu.

Sunt sigur că ați observat faptul că m-am referit în cartea aceasta la Duhul Sfânt folosind pronumele „El”, „Lui” sau „El Însuși”, așa cum voi continua să fac și de aici înainte. Conceptul acesta potrivit căruia Duhul Sfânt are atribute pe care noi le catalogăm drept feminine poate fi complex și derutant pentru unii. De ce am ales atunci să scriu despre el? Nu aş fi inclus în discuție subiectul acesta dacă nu aş fi crezut că el vă poate îmbunătăți înțelegerea cu privire la Duhul Sfânt și relația cu El.

El este duios și blând

Înainte să continuăm, îngăduiți-mi să vă spun puțin mai multe despre familia în care am crescut. Tatăl meu este veteran al celui de-al Doilea Război Mondial. Are nouăzeci și trei de ani și îl iubesc din toată inima. Tata m-a învățat multe lucruri care mi-au fost de mare folos în viață. Cu toate acestea, una dintre experiențele pentru care nu m-a pregătit a fost căsătoria cu o femeie. Petru a spus la un moment dat:

„Purtați-vă... cu înțelepciune [cu înțelegere] cu nevestele voastre” (1 Petru 3:7). Când m-am căsătorit cu Lisa, nu am dat dovadă de prea multă înțelegere față de ea. Lisa a fost prima iubire a vieții mele. Nu mai avusesem până atunci o prietenie atât de strânsă cu o femeie, așa că am tratat-o ca pe un bărbat. După cum vă puteți închipui, abordarea aceasta nu a fost prea reușită. A trebuit să învăț cum să interacționez cu ea *ca și cu o femeie*.

Unul dintre lucrurile cu care a trebuit să mă deprind a fost să îi vorbesc cu blândețe. Din nefericire, au existat momente în care am vorbit cu asprime celor din casa mea. Slavă Domnului că Duhul Sfânt mă face să-mi văd apoi vinovăția, astfel că îmi pot cere iertare, pentru a-mi îndrepta greșeala. Odată am dat cu bâta în baltă în relația cu unul dintre fiii mei și a trebuit să merg la el să-l rog să mă ierte. El a făcut-o îndată și relația noastră s-a reparat neîntârziat. Însă nu la fel au stat lucrurile cu Lisa. Ea a rămas supărată pe mine zile întregi din pricina felului aspru în care vorbisem eu fiului nostru, nu fiindcă se simțea ofensată, ci ca urmare a efectelor secundare naturale ale sensibilității ei când vine vorba despre relații. Eu și fiul meu ne-am împăcat aproape imediat, însă a trebuit să depun mai mult efort pentru a-mi reface comuniunea cu soția mea. La două zile după incidentul acela, ea mi-a spus: „Sunt și acum afectată de modul în care ai vorbit cu fiul nostru.” Am învățat în timp că acesta este un dar în viața Lisei. Ca multe alte femei, ea acordă mare însemnătate relațiilor și este foarte protectoare cu cei apropiați ei.

S-ar putea oare ca și Duhul Sfânt să posede această mare tărie relațională pe care noi o considerăm în mod tipic de natură feminină? Biblia spune: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu” (Efeseni 4:30). Așa cum arată Rick Renner în cartea sa intitulată *Sparkling Gems from the Greek (Nestemate strălucitoare din limba greacă)*, cuvântul tradus aici prin „întristare” are sensul de „adâncă mâhnire și suferință”. Termenul provine de la un cuvânt care exprimă durerea pe care o pot trăi numai doi oameni profund îndrăgostiți unul de celălalt. Așadar, în esență Pavel vrea să spună următoarele: „Nu Îl răniți pe Acela care vă iubește adânc.” Să citim acum pasajul biblic în contextul său:

Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l

aud. Să nu întristați [să nu îndurerați] pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos (Efeseni 4:29-32).

Observați în pasajul acesta sensibilitatea Duhului Sfânt?

Sensibilitatea este o trăsătură de admirat. Pavel ne îndeamnă să avem o inimă plină de sensibilitate. Dacă vreau să mă bucur de o relație sănătoasă și plină de viață cu soția mea, atunci ar trebui să am o inimă blândă, sensibilă, și să vorbesc fiilor mei în consecință. Tot astfel, pentru a avea o relație sănătoasă și vie cu Duhul Sfânt, trebuie să fim sensibili cu privire la ceea ce Îl întristează. Este interesant faptul că Pavel identifică purtarea care Îl întristează pe Duhul Sfânt cu *vorbele stricate, cu amărăciunea, iuțimea, mânia, strigarea și clevetirea*. Și soția mea ar fi întristată de o asemenea conduită. Nu este aceasta o dovadă a faptului că Duhul Sfânt posedă acel punct forte relațional pe care noi îl considerăm de obicei ca fiind feminin?

Observați că Pavel nu spune: „Nu-L întristați pe Isus” și nici: „Nu-L întristați pe Tatăl”, ci ne îndeamnă în mod specific: „Nu întristați pe Duhul Sfânt.” Acesta din urmă a făcut din inima noastră sălașul Lui. Oriunde mergem noi, merge și El, fiindcă suntem strâns legați împreună. De aceea, El este profund afectat de ceea ce îngăduim să pătrundă în viața noastră.

Să privim subiectul acesta din alt unghi. Dacă mă înjură pe mine cineva, nu e mare lucru. Dar dacă îmi înjură cineva soția, a dat de belea. Isus a subliniat un adevăr asemănător când a spus: „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului [a lui Isus] va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12:32). Nu este interesant faptul că Dumnezeu Tatăl (revelat prin Fiul, ale cărui cuvinte exprimau numai voia Tatălui) a instituit protecția aceasta a Sa cu privire la Duhul Sfânt? Tatăl nu a pomenit acest fel de protecție în legătură cu modul în care ne raportăm la Isus ori la Sine, dar a făcut-o în cazul Duhului Sfânt.

Relația dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este un mister pe care s-ar putea să nu îl înțelegem niciodată pe deplin. Este interesant de observat distincția aceasta care caracterizează relația noastră cu Duhul Sfânt. Interacțiunea noastră cu El trebuie prețuită și protejată. E important să ne amintim că Îl putem întrista și uneori chiar îndurera profund. De ce are aspectul acesta atâta însemnătate în relația cu El? Fiindcă manifestarea prezenței Sale în viața voastră este împiedicată dacă nu înțelegeți cum ar trebui să vă raportați la El.

Ziua a cincea

El este sensibil, dar totodată puternic

Duhul Sfânt este numit în Scriptură Mângâietorul, nu-i așa? La cine aleargă de obicei copiii când se lovesc? La mama. Ținând cont de faptul acesta, unele state au luat măsuri care evidențiază rolul polițistelor în rezolvarea infracționalității juvenile. Prevederile statului Hawaii încurajează femeile din rândul forțelor de ordine să fie primele care interacționează cu un minor reținut de poliție. Autoritățile au observat că acești minori reacționează mai bine când sunt abordați de femei, fiindcă ele manifestă în mod firesc abilitatea înăscută de a aduce mângâiere și consolare. Țin să specific din nou faptul că, făcând afirmațiile acestea, nu vreau să dau de înțeles că Duhul Sfânt este o ființă de genul feminin.

În unele privințe Îl asemăn pe Duhul Sfânt cu împăratul David. Ați observat de câtă sensibilitate și compasiune a dat David dovadă? Când a murit Absalom, împăratul a plâns, deși el dăduse poruncă oștirii să pună capăt răscolei fiului său (vedeți 2 Samuel 19). În diferite împrejurări îl vedem pe David plângând și compunând cântări. Relația lui cu Ionatan este una dintre imaginile cele mai frumoase din întreaga Scriptură ale unei prietenii strânse. Însă nu uitați că David a fost un războinic viteaz, care înfrânt uriașul și a ucis mii de oameni. El era conducătorul cetei „vitejilor”, care e foarte posibil să fi fost unul dintre cele mai mari grupuri de luptători din istoria lui Israel (vedeți 2 Samuel

23). Într-o împrejurare, David a avut de gând chiar să ucidă un om care a refuzat să dea apă și hrană oamenilor lui (vedeți 1 Samuel 25). David nu era nici pe departe un om moale, ci un războinic. Cu toate acestea, avea și o latură sensibilă.

Dați-mi voie să vă amintesc faptul că Duhul Sfânt este numit în Scriptură și Duh de tărie (vedeți Isaia 11:2). El este atotputernic și nu Îi pot fi atribuite cu niciun chip slăbiciunea sau neputința. În același timp, El este însă plin de blândețe și de sensibilitate. Cuvintele și faptele noastre Îl pot întrista. Ce Dumnezeu uimitor avem!

Nu vă îngrijorați dacă vă este greu să înțelegeți întreaga natură a personalității Sale. Trebuie să ne amintim mereu că personalitatea Lui nu poate fi restrânsă la limitele înțelegerii noastre omenești. Duhul Sfânt a promis însă că ni Se va descoperi dacă ne apropiem de El. Ce invitație deosebită!

Așa cum aminteam mai devreme, este cu neputință să descriu întru totul misterul și slava care înconjoară Duhul Sfânt (vedeți 1 Corinteni 2:6-16). Scopul meu este doar acela de vi-L prezenta, astfel încât să puteți începe să-I descoperiți măreția și să vă bucurați de prezența Lui în viața voastră.

Aveți grijă să nu Îl întristați

De curând am hotărât să mă abțin pentru o perioadă de timp de la urmărirea oricăror programe televizate. Comuniunea mea cu Dumnezeu a devenit mai puternică pe măsură ce m-am adâncit în rugăciune și în Cuvântul divin. În intervalul acesta s-a nimerit să intru odată în sufragerie, unde băieții urmăreau un film. Nu era unul deplasat, însă eu am surprins tocmai scena în care era ucis un om. Am ieșit îndată din încăpere. Fiindcă devenisem atât de sensibil față de Duhul Sfânt în timpul momentelor noastre de părtășie, Îi simțeam întristarea stărnită de imaginile de pe ecran.

Nu trebuie să uităm niciodată că Duhul Sfânt locuiește neîncetat în noi. Când mergeți la un film, Îl luați cu voi pe El, pe Dumnezeul universului, care este sfânt și infinit în putere. El este întotdeauna cu voi, fiindcă a promis că nu ne va lăsa și nu ne va părăsi vreodată. Însă

veți descoperi că, atunci când Îl duceți cu voi în împrejurări care Îl întristează, El Se cufundă dintr-o dată în tăcere.

Care ar trebui să fie răspunsul nostru când L-am întristat pe Duhul Sfânt? Ar trebui să ne cerem neîntârziat iertare, dar cu o părere de rău profundă și sinceră. Când îmi întristez soția, o scuză grăbită, făcută doar de dragul împăcării, nu are niciodată efect. Lisa își dă seama imediat ce se află în spatele ei și știe că nu vreau decât să trecem mai departe, nu să discutăm cu sinceritate problemele care ne-au întunecat relația. Dorința Lisei nu este aceea de a mă condamna, ci de a se asigura că părtășia noastră nu a devenit nesinceră sau artificială. În același fel, Duhul lui Dumnezeu este gelos cu privire la noi; El nu dorește o părtășie superficială, ci o intimitate autentică.

Ceva mai devreme în capitolul acesta am amintit situația în care am vorbit cu asprime unuia dintre băieții mei. În următoarele două zile de după incidentul acela, Duhul Sfânt a continuat să mi-l aducă în minte în timpul petrecut în rugăciune, însă nu cu scopul de a mă condamna. Problema ivită era una care ținea de comuniunea noastră. Nu îmi dădusem seama cât de profund Îl întristasem și primele două ori când mi-am cerut iertare nu fusesem motivat de o părere de rău care să fie cu adevărat după voia lui Dumnezeu. Doream mai degrabă să trecem peste cele petrecute și să mergem mai departe. Imboldul Lui continuu și blând a stârnit în mine o mâhnire reală, adâncă, plină de evlavie, care a dus la rândul ei la o curățire a sufletului meu (a minții, voinței și emoțiilor).

Pavel s-a adresat în mod asemănător bisericii din Corint, după ce neascultarea credincioșilor frânsese părtășia lor cu Dumnezeu. Apostolul le-a scris astfel (și pe măsură ce citiți cuvintele lui, nu uitați că ele purced de la Duhul lui Dumnezeu):

Căci, uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă [de a mă vedea]! (2 Corinteni 7:11)

Slavă Domnului că suntem iertați și curățați prin sângele Mielului! Însă deși noi, credincioșii, suntem împăcați cu Dumnezeu, tot trebuie să ne refacem părtășia cu Duhul Sfânt atunci când L-am întristat. După cum a procedat apostolul Pavel cu corintenii, până când acestora le-a

părut cu adevărat rău pentru faptele lor, tot așa Duhul Sfânt stăruiește până ne convinge de greșeala noastră, fiindcă Își dorește cu ardoare părtășia veritabilă cu noi. Măhnirea după voia lui Dumnezeu de care am avut eu parte a dat naștere unei dorințe sincere de a îndrepta lucrurile și unei năzuințe a sufletului meu de a restabili părtășia. Slavă Domnului că Duhul Sfânt este grabnic la iertare!

Nu uitați niciodată: Duhul Sfânt este blând, mângâietor și plin de compasiune (calități pe care noi le atribuim deseori femeilor); însă El este deopotrivă puternic, măreț și un războinic viteaz (attribute pe care le punem de obicei pe seama bărbaților). Trebuie să descoperim tot mai multe cu privire la personalitatea Lui, dacă vrem să avem parte de o relație strânsă cu El. Avem nevoie să ne apropiem de Duhul Sfânt în termenii stabiliți de El. Pe măsură ce înțelegem tot mai bine cine este Duhul Sfânt, putem experimenta o comuniune mai profundă cu Cel Atotputernic.

Uneori încerc să îi povestesc soției mele o partidă de golf și îi spun: „Iubito, ia ghicește ce s-a întâmplat! Am parcurs tot traseul cu numai 68 de lovituri!” Băieții mei se declară încântați și-mi zic: „Tată, spune-ne cum a mers fiecare lovitură!” Pe de altă parte, soția mea va fi mai interesată de conversațiile pe care le-am purtat cu însoțitorii mei. Ceea ce o entuziasmează pe ea cu adevărat sunt relațiile. În același fel, trebuie să descoperim ce stârnește interesul și ce Îi face plăcere Duhului Sfânt. Pe măsură ce vom explora măreția Lui, citind Cuvântul divin și petrecând timp în prezența Sa, Duhul Sfânt Se va dovedi credincios promisiunii Lui și ni Se va revela.

Ziua întâi

moment devoțional

PUTEȚI AUZI VOCEA LUI DUMNEZEU!

Cine este din Dumnezeu ascultă [aude] cuvintele lui Dumnezeu...

- Ioan 8:47

Da, voi puteți auzi vocea lui Dumnezeu! El continuă să vorbească și astăzi copiilor Lui și o face prin intermediul Duhului Său cel Sfânt. În efortul de a-i ajuta pe creștini să aibă o relație mai profundă și mai personală cu Dumnezeu, autorii **Henry Blackaby** și **Claude King** ne împărtășesc următoarele:

*„Dumnezeu a vorbit în mod lămurit copiilor Lui în Fapte. El ne vorbește lămurit și nouă. Din Fapte până în prezent, Dumnezeu a vorbit copiilor Săi prin Duhul Sfânt. ... Fiindcă El este întotdeauna prezent în viața unui credincios, Duhul Sfânt vă poate vorbi limpede în orice clipă și în orice mod alege să o facă.”*¹

Isus a declarat că El este păstorul cel bun și că noi suntem oile Lui, care Îi aud și Îi cunosc glasul. Meditați la cuvintele Sale din Ioan 10:3-5, 11, 14, 27. Ce anume vă descoperă Duhul Sfânt?

Unul dintre numele atribuite Duhului Sfânt este cel de *Duhul adevărului*. De ce oare? Blackaby continuă astfel:

„... Noi nu putem înțelege adevărul lui Dumnezeu decât dacă Duhul Sfânt ni-l descoperă. El este Învățătorul nostru. Când vă învață din Cuvântul lui Dumnezeu, stați înaintea Lui și răspundeți-I. În timp ce vă rugați, observați modul în care folosește El Cuvântul divin pentru a întări în inima voastră un mesaj din partea

Domnului. Observați cum lucrează El în jurul vostru în diferite circumstanțe. Dumnezeu care vă vorbește în timp ce vă rugați și Dumnezeu care vă vorbește prin Scriptură este Dumnezeu care lucrează în jurul vostru. Dumnezeu vorbește cu ajutorul Duhului Sfânt prin Biblie, prin rugăciune, împrejurări și Biserică pentru a Se descoperi pe Sine, scopurile și căile Lui.”²

Care sunt, așadar, câteva dintre principalele lucruri pe care vă puteți aștepta ca Duhul Sfânt să vi le descopere? Citiți cu atenție cuvintele din Ioan 14:26, 15:26, 16:12-15 și identificați cinci lucruri cu privire la care ne învață Duhul lui Dumnezeu.

Care este cheia cunoașterii vocii lui Dumnezeu? Blackaby și King spun mai departe:

„... Cheia cunoașterii vocii lui Dumnezeu nu stă într-o formulă. Nu este o metodă pe care să o puteți urma. Cunoașterea glasului divin vine în urma unei relații strânse de iubire cu Dumnezeu. ... Pe măsură ce Dumnezeu vă vorbește, iar voi Îi răspundeți, veți ajunge să Îi recunoașteți tot mai clar vocea.”³

Relația este cheia cunoașterii și auzirii glasului lui Dumnezeu. Enoh, Noe, Avraam și mulți alții au trăit experiența aceasta, care vă stă și vouă la îndemână. Ce principiu din Amos 3:7, Daniel 2:22 și Psalmul 25:14 este reflectat în Ioan 15:15, 1 Corinteni 2:9-10 și Efeseni 1:9? În ce fel vă încurajează acesta pe voi, credincioșii „zilelor din urmă”?

Pentru exemple, **citiți** mai multe despre viața lui Enoh (Geneza 5:21-24), Noe (Geneza 6:9-18), Avraam (Geneza 18:16-22) și Petru (Fapte 10:9-23).

Ziua a doua

moment devoțional

PREZENȚA LUI ESTE PENTRU VOI O NEVOIE VITALĂ

*Inima îmi zice din partea Ta: „Caută fața Mea [cere prezența Mea ca nevoie vitală a ta]!” Și fața Ta [prezența Ta],
Doamne, o caut!*

Psalmul 27:8

David nu era un om ca oricare altul. În inima lui ardea *un singur lucru*, o sete care îi mistuia sufletul: își dorea cu pasiune prezența lui Dumnezeu. „*Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui*” (Psalmul 27:4).

Nimic (absolut nimic) nu este mai de preț decât să locuim în prezența lui Dumnezeu și să Îl avem pe El ca tovarăș al nostru. Întrucât Tatăl și Fiul sunt în cer, Duhul Sfânt a fost lăsat pe Pământ pentru a manifesta prezența lui Dumnezeu în și prin intermediul fiecărui credincios. Nicholas Herman, cunoscut mai bine sub numele de **Fratele Laurențiu**, a deprins „practicarea prezenței lui Dumnezeu”, iar țelul pe care și l-a însușit apoi a fost acela de a-i învăța și pe alții să facă la fel. Potrivit acestui slujitor monastic din secolul al șaptesprezecelea,

„Practica cea mai sfântă și mai necesară din viața noastră spirituală este prezența lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să găsim neconținut plăcere în tovarășia Sa divină, vorbind smeriți și plini de iubire cu El în orice vreme, în fiecare clipă, fără a ne limita în vreun fel conversați.”²⁴

Opriti-vă puțin și gândiți-vă: cât de vitală este pentru mine prezența lui Dumnezeu în viața mea? Cum ar fi viața fără El? Închipuiți-vă că v-ați trezi mâine fără prezența Duhului Sfânt. Recitați lista numelor și a rolurilor Sale (vedeți pagina 17). Având acum o perspectivă înnoită, scrieți cât de importantă este prezența Lui pentru voi.

Când și unde ar trebui să experimentăm prezența Duhului Sfânt?

Laurențiu continuă în felul următor:

„Nu este necesar să stăm în biserică pentru a rămâne în prezența lui Dumnezeu. Putem face din inima noastră o adevărată capelă în care să intrăm oricând, pentru a sta de vorbă numai noi cu Dumnezeu. Conversațiile acestea vor purta amprenta dragostei și a blândității, iar de ele poate avea parte oricine. Avem vreun motiv care să ne împiedice să le începem chiar acum?”⁵

Nu încape îndoială că aveți nevoie să petreceți timp de calitate în prezența Duhului Sfânt, timp în care să vă concentrați întreaga atenție asupra Lui. Aceasta presupune să acordați timp citirii Cuvântului Său, să Îi vorbiți și să Îl ascultați, să Îi mulțumiți și să Îi cântați laude ori doar să stați înaintea Lui, cufundați în tăcere. Opriti-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, cum ar trebui să arate momentele mele devoționale petrecute în prezența Ta, în această etapă a vieții mele?” Notați ceea ce vă descoperă El.

Cum puteți practica prezența lui Dumnezeu? Fratele Laurențiu spunea: „Veniți pur și simplu înaintea lui Dumnezeu... și îndreptați-vă atenția asupra prezenței Sale. Dacă uneori gândurile vă fug în altă parte, nu vă necăjiți, fiindcă supărarea nu va face decât să vă distragă și mai mult. Îngăduiți voinței voastre să vă îndrepte din nou, cu blândete, atenția asupra lui Dumnezeu... *cultivați obiceiul sfânt de a vă gândi adesea la El.*”⁶ Opriti-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, ce aș putea face pentru a-mi concentra mai mult atenția asupra Ta?” Ascultați răspunsul Lui și aplicați-l în viața voastră.

Pentru aprofundarea studiului...

1 Cronici 16:9-11; Psalm 22:26; 105:3-4; Proverbe 8:17-18; Isaia 55:1-3, 6; Ieremia 29:11-13; Matei 6:33; Evrei 12:1-2.

Ziua a treia

moment devoțional

EL VREA SĂ FIE APROAPE DE VOI

Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.

- Apocalipsa 3:20

Prin Persoana Duhului Sfânt, Dumnezeu vrea să fie mai aproape de voi decât orice altă persoană de pe Pământ. El dorește *intimitate*, adică cel mai profund nivel al relației de care puteți avea parte.

Se spune că o relație de felul acesta cu Dumnezeu presupune ca El să vadă ce este în noi [joc de cuvinte în limba engleză, în care termenul „intimitate” se pronunța asemănător cuvintelor „a vedea înăuntrul meu”, *n.trad.*] și așa este. Duhul Sfânt poate pătrunde acolo unde niciun om nu are acces: înăuntrul sufletului și al duhului nostru. El nu este limitat de timp sau de spațiu. Duhul Sfânt nu ne cercetează și ne cunoaște numai inima, ci El cercetează și cunoaște inima lui Dumnezeu, de asemenea, descoperindu-ne gândurile, tainele și dorințele adânci ale Tatălui, așa încât și noi să putem „vedea înăuntrul Lui”.

Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El [Taina tovărășiei dulci și împlinitoare a Domnului este pentru cei ce se tem (Îl venerază și I se închină) de El], și legământul făcut cu El le dă învățătură.

- Psalmul 25:14

Nu uitați că Duhul Sfânt este „Duhul adevărului”, care ne călăuzește *în tot adevărul*. Există vreun aspect privitor la *Dumnezeu*, la *Isus* ori vreun *pasaj din Scriptură* pe care vreți să îl înțelegeți? Rugați-vă ca Duhul Sfânt să vă arate înțelesul lui adevărat și adânc, precum și modul în care acesta vi se aplică vouă. Notați ce vă descoperă El.

Și [Isus] a început de la Moise și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

- Luca 24:27

Duhul Sfânt nu ne descoperă numai adevărul din Scriptură, ci și cel privitor la noi și la ceea ce există în viața noastră.

Există vreun domeniu din viața voastră pe care pur și simplu nu îl înțelegeți? Aveți izbucniri de furie sau sunteți copleșiți de teamă în anumite situații, aparent fără niciun motiv? Duhul Sfânt știe de ce se întâmplă așa. Opriți-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, care este adevăratul motiv aflat la rădăcina purtării mele? Dă-mi ochii Tăi, să pot vedea. Ce trebuie să schimb în mine pentru a depăși problema aceasta din viața mea?” Notați ce vă descoperă El.

Există vreo împrejurare trecută sau prezentă pe care nu o înțelegeți? Duhul Sfânt o înțelege. Opriți-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, care este adevărul privitor la situația aceasta? Cum o vezi Tu? Ce anume încerci să schimbi în mine și cum pot conlucra eu cu Tine pentru ca schimbarea aceasta să se petreacă?” Notați ce vă descoperă Duhul Sfânt.

Pentru aprofundarea studiului...

Isus a avut o relație strânsă cu Tatăl (Matei 14:22-23, 17:1-5, Marcu 1:35, 6:31, 46-47, Luca 5:16, 6:12).

Duhul lui Dumnezeu este aproape de noi atunci când noi ne apropiem de El (Psalmul 16:8, 34:18, 73:28, 145:18, Evrei 10:22, Iacov 4:8).

Ziua a patra moment devoțional

AVEȚI GRIJĂ SĂ NU ÎL ÎNTRISTAȚI

Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării...

- Efeseni 4:30

Părtășia cu Duhul Sfânt este neprețuită! Prezența Sa manifestată este dătătoare de viață în toate domeniile trăirii noastre. Pentru Kathryn Kuhlman, acesta era un mod de viață. Milioane de oameni au auzit-o vorbind despre dragostea lui Dumnezeu și despre puterea Duhului Său, mulți dintre ei având parte de vindecarea Lui miraculoasă. În cartea ei, *The Greatest Power in the World (Puterea cea mai mare din lume)*, Kuhlman explică în ce fel poate fi întristat Duhul Sfânt:

„...Deși Duhul Sfânt este puterea măreață a trinității, El este sensibil și poate fi mâhnit cu ușurință. Nu încapă îndoială că această Persoană minunată poate fi întristată de amărăciune, de furie, de mânie și de vorbe urâte. Cu alte cuvinte, El poate fi întristat de orice lucru din viața unui om care contravine blândității, îndelungii răbdări, iertării în dragoste, strădaniei de a păstra unitatea Duhului în legătura păcii.”⁷

Este vital să înțelegem ce anume Îl întristează pe Duhul Sfânt și ce Îl face să Se retragă și să nu-Și mai manifeste prezența în viața noastră. Citiți cu băgare de seamă Efeseni 4, text în care vedem ce înseamnă să întristăm Duhul Sfânt (acordați atenție deosebită versetelor 1-6 și 17-32).

Ce atitudini, tipare de gândire și comportamente menționate în versetele 17-24 Îl întristează pe Duhul Sfânt?

În Efeseni 4:17-24 sunt demascate alegerile privitoare la modul de viață și modurile de gândire care Îl întristează pe Duhul Sfânt și care ne despart de prezența Sa manifestată.

Rezumați în ansamblu *activitatea* din versetele 25-31 care Îl întristează pe Duhul Sfânt. Rezervați-vă timp și pentru a nota acțiunile specifice menționate în acest pasaj.

În Efeseni 4:25-31 sunt revelate *modurile specifice în care ne purtăm cu alții* și care Îl întristează pe Duhul Sfânt, îndepărtându-L de noi.

Da, noi putem întrista Duhul lui Dumnezeu, însă vestea bună este că putem și să Îl *înveselim*! Citiți cu atenție versetele 1-7, 14-15, 25, 29, 32 și enumerați tipurile de comportament care aduc bucurie Duhului Sfânt.

Când notați răspunsul, gândiți-vă la antonimele acțiunilor care Îl întristează.

Soluția pentru a *nu* Îl întrista pe Duhul Sfânt stă în căutarea și în păstrarea unui spirit de *curăție* și de *unitate*. Dacă mândria și stricăciunea paralizează lucrarea Duhului Sfânt, *umiliința* îi deschide drumul. *Rămâneți în tăcere înaintea Domnului*. Întrebați-L: „Fac vreun lucru care Te întristează?” Pocăiți-vă de orice vă descoperă El și cereți-I harul de a umbla în smerenie pe căi curate, care Îi aduc bucurie și Îl invită să lucreze în viața voastră.

Ziua a cincea

moment devoțional

VOI SUNTEȚI LOCAȘUL DUHULUI SFÂNT

Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?

1 Corinteni 3:16

Dumnezeul cel Atotputernic (Creatorul atotștiutor, atotputernic al tuturor lucrurilor, de la moleculele microscopice la giganticele galaxii) a ales să facă din inima voastră sălașul Său! Da, același Duh care L-a înviat pe Isus Cristos dintre cei morți locuiește și în voi, credincioșii Lui!

Păstorul, autorul și eruditul cunoscător de limba greacă **Rick Renner** explică ce înseamnă să fim locuința Duhului lui Dumnezeu:

„Când Duhul Sfânt a venit în inima voastră, a făcut din ea un cămin atât de tihnit, încât a fost de-a dreptul bucuros să coboare și să locuiască în voi! S-a mutat înăuntru, S-a așezat acolo și a devenit rezident permanent al inimii voastre, noua Sa casă!

Vedeți, atunci când ați fost mântuiți, în inima voastră a fost înfăptuit miracolul suprem. Duhul Sfânt a luat duhul vostru, care fusese mort în greșeli și în păcate, înviindu-l la o viață nouă. Lucrarea desfășurată de El înăuntru vostru a fost atât de glorioasă, încât, când a dus-o la bun sfârșit, v-a declarat lucrarea Lui (Efeseni 2:10). În clipa aceea, duhul vostru a devenit un minunat templu al lui Dumnezeu!”⁸

Oriunde mergeți, orice conversație purtați și la orice activitate luați parte, îl luați cu voi pe Duhul lui Dumnezeu. Opriți-vă și gândiți-vă la aceasta. În ce fel vă încurajează, vă entuziasmează și vă întărește adevărul acesta? Cum anume își pune amprenta asupra rugăciunilor voastre?

Gândiți-vă la promisiunile lui Dumnezeu din Efeseni 3:14-20, Luca 12:11-12, Ioan 14:12-17, Coloseni 1:27, 2 Timotei 1:13-14 și Romani 8:1-17.

În ce fel adevărul acesta constituie o provocare pentru voi și vă descoperă o deficiență din viața voastră? Cum vă determină răspunsurile voastre să vă rugați?

Gândiți-vă la alegerile pe care le faceți când vine vorba despre programele de divertisment pe care le urmăriți, despre muzica pe care o ascultați, despre oamenii cu care vă petreceți timpul și despre activitățile la care participați.

Cum ați descrie nivelul actual al comuniunii voastre cu Duhul Sfânt? Vă bucurați de o relație caracterizată de părtășie, parteneriat și intimitate? Auziți glasul Lui și experimentați prezența Sa reală, manifestată în viața voastră? A sosit timpul pentru o bine-venită „curățenie de primăvară”, astfel încât El să Se simtă acasă înăuntrul vostru? Rugați-vă și cereți-I să vă descopere starea inimii voastre. Ce vă spune El? Ce pași vă cere să faceți?

Vă indemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre...

- Romani 12:1-2

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

Dacă folosiți cartea aceasta ca parte a seriei Messenger despre Duhul Sfânt, urmăriți, vă rog, a doua sesiune video.

Noi avem o relație de **comuniune** cu Duhul Sfânt.

În limba greacă, termenul pentru *comuniune* este *koinonia*, care înseamnă „părtășie, tovărășie, comunicare, intimitate, raporturi sociale, parteneriat, participare comună și asociere strânsă, reciprocă. Aceste feluri de comuniune pot fi grupate în trei categorii principale: părtășie, parteneriat și intimitate.

1. Duhul Sfânt dorește să aibă părtășie (*koinonia*) neîntreruptă cu noi, fiii și fiicele lui Dumnezeu. Comuniunea aceasta include *părtășia*, o relație prietenească în care suntem parte unii în viața celorlalți. De ce este important să întâmpinăm cu bucurie tovărășia Duhului Sfânt și să fim foarte conștienți de ea? Ce s-ar putea întâmpla altminteri?
2. Pe lângă părtășie, Duhul Sfânt dorește să aibă un parteneriat cu noi. Care sunt câteva dintre acțiunile practice pe care le fac niște parteneri pentru a se ajuta unul pe celălalt să aibă parte de succes? Ce anume face ca parteneriatul nostru cu Duhul lui Dumnezeu să fie astăzi unic, în comparație cu cel trăit de oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament, cum au fost Avraam sau Moise? În ce fel vă încurajează aceasta?
3. Comuniunea cu Duhul Sfânt merge dincolo de părtășie și de parteneriat. Ea include și *intimitatea*, adică asocierea strânsă, mutuală. Cum putem dezvolta noi, credincioșii, acest nivel de comuniune cu Duhul Sfânt?

ONOARE

Orice expresie a respectului sau a stimei deosebite, exprimată prin vorbe sau fapte. În esență, a onora înseamnă a prețui, a stima, a respecta, a trata cum se cuvine și a avea mare considerație pentru cineva.

- adaptare după American Dictionary of the English Language, Noah Webster, 1828.

4. Funcția primară a Duhului Sfânt este aceea de a ne descoperi cine este Isus și de a-I aduce Lui cinste și slavă. El Îl va revela pe Cristos și Se va manifesta acolo unde Isus este cu adevărat onorat. Citiți cu atenție definiția cuvântului *onoare*. Care sunt câteva dintre modurile specifice în care Îl putem onora pe Duhul Sfânt, atât la nivel individual, cât și colectiv, ca Biserică a Sa?
5. Deși Duhul Sfânt (Duhul lui Dumnezeu) nu este descris niciodată în Scriptură ca o ființă de gen feminin, tiparele Sale de comportament sunt uneori feminine în ce privește funcția lor. Citiți cu atenție pasajul din Geneza 1:27 și explicați ce spune acesta despre caracterul lui Dumnezeu, care include și caracterul Duhului Sfânt. În ce fel afectează cunoașterea acestui adevăr relația voastră cu El?
6. Duhul Sfânt este foarte blând și sensibil, gata să ne aline. Dacă nu suntem cu băgare de seamă, putem *întrista* sau *stinge* Duhul, adică Îl putem îndurera profund, făcându-L să Își retragă activitatea din viața noastră. Meditați atent la pasajul din Efeseni 4:29-32 și identificați câteva dintre acțiunile care întristează Duhul lui Dumnezeu. În ce fel diferă această *întristare* a Duhului de *stingerea* Lui, amintită în 1 Tesaloniceni 5:19-22? Cum ne putem feri de asemenea acțiuni?
7. Orice păcat cunoscut omului poate fi iertat de Dumnezeu, cu excepția unuia: *hula împotriva Duhului Sfânt*. Citiți avertismentul lui Isus din Matei 12:22-32 (care se regăsește și în Marcu 3:22-30, respectiv în Luca 12:10). În lumina acestor versete, explicați ce înseamnă hulirea Duhului Sfânt. De ce credeți că Isus a condamnat-o cu atâta vehemență?

NOTIȚE

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

REZUMATUL CAPITOLULUI

- Duhul Sfânt dorește o necurmată comuniune cu noi.
- Comuniunea include părtășia, parteneriatul și intimitatea.
- Părtășia presupune să rămânem în legătură, comunicând și făcându-ne părtași vieții celuiilalt.
- Parteneriatul înseamnă să lucrăm împreună, adăugând astfel comunicării acțiunea.
- Intimitatea reprezintă nivelul cel mai profund al prieteniei, în care împărtășim Duhului Sfânt gândurile cele mai personale, dorințele și tainele noastre, iar El le împărtășește pe ale Sale cu noi.
- Duhul Sfânt, care este pe deplin Dumnezeu, a ales să își facă pentru totdeauna locașul în inima noastră (în duhul nostru).
- Trebuie să fim cu băgare de seamă să nu Îl întristăm, întrucât natura Lui este una caracterizată de sensibilitate și delicatețe, astfel că poate fi profund întristat de faptele noastre.

Trei niveluri ale relațiilor

...Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu [lipsindu-l de forță și de autoritate, astfel încât nu mai are niciun efect] în folosul datinii voastre. Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.”

Isus (Matei 15:6-9)

Ziua întâi

Isus a făcut această afirmație tăioasă cu privire la farisei, fiindcă aceștia îngăduiseră datinii să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu. Dictionarul meu definește datina ca fiind „un tipar de gândire, acțiune sau comportament moștenit, împământenit sau uzual”. Evident, datina nu este în mod necesar rea, prin ea însăși. Sunt multe tradiții frumoase pe care le sărbătoresc împreună cu familia și cu prietenii mei. Însă fariseii ridicaseră tradiția (un tipar uzual de gândire) deasupra Cuvântului divin, lipsindu-l pe acesta din urmă de orice efect în viața lor. Adevărul acesta este la fel de valabil și astăzi. Trebuie să ne asigurăm că înțelegerea noastră cu privire la adevăr este definită de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de simțăminte, de tradiții sau de filozofii omenești trecătoare.

Isus a explicat apoi că tradiția fariseilor făcuse o breșă în relația lor cu Creatorul. De fapt, El a declarat că degeaba se închinau înaintea lui Dumnezeu, fiindcă aveau mai multă credință în doctrinele (învățăturile și priceperea) oamenilor. Adevărata intimitate cu Dumnezeu nu ar fi fost niciodată cu adevărat o opțiune pentru farisei, decât dacă se pocăiau de orbirea lor și acceptau adevărul. Tot astfel, pentru ca noi să ne bucurăm de o relație intimă cu Duhul Sfânt, trebuie să lăsăm deoparte gândurile și tradițiile omenești și să primim adevărul despre El, care este înfățișat limpede în Cuvântul Său. Altfel, aidoma fariseilor, încercările noastre de a ajunge la o relație strânsă cu Dumnezeu nu vor avea niciun efect.

Învățătorul suprem

Înainte să am o relație apropiată cu Duhul Sfânt, obișnuiam să citesc Scriptura și să îmi zic: „Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima, însă viața mea cu El e puțin seacă.” Adevărul este că nu Îi ceream Duhului Sfânt să devină părtaș momentelor mele de rugăciune și de studiere a Bibliei. Am descoperit mai apoi că numai Duhul lui Dumnezeu face ca Scriptura să prindă viață în inima mea. Grație călăuzirii Lui, Biblia devine mai mult decât niște simple cuvinte: ea se transformă în însăși esența vieții. În 2 Corinteni 3:6 citim astfel:

[Dumnezeu] ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar [sub noul legământ] Duhul dă viața.

Acest „nou legământ” al nostru, exprimat prin Cuvântul lui Dumnezeu – nu este reprezentat de o listă de reguli și norme. El este însăși viața și revarsă această viață peste cei care se supun cârmuirii Sale. Nu putem decât să ne bucurăm de plenitudinea acestui nou legământ, prin Duhul, fiindcă El este Cel care ne descoperă taina minunată a identității noastre în Cristos (care constituie și mesajul Noului Testament). Iată de ce trebuie să Îl invităm pe Învățătorul suprem, Duhul Sfânt, să ia parte la momentele noastre de studiu biblic.

Ați avut vreodată un profesor care nu era pasionat de materia pe care o predă? În ce mă privește, orele acelea mi se păreau cele mai urâte. Parcurgerea materiei semăna cu suferința provocată de un abces dentar. Ați avut însă vreodată un profesor căruia pur și simplu îi erau antipatici elevii lui? Ce experiență mizerabilă... Vestea cea bună este aceea că Duhul Sfânt este pasionat de revelarea tainelor Cuvântului divin și că nutrește aceeași pasiune cu privire la voi! Dorința Sa este de a vă vedea folosind fiecare dar pe care Cristos vi l-a pus la dispoziție. Dacă Îl rugăm și Îl căutăm cu stăruință, El Se va dovedi credincios și ne va descoperi tainele vieții.

Atmosferă și prezență

Din păcate, se pare că noi încercăm deseori să trăim minunata viață creștină fără prezența și sfatul Călăuzei noastre. De fapt, astăzi Duhul Sfânt este practic un străin în multe dintre bisericile noastre. Am înlocuit pe nesimțite prezența Lui cu o atmosferă bună, părând că am descurajat manifestarea Duhului lui Dumnezeu, din pricină că o mână de oameni au răspuns la prezența Lui sau au încercat să o „fabrice” într-un mod „bizar”.

Nu mă înțelegeți greșit: cred în nevoia unei atmosfere deosebite în cadrul serviciilor bisericilor noastre. În ultimii ani au avut loc multe schimbări culturale necesare în Biserică și una dintre acestea a fost îmbunătățirea în ce privește atmosfera. Biserica a devenit în multe privințe mai relevantă și mai atrăgătoare pentru cei din afară, fapt care cred că îi este plăcut lui Dumnezeu. După cum spunea Pavel, „mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți” (1 Corinteni 10:33). Am izbutit să fructificăm cât se poate de bine creativitatea fiecăruia în parte și noile descoperiri din domeniul tehnologiei; unele dintre locurile cele mai inovatoare în care am fost sunt bisericile. Trupul lui Cristos ar trebui să fie inovator, ridicând creativitatea la noi niveluri. Însă Biserica nu își va asuma niciodată pe deplin poziția în domeniul puterii, dragostei și autorității pe care ar trebui să le manifeste pe Pământul acesta, dacă nu Îl invită pe Duhul Sfânt să fie părtaș la toate acțiunile ei. Nu uitați: El este partenerul „senior” în cadrul acestei relații.

Vestea bună este aceea că putem avea deopotrivă o atmosferă grozavă și prezența vădită a Duhului Sfânt. Sunt nespuse de încântat când am ocazia să vizitez biserici care excelează în amândouă privințele. Nu vă lăsați pradă ideii că manifestarea prezenței Duhului Sfânt îi va împiedica pe oameni să intre în Împărăție. Trebuie să ne amintim că cei pierduți nu se fereau de apostoli, ci erau atrași de ei, datorită parteneriatului acestora din urmă cu Duhul Sfânt. Orice progres pe care îl realizăm noi, ca biserică, separat de implicarea Duhului Sfânt, va fi în cele din urmă irosit și lipsit de însemnătate.

Chiar și Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu a făcut nimic până când a primit puterea Duhului Sfânt (vedeți Luca 4:1-15). În pasajul din Luca 4:14-15 ni se spune astfel: „Isus, *plin de puterea Duhului*, S-a întors în Galileea și I s-a dus vestea în tot ținutul de împrejur. El învăța pe oameni în sinagogile lor și era slăvit de toți.” Observați afirmația pasajului de mai sus privitoare la Isus: era „plin de puterea Duhului”. Textul acesta constituie o relatare a ceea ce s-a întâmplat după cele patruzeci de zile petrecute de Isus în pustie, unde a fost ispitit de cel rău. După ce a venit de acolo *plin de puterea Duhului*, Isus S-a întors în Nazaret, unde a declarat:

Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului (Luca 4:18-19).

Fiindcă Isus a slujit prin puterea Duhului lui Dumnezeu, a putut împlini voia Tatălui pe Pământ. Tot astfel, Biserica este chemată, prin aceeași putere, să predice Evanghelia celor săraci în duh, să aducă vindecare celor cu inima zdrobită, să vestească eliberarea celor înrobiți și apăsăți, redarea vederii celor orbi și să dovedească adevărul că mâna Domnului nu este prea scurtă ca să izbăvească. Însă noi nu vom ajuta niciodată la înaintarea acestui scop cersc dacă nu *ne bizuim pe puterea Duhului Sfânt*. Dacă Isus a avut nevoie de puterea Duhului, să fim noi oare diferiți?

Ziua a doua

„Mai mult din Isus”

Dorința mea arzătoare este ca oamenii care frecventează bisericile noastre să experimenteze prezența vădită a lui Isus Cristos. Aud mereu spunându-se în jurul meu: „Avem mai multă nevoie de Isus în biserică” și sunt întrutotul de acord cu afirmația aceasta. Dar cine ni-L descoperă nouă pe Isus? Duhul Sfânt. Așa cum am văzut mai devreme în studiul nostru, Duhul Sfânt nu este un bun de dorit, ci o Persoană care trebuie onorată și invitată. De ce nu am dori ca Duhul adevărului să fie prezent în tot ce facem? După cum spunea cândva Isus ucenicilor:

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El [Duhul Sfânt] Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi (Ioan 16:12-15).

Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Isus, pe care tot El ni-L descoperă. Noi nu ne putem sustrage ordinii stabilite de Dumnezeu. Dacă ne dorim să avem mai mult din Isus în viața noastră, trebuie să trăim într-o comuniune mai strânsă cu Duhul Sfânt. Iată de ce Duhul Sfânt este numit Duhul lui Cristos (vedeți 1 Petru 1:11, Romani 8:9). Când Duhul Sfânt ne vorbește, El Îl reprezintă pe Isus. Duhul Sfânt nu este doar o „adăugire plăcută” la viața noastră în Cristos, ci însăși esența lui Cristos pe Pământ. Manifestarea prezenței Sale nu poate fi găsită acolo unde El nu este onorat. Prin urmare, dacă refuzăm să dăm cinste Duhului Sfânt, prezența și puterea lui Cristos vor lipsi din viața noastră. Să fie acesta motivul pentru care lumea (care este ținta puterii transformatoare a lui Cristos) percepe Biserica adesea ca fiind lipsită de viață și de putere?

Prietenia profundă cu Dumnezeu

Scopul suprem al comuniunii este prietenia profundă, personală. Duhul lui Dumnezeu dorește să fie prietenul vostru. De fapt, El tânjește după o părtășie strânsă cu voi. Isus a spus: „Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine” (Iacov 4:5). Ce anume dorește El cu gelozie? Intimitatea cu mine și cu voi. Nu același lucru ni-l dorim și noi în relația cu cei mai apropiați nouă? Observați termenul folosit în pasajul acesta: *cu gelozie*. Aceasta înseamnă pur și simplu că nu va tolera atenția acordată altor pretendenți, așa cum soția mea nu mi-ar împărtăși niciodată tainele adânci ale inimii ei, dacă eu aș curta altă femeie.

Dumnezeu dorește consacrarea noastră deplină. Cu numai un verset mai devreme ni se spune astfel: „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Dicționarul definește *vrăjmășia* ca fiind „un simțământ sau o stare de ostilitate; ură, rea voință, animozitate”. Cuvintele acestea au o puternică încărcătură. Rămâne să ne întrebăm acum de ce prietenia cu lumea presupune vrăjmășia cu Dumnezeu.

Prietenia cu lumea înseamnă pofta firii, căutarea egoistă a câștigului, a statutului sau a poziției, frâul liber lăsat eului nostru firesc. Duhul Sfânt știe că urmărirea acestor țeluri nu va duce decât la zădărnici și deșertăciune. În dragostea Sa care ne dorește cu gelozie, Dumnezeu urăște să ne vadă cochetând cu lucruri care nu vor duce decât la pierzarea sufletului nostru. Nu uitați niciodată că Dumnezeu este Tatăl desăvârșit; ca orice tată bun, urăște să-Și vadă copiii mulțumindu-se cu mai puțin decât ce este cel mai bine pentru ei. Acesta este motivul pentru care El nu va tolera prietenia noastră cu lumea. Isus dorește ca voi să aveți parte de viață din belșug (vedeți Ioan 10:10), iar Duhul Sfânt manifestă dorințele Fiului. Nu uitați că trinitatea este una în ce privește scopul. Dumnezeu tânjește cu ardoare după o relație intimă cu copiii Săi. Când cochetăm cu lumea, ne îndepărtăm de trăirea intimității profunde cu Dumnezeu. Ce pierdere tragică și cât de adânc frânge ea inima Tatălui!

Dincolo de mântuire

Am ajuns în timp să îmi dau seama că intențiile lui Dumnezeu privitoare la noi trec cu mult dincolo de mântuire. Nu este suficient să ne oprim când am ajuns în punctul în care am fost mântuiți. Da, realitatea mântuirii noastre este atât de minunată încât ne depășește puterea de înțelegere; însă locașul din cer este numai începutul a tot ceea ce dorește Dumnezeu să ne dea. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său și pentru ca noi să ne putem bucura de o viață uimitoare pe Pământul acesta. De ce? Fiindcă ar fi greu să contribuim la înaintarea Împărăției Lui dacă am fi apăsați de temerile și de dorințele lumii acesteia.

Pavel a afirmat la un moment dat: „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are *făgăduința vieții de acum și a celei viitoare*” (1 Timotei 4:8). Observați cuvântul *evlavie* folosit în pasajul acesta. Numai cineva care îl cunoaște pe Dumnezeu poate avea calitatea aceasta, fiindcă ea îl oglindește pe Creatorul. Mie mi-ar fi greu să mă asemăn cu cineva în preajma căruia stau rareori. Când petrecem timp alături de niște oameni, de obicei începem să ne asemănăm cu ei. De aceea Iacov își continuă astfel afirmația privitoare la prietenia cu lumea: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8). Dumnezeu dorește să petreacă timp cu voi, astfel încât să puteți deveni asemeni Lui. Noi vom ajunge evlavioși prin cunoașterea intimă a lui Dumnezeu, iar singura cale prin care putem dezvolta această relație profundă cu Dumnezeu este prin Duhul Său (vedeți 1 Corinteni 2).

Deseori, când citesc versetul care spune: „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu”, credincioșii caută de îndată să se îndepărteze de lume, hotărâre care, desigur, nu are nicio logică. În ce fel ar mai putea Biserica să câștige lumea dacă se separă de omenire? Noi, Biserica lui Cristos, trebuie îl luăm pe El de model. Cei pierduți erau atrași de Isus. El a petrecut timp cu vameșii și cu prostituatele, adică tocmai cu acele categorii sociale pe care oamenii religioși ai vremii le priveau cu dispreț. El S-a dus chiar și la ospețele lor, însă ceva anume îl făcea să fie diferit. Isus constituia exemplul suprem a ceea ce înseamnă să fim în lume, fără să facem parte din ea. Inima Lui se frângea pentru cei ocoliți de cărturari și de farisei. De ce era El atât de dedicat oamenilor pe care cei „evlavioși” îi disprețuiau? Pentru că știa că erau umili și flămânzi după ceva mai mult. Isus nu a mers la ospețele lor ca să ia parte la ceea ce căutau ei, ci pentru a le arăta o cale nouă.

Tot astfel, și noi suntem chemați să întindem o mână de ajutor celor decăzuți din punct de vedere moral și celor zdrobiți. Dacă Biserica nu va juca rolul mâinilor și picioarelor lui Cristos, atunci cine o va face? Noi și numai noi suntem trupul Lui. Grație puterii transformatoare a harului, noi suntem acum în Cristos, slujind ca ambasadori ai Lui, reprezentându-L pe Pământ. Dacă noi nu ducem lumii adevărul și lumina lui Dumnezeu, nimeni altcineva nu va îndeplini sarcina aceasta.

Ziua a treia

Un gentleman tăcut

În cursul umblării mele cu Duhul Sfânt am descoperit că El este un adevărat gentleman, care nu Își impune niciodată voința în viața noastră. Dacă refuzăm să conlucrăm cu El, Duhul Sfânt va păstra tăcerea.

Am călătorit și am slujit de douăzeci și cinci de ani încoace. În tot acest răstimp, am observat ceva în legătură cu șoferii care mă iau de la aeroporturi. Sunt întotdeauna amabili și săritori, oferindu-mi detalii și sugestii bine-venite pentru șederea și slujirea mea în locul cu pricina. Însă, în mod tipic, nu intră în vorbă cu mine dacă nu inițiez eu conversația, fiindcă păstorii lor le spun să nu o facă, în eventualitatea în care eu aș dori să lucrez sau să mă pregătesc pentru serviciul din biserică lor în timp ce mergem cu mașina. Am avut parte de-a lungul anilor de mulți șoferi minunați, cu o inimă de slujitori, și sunt recunoscători pentru ei. Iată de ce îmi impun să le pun întrebări despre familia lor și despre rolul lor în biserică, fiindcă altminteri s-ar putea să străbaterăm tot drumul fără să purtăm o conversație semnificativă.

Cred că descoperim un atribut similar și în cazul Duhului Sfânt. El nu ne va trage de mânecă dacă noi nu suntem gata să-l ascultăm glasul. Dacă nu intrăm în vorbă cu El, Duhul Sfânt păstrează deseori tăcerea. Nu uitați, Iacov spunea că Dumnezeu Se apropie de noi atunci când noi ne apropiem de El. Este responsabilitatea noastră, așadar, să facem primul pas. Noi trebuie să intrăm în mod intenționat în această

nemaipomenită comuniune cu El. Mai simplu spus, ne-a fost făcută invitația cea mai grozavă din toate timpurile. Acum depinde de noi să acționăm în consecință.

Adevărul de mai sus a rămas necunoscut multor credincioși. Acesta este și motivul pentru care aud adesea comentarii precum: „De ce nu îmi vorbește Dumnezeu?” sau: „Mie Dumnezeu nu mi-a mai vorbit de ani de zile.” Oare caută oamenii aceștia comuniunea cu Dumnezeu, așa cum arată Scriptura că ar trebui să o facă? Dacă dorim să fim aproape de Domnul, trebuie să căutăm să Îl cunoaștem, iar aceasta înseamnă să urmărim prietenia cu Persoana Duhului Său.

Vă îndemn să căutați comuniunea cu Duhul Sfânt. Veți fi uimiți de modul în care vă va răspunde El. Asemeni șoferilor mei, El va rămâne alături de voi fie că interacționați cu El, fie că nu, fiindcă a promis că nu vă va lăsa și nu vă va părăsi (vedeți Evrei 13:5). Însă, dacă nu Îl abordați, El va păstra în general tăcerea, iar voi nu vă veți bucura niciodată de manifestarea deplină a prezenței Sale în viața voastră sau de beneficiile comuniunii cu El.

Lucrurile adânci ale lui Dumnezeu

Să aruncăm încă o privire asupra pasajului din Ioan 16:

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El [Duhul Sfânt] Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi (Ioan 16:12-15).

Afirmația aceasta a fost rostită în timpul unora dintre ultimele momente petrecute de Isus cu ucenicii Săi, înainte de răstignire; puțin mai târziu, în seara aceea, Isus a fost arestat de romani și apoi condamnat la moarte. De bună seamă că momentele acestea erau potrivite pentru a lăsa în urmă niște cuvinte pline de greutate.

Observați că Isus a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (versetul 12). Isus era totul pentru oamenii aceștia care Îl însoțiseră câțiva ani de zile. Fiecare dintre ei lăsase în urmă familie, prieteni și slujbă pentru a-L urma. Probabil că ucenicii se întrebau: „Oare ce ar trebui să facem ca să putem vedea imaginea de ansamblu?” Însă apoi Isus le-a făcut o promisiune extraordinară: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul” (versetul 13). Cu alte cuvinte, „Deși sunt prezent alături de voi acum (cu trupul), nu sunteți încă în stare să primiți tot ce am Eu să vă dau. Însă vi-L trimit pe Duhul Sfânt, iar El vă va spune cuvintele Mele, vă va descoperi voia Mea și vă va pregăti pentru ce are să vină.” Ce promisiune! Amintiți-vă cuvintele spuse de Isus mai devreme, în aceeași seară:

Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7).

Nădăjduiesc să puteți vedea acum cuvintele acestea într-o nouă lumină. Dumnezeu nu vrea să fie greu de găsit, ba din contră. Noi toți ne dorim să fim cunoscuți îndeaproape de cei pe care îi iubim. La fel este și în cazul lui Dumnezeu. Când Se afla pe Pământ, Isus a constituit oglindirea Tatălui, pusă la îndemâna oamenilor și accesibilă lor (vedeți Evrei 1:1-3, Coloseni 1:15-19). Însă, după cum știm, Isus șade acum la dreapta Tatălui, în ceruri. Duhul Sfânt este acea Persoană a trinității care locuiește împreună cu copiii lui Dumnezeu de pe Pământ și în ei; de aceea, pentru a cunoaște lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, trebuie să Îl cunoaștem pe Duhul Lui, care este Duhul adevărului.

Toma necredinciosul

După ce Isus a înviat din morți, zece dintre ucenicii Lui se găseau într-o încăpere ale cărei uși erau încuiate. Isus a apărut dintr-o dată în mijlocul lor, iar ucenicii au rămas uluiți și înfricoșați. A fost nevoie ca Isus să îi convingă apoi că nu era o nălucă. Cei zece s-au bucurat de minunea învierii, iar mai târziu i-au împărtășit cele petrecute lui Toma, care nu fusese de față când Se arătase Isus. La auzul acestor

vești, Toma le-a dat cunoscutul răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25).

După alte câteva zile, toți cei unsprezece ucenici erau laolaltă când Isus li S-a arătat din nou. Înainte să facă sau să spună altceva, S-a întors spre Toma, parcă spunând: „Prea bine, Toma, haide să ne ocupăm de problema aceasta a necredinței.” Isus i-a zis: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20:27). Toma l-a răspuns: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Ascultați acum cuvintele pe care le-a rostit Isus după aceea:

Tomo, pentru că M-ai văzut ai crezut. Ferice de cei ce n-ai văzut și au crezut (Ioan 20:29).

Esența afirmației lui Isus este următoarea: „Toma, există un grup binecuvântat de oameni care vor crede fără să vadă.” Cândva mă gândeam: „Isuse, parcă ești prea aspru. Toma era deja cu fața la pământ, simțindu-se ultimul om. Se pocăise deja! Iar Tu l-ai privit și i-ai spus: «Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.»” Nu reușeam să înțeleg de ce l-a tratat Isus pe Toma cu atâta asprime. Apoi Domnul mi-a vorbit într-o zi: „Eu nu îl mustream pe Toma, ci doar constatam o realitate. Nivelul intimității disponibil celor care Mă cunosc prin Duhul Meu este mult mai adânc decât cel al oamenilor care Mă cunosc în sens fizic.”

Ziua a patra

Trei niveluri ale relației

La ce anume S-a referit, așadar, Isus când a făcut în fața lui Toma afirmația amintită anterior? Pentru a răspunde întrebării acesteia, îngăduiți-mi să vă explic de ce prin credință se poate ajunge la o intimitate mai profundă decât prin vedere.

Există trei niveluri ale unei relații: cel fizic, sufletesc și spiritual. Nivelul cel mai de jos (și cel mai superficial) este cel *natural* sau *fizic*. Multe relații romantice încep de aici, cu gânduri de felul: „E tare frumoasă” ori „E foarte chipeș, așa că, poate n-ar fi rău să fim împreună.” Din păcate, multe cupluri au o relație care se găsește doar la nivelul acesta atunci când cei doi se căsătoresc. Ei își spun: „Pot ignora faptul că nu ne înțelegem foarte bine sau că nu stăm prea mult de vorbă și că nu avem foarte multe în comun, fiindcă sunt atras de el/de ea.” În astfel de cazuri, nivelul sufletesc nu este suficient dezvoltat. Vine ziua nunții, urmează luna de miere și apoi începe viața de zi cu zi. Un asemenea cuplu va trebui să înțeleagă următorul fapt: dacă nu ajunge la un nivel mai profund al intimității, va avea parte de un mariaj nefericit. Dacă cei doi nu caută să atingă o comuniune mai adâncă, soția își va urmări propriile scopuri, alături de prietenele ei, iar soțul le va urmări pe ale sale, în compania prietenilor lui. Vor sfârși doar prin a viețui unul lângă celălalt, iar aceasta nu a fost niciodată intenția lui Dumnezeu în ce privește căsnicia.

Următorul nivel al relației este cel care are de-a face cu sufletul sau cu personalitatea celor implicați. Acesta este nivelul relației dintre David și Ionatan: „...sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el” (1 Samuel 18:1). Când a fost ucis Ionatan, David s-a tânguit: „Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască” (2 Samuel 1:26). David nu vorbea despre o relație fizică pervertită. Între el și Ionatan nu exista nicio atracție de felul acesta. Legătura lor era una sufletească, în care nu se regăsea niciun aspect fizic nefiresc. Cu toate acestea, între ei s-a putut înfiripa un liant mult mai adânc decât cel al unei simple relații fizice (la care făcea trimitere David prin expresia „dragoste femeiască”).

Nivelul sufletesc este cel pe care ar trebui să fie clădită relația de căsătorie. Nu mă înțelegeți greșit, aspectul fizic al unei relații este foarte important. Eu sunt atras de soția mea, care e pentru mine femeia cea mai frumoasă din lume. Există însă niveluri mult mai profunde ale relației care pot și ar trebui să fie atinse între cei doi soți. Adevărul este că personalitatea Lisei este chiar mai încântătoare pentru mine decât frumusețea ei fizică.

Din păcate, am auzit multe cazuri ale unor bărbați și femei care și-au părăsit partenerii de viață pentru o persoană întâlnită pe

internet. Cu câțiva ani în urmă predicam într-o biserică, iar la sfârșitul serviciului a venit spre mine un bărbat. Era înconjurat de șase copii mici. Pe doi îi ținea în brațe, doi erau agățați de pantalonii lui, iar alți doi se zbenguiau prin sală. Fiindcă avea o expresie chinuită pe chip, l-am întrebat: „Vă simțiți bine?” Omul mi-a răspuns: „Nu tocmai. Soția mea ne-a părăsit astăzi pe mine și pe cei șase copii de dragul unui bărbat pe care l-a întâlnit pe internet.” Relația „sufletească” înfiripată între ea și celălalt bărbat s-a dezvoltat până acolo încât a fost în stare să își părăsească soțul de care o legau mulți ani de căsnicie. Legătura sufletească a fost îndeajuns de puternică pentru a o face pe această mamă să se desprindă de înclinația ei naturală de a purta de grijă copiilor și de a le fi alături.

Nivelul sufletesc al relației necesită adesea puțină interacțiune fizică sau chiar deloc. Iată de ce relațiile care încep la distanță au potențialul de a se finaliza cu unele dintre cele mai bune căsnicii. Neavând în cale posibilele distrageri ale atracției fizice, viitorii parteneri se pot concentra asupra dezvoltării legăturii lor sufletești.

Nivelul cel mai înalt al relației

Cel mai înalt nivel al relației este cel *spiritual*. Acesta este cel la care făcea referire Isus în conversația purtată cu Toma. Pavel a spus la un moment dat: „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?” (1 Corinteni 2:11). Cu alte cuvinte, noi nu putem cunoaște adevăratele gânduri sau motivații ale unui om decât atunci când intrăm în legătură cu duhul lui.

După cum pomeneam mai devreme, Lisa și cu mine am sărbătorit de curând cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei noastre. Unele dintre amintirile mele preferate din ziua aceea sunt cele legate de momentele în care am șezut alături pe marginea piscinei, stând de vorbă despre lucruri spirituale. Am petrecut mult timp povestind chiar despre mesajul acesta. În timp ce i-am împărtășit ce îmi pusese Dumnezeu pe inimă, cuvintele pline de înțelepciune și de revelație ale răspunsului ei au adus și mai multă lumină asupra a ceea ce Duhul Sfânt îmi descoperise deja. Fiindcă amândoi avem o relație strânsă cu Duhul lui Dumnezeu, putem comunica la un nivel profund, spiritual.

Acesta este și unul dintre motivele principale pentru care Lisa și eu ne rugăm împreună, fiindcă asemenea momente ne unesc din punct de vedere spiritual, întrucât avem părtășie *împreună* în jurul lucrurilor duhovnicești. Dintr-un motiv asemănător am hotărât ca personalul organizației *Messenger International* să petreacă primul sfert de oră al fiecărei zile într-o rugăciune comună. Procedăm în felul acesta pentru că dorim ca între membrii echipei noastre să existe o legătură spirituală. Rezultatele pe care le-au avut aceste momente de rugăciune în relațiile dintre membrii personalului nostru sunt uimitoare. La fel se întâmplă în cadrul oricărei relații: părtășia în jurul Cuvântului divin și a rugăciunii va dezvolta cel mai profund nivel de intimitate între oameni, fiindcă legătura creată este una de natură spirituală.

Există o diferență între o discuție intelectuală despre lucrurile spirituale și adevărata părtășie spirituală. Uneori, oamenii îmi vorbesc despre Scriptură, iar eu îmi dau seama că nu fac decât să transmită informație. De unde știu? Ceea ce îmi spun e foarte obositor, iar mintea mea e istovită. Ei vorbesc de la nivelul intelectului, nu al duhului. Sunt însă alții care vorbesc despre cele spirituale din duhul lor. Am stat de vorbă cu astfel de oameni ore în șir, fără să obosec, fiindcă între noi se stabilise o legătură la nivelul duhului.

Ziua a cincea

Cunoașterea lui Dumnezeu prin Duhul Lui

Să ne oprim acum asupra întregului pasaj din 1 Corinteni 2:11:

În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile [gândurile] omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile [gândurile] lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

Cuvântul grecesc tradus prin *gânduri* este definit cel mai bine ca fiind „stare sau alcătuire”. Pavel spunea, în esență, că nimeni nu poate cunoaște adevărata „alcătuire” a lui Dumnezeu (referindu-se aici

la aspectele profunde ale inimii Lui), fără să ajungă să-L cunoască pe Duhul lui Dumnezeu. Prin cunoașterea aceasta am în vedere înțelegerea care întrece cu mult cunoașterea superficială, obținută cu puțin sau fără niciun efort. Am putea spune că toți cetățenii Statelor Unite cunosc cine este președintele țării, însă cei mai mulți dintre ei nu au o relație personală cu el. Nu îi cunoaștem dorințele cele mai adânci, nu știm ce anume îl motivează sau ce crede cu adevărat. Tot astfel, nu vom avea niciodată mai mult decât o „cunoaștere obișnuită” cu privire la Dumnezeu, dacă nu Îl descoperim prin Duhul Său.

Pavel continuă în felul următor: „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:12). Ce declarație uimitoare! Nimeni nu cunoaște gândurile lui Dumnezeu în afară de Duhul Lui (versetul 11), însă El ne-a dat Duhul Său! Prin relația cu Duhul lui Dumnezeu, noi ne putem bucura acum de intimitatea cu Creatorul *la un nivel spiritual*, adică *la cel mai înalt nivel al relației*.

Pavel a ajuns la nivelul acesta în relația sa cu Duhul Sfânt. Deși El nu a umblat niciodată în mod fizic alături de Isus, apostolul a spus: „Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci *prin descoperirea lui Isus Cristos*” (Galateni 1:11-12). În ce fel S-a descoperit Isus lui Pavel? Apostolul afirmă lămurit că nu a primit această revelație de la vreun om. Dacă, deci, nu a primit-o de la un om și nici nu a petrecut timp alături de Isus cel întrupat, atunci trebuie că a primit revelația prin *Duhul lui Cristos* (Duhul Sfânt).

Să fie cu putință oare ca Pavel să fi izbutit să ajungă la o profunzime mai mare a relației sale cu Isus tocmai pentru că nu a umblat niciodată în mod fizic alături de Mântuitorul? Petru, unul dintre ucenicii care interacționase fizic cu Isus, a scris spre sfârșitul vieții o epistolă în care spunea: „...cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. *În ele sunt unele lucruri greu de înțeles...*” (2 Petru 3:15-16). Petru se număra printre cei care stătuseră de vorbă cu Isus câțiva ani de zile. A fost prezent când Isus a fost glorificat pe Muntele schimbării la față. A văzut cu ochii lui răstignirea și apoi a avut părtășie cu Isus după înviere. Totuși, ucenicul acesta (care se bucurase de câțiva ani de interacțiune fizică cu Isus) a spus că unele dintre revelațiile date lui Pavel de Duhul Sfânt erau greu de înțeles. În ce mă privește, cred că

aceasta arată că Pavel ajunsese la o profunzime mai mare a relației sale cu Isus decât Petru.

Prin inspirația Duhului Sfânt, Pavel a scris majoritatea cărților Noului Testament; cu toate acestea, el nu s-a numărat printre ucenicii care au umblat alături de Isus. Cum a putut face atunci toate acestea? Explicația stă în faptul că Duhul Sfânt este Cel care Îl revelează pe deplin pe Isus. Amintiți-vă cuvintele rostite de Mântuitorul: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul [vă va da revelația deplină]” (Ioan 16:12-13). Pavel nu și-a putut întemeia credința în Isus pe interacțiunile sale fizice anterioare cu El, fiindcă nu a avut parte de așa ceva. Apostolul a trebuit să creadă și să primească fără să vadă. Faptul acesta a dat la o parte orice aspect care ținea de sfera fizicului și care ar fi putut sta în calea a ceea ce căuta Duhul Sfânt să îi arate. La aceasta S-a referit Isus în interacțiunea Lui cu Toma. Faptul că Pavel nu a avut cu Isus o relație fizică la care să se întoarcă însemna că apostolul trebuia să se bizuie în întregime pe relația lui *spirituală* cu Învățătorul, neavând nicio altă opțiune.

Asemenea lui Pavel, vouă și mie ni s-a dat oportunitatea de a-L urma pe Isus fără să avem de luptat cu posibilele conflicte stârnite de unele moduri de înțelegere greșite, apărute în urma interacțiunii fizice. Adevărul nemaipomenit este acela că putem ajunge mai aproape de Isus fără să Îl vedem, decât am ajunge văzându-L. Fără abilitatea de a umbla fizic alături de Isus, trebuie să interacționăm cu El prin intermediul Duhului lui Cristos care locuiește în noi, ajungând astfel la o relație profundă, spirituală cu Dumnezeu. Ce realitate uluitoare!

Experimentați-L la cel mai adânc nivel

Dumnezeu știe că firea noastră este (deocamdată) nerăscumpărată. Duhul nostru este însă răscumpărat, reflectând întru totul chipul și asemănarea lui Isus (vedeți 1 Ioan 4:17). Sufletul nostru se află în procesul răscumpărării (vedeți Iacov 1:21). Dar trupul nostru fizic nu a avut încă parte de experiența aceasta.

Ați băgat vreodată de seamă cu câtă ușurință ne plictisim de obiecte? Unii oameni sunt în stare să cumpere o mașină nouă, care

peste o săptămână li se pare deja vechi. Aceasta este natura firii nerăscumpărate. Sfera fizică are puțină profunzime; e de scurtă durată și trece degrabă. De aceea Dumnezeu, în bunătatea Lui, spune: „Nu Mă descopăr pe Mine Însuși oamenilor în mod fizic. Pregătesc o cale pentru ca ei să poată avea comuniune cu Mine prin Duhul Meu, așa încât să Mă poată cunoaște cu adevărat.” E ca și cum Dumnezeu ar zice: „Voi avea o relație de la distanță cu cei pe care îi iubesc, pentru ca ei să Îmi poată cunoaște cu adevărat inima.”

Ca Biserica a Lui, noi suntem mireasa lui Cristos. Dumnezeu pregătește pentru noi o căsnicie plină de viață cu El. Domnul ne îngăduie să Îl cunoaștem la nivelul cel mai profund (cel spiritual) înainte de a ajunge să Îl cunoaștem la nivel fizic. De aceea a scris Pavel mai apoi: „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii, totuși, acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta” (2 Corinteni 5:16). Noi Îl cunoaștem prin Duhul, prin Duhul Dumnezeului celui viu. A fost o vreme în care Cristos a fost revelat în trup. Însă acum, fiindcă El nu mai este prezent în mod fizic pe Pământ, avem oportunitatea de a-L cunoaște prin Duhul Sfânt.

Dacă neglijăm comuniunea cu Duhul Sfânt, ne lipsim singuri de oportunitatea cunoașterii Fiului. Duhul cercetează toate ce se găsește în inima și în mintea lui Dumnezeu, pentru a ni-L descoperi nouă pe Isus. Dacă vă doriți o relație profundă cu Dumnezeu, trebuie să treceți dincolo de cunoașterea Lui superficială și să începeți călătoria descoperirii a cine este El cu adevărat. Ea este posibilă numai prin comuniunea cu Duhul Sfânt. De aceea noi nu putem păstra nicio datină (adică nicio tipar uzual de gândire) legată de Duhul Sfânt care nu își are rădăcina în Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu. Când îngăduim concepțiilor greșite, preferințelor personale sau experiențelor negative să deformeze modul în care Îl înțelegem pe Duhul Sfânt, nu ne vom bucura de promisiunea deplină a prezenței glorioase a lui Dumnezeu în viața noastră. Nu Îl putem cunoaște pe Dumnezeu fără Duhul Lui cel Sfânt.

Cred că voi puteți avea o relație cu Duhul Sfânt în care să doriți ce dorește El și să simțiți ce simte El. Nivelul cel mai profund al relației – cel spiritual – vă stă la îndemână. La nivelul acesta veți descoperi o intimitate cu Creatorul ca nicio alta. Însă, dacă vreți să umblați într-o comuniune strânsă cu El, trebuie să căutați să aflați cine este Duhul

Sfânt. Cum anume Îl puteți cunoaște? Citind Cuvântul Lui și petrecând timp în prezența Sa. Dumnezeu dorește să Se apropie de voi; nu vă rămâne decât să faceți voi primul pas în a vă apropia de El.

Opriți-vă câteva momente și meditați la versetele de mai jos, îngăduind Duhului Sfânt să lucreze în inima voastră. În timp ce vă îndreptați atenția spre Dumnezeu, rugați-L să îndepărteze orice mentalitate (orice văl) care v-a împiedicat să experimentați prezența Sa. Odată vălurile acestea date la o parte, Îl veți putea vedea ca niciodată înainte. Pe măsură ce Îi priviți fața (petrecând timp de calitate cu El, cum ați face-o cu un prieten apropiat), Duhul Sfânt vă va transforma după chipul Său. Închei citând următoarele cuvinte ale apostolului Pavel:

Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, mahrma este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Corinteni 3:16-18).

Ziua întâi

moment devoțional

PRIMIȚI-L PE EL CA ÎNVĂȚĂTOR AL VOSTRU

Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.

- 1 Ioan 2:27

Duhul Sfânt joacă multe roluri în viața noastră, însă probabil că cel mai însemnat rol al Său este cel de Învățător. El ne învață întotdeauna câte ceva. Duhul Sfânt este părintele desăvârșit, care locuiește neîncetat înăuntrul nostru, călăuzindu-ne și corectându-ne în modul Său plin de blândete și de dragoste.

Scriptura constituie manualul veșnic al Duhului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă consemnarea gândurilor Sale. Pentru a gândi, a vorbi și a ne purta ca El, avem nevoie de Cuvântul Lui, pe care trebuie să îl și înțelegem. Aceasta este slujba Învățătorului nostru: de a ne îndruma și călăuzi în tot adevărul, dezvăluindu-ne chiar la momentul oportun înțelesul pasajelor de care avem nevoie. Autorul și păstorul **Francis Frangipane** arată cât se poate de grăitor următoarele:

„Cuvântul Domnului, coroborat cu Duhul Sfânt, constituie vehiculul transformării noastre după chipul lui Cristos... Cuvântul este Dumnezeu. Scriptura nu este Dumnezeu, însă Duhul care vorbește prin cuvintele ei este Dumnezeu. Iar acest Duh Sfânt ar trebui să fie onorat ca Dumnezeu. Prin urmare, atunci când Îl căutați pe Domnul... rugați-vă să nu citiți Scriptura doar ca pe un exercițiu intelectual, ci rugați-L mai degrabă pe Duhul Sfânt să vorbească inimii voastre prin intermediul Cuvântului. ... Când ingenuncheați cu umilință înaintea Domnului, Cuvântul vă va fi întipărit în suflet, devenind parte a însăși naturii voastre (Iacov 1:21).”⁴¹

Opriti-vă puțin și puneți-vă următoarele întrebări: „Cum mă apropii eu de Cuvântul lui Dumnezeu? Îl invit pe Învățătorul meu să mă învețe? Doar îl citesc sau primesc ceva din el?” Întrebați-L pe Duhul Sfânt: „Ce anume pot

face altfel pentru a vedea Cuvântul prinzând viață și devenind parte a naturii mele?” Notați mai jos ce vă descoperă El și apoi aplicați în viața voastră.

Sunt momentele devoționale singurele în care Duhul Sfânt vă învață? Nu. El vă dă *întotdeauna* învățătură și, dacă aveți urechea deschisă, vă puteți însuși câte o lecție la fiecare pas pe care-l faceți. Frangipane ne dă următoarea sugestie:

„...Purtați tot timpul cu voi un pix și ceva pe care să puteți scrie. ...Noi suntem chemați să rămânem în El, nu doar să Îl vizităm din când în când. ...Trebuie să vă dezvoltați auzul, așa încât Duhul să vă poată vorbi oriunde, despre orice. Onorați-L, iar El, la rândul-I, vă va onora.”²

Sugestia aceasta poate fi aplicată în mod diferit de fiecare în parte. Folosiți orice mijloc sau orice tehnologie vi se potrivește mai bine. Important este să ascultați și să vă amintiți ce vă vorbește El.

Meditați pe îndelete la versetele următoare. Ce anume vă descoperă Duhul Sfânt cu privire la Cuvântul divin din viața voastră?

2 Timotei 3:16-17, 2 Petru 1:12-21

Deuteronom 6:6, 11:18, Psalmul 119:9-11, Coloseni 3:16

Psalmul 19:8, 119:105, 130, Proverbe 4:20-23, 6:20-23

Evrei 4:12, Iacov 1:21, Ieremia 23:28-29

Cheamă-Mă și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști [lucruri pe care nu le-ai fi putut descoperi niciodată singur].

- Ieremia 33:3

Ziua a doua

moment devoțional

JURAȚI-I LOIALITATE LUI, CA DOMN AL VOSTRU

Isus i-a răspuns: „Cea dintâi [poruncă] este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeuul nostru, este un singur Domn» și «Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.»”

- Marcu 12:29-30

Domnul, care este Duhul, ne iubește cu ardoare și Își dorește să aibă parte în exclusivitate de dragostea noastră. El nu vrea ca iubirea și atenția noastră să se îndrepte spre lume și spre nimic din ce se află în ea. Dumnezeu spune:

Nu iubiți căile lumii. Nu iubiți bunurile lumii. Dragostea față de lume izgonește iubirea față de Tatăl. Tot ceea ce se petrece în lume – dorința ca totul să se petreacă așa cum vreți voi, cea de a avea totul pentru voi înșivă sau de a părea importanți – nu are nimic de-a face cu Tatăl, ci doar vă îndepărtează de El. Lumea și pofta ei nepotolită sunt gata să piară, însă cei care fac voia Tatălui rămân în veac

- (1 Ioan 2:15-17, traducerea The Message).

Citiți și următoarele pasaje care ating același subiect: Matei 16:24-26, Tit 2:12-14, Iacov 4:4-6, Ioan 15:18-21, Romani 12:2.

CINE SAU CE SE BUCURĂ DE LOIALITATEA VOASTRĂ? Supuneți-vă în mod sincer unui test și întrebați-vă:

Cui atribui cea mai mare parte a timpului și a atenției mele? Ce anume fac în timpul meu liber?

Cine sau ce îmi stârnește entuziasmul? Se află tehnologia și tendințele modei la locul potrivit în viața mea?

Pentru ce anume îmi cheltuiesc banii?

Ce îmi preocupă mereu mintea? Despre ce vorbesc de obicei? Ce subiecte se regăsesc în rugăciunile mele?

Cuvintele noastre arată spre cine sau spre ce se îndreaptă loialitatea noastră. Isus a spus că ceea ce ne umple inima se revarsă în afară prin cuvintele noastre (vedeți Luca 6:45).

Recitiți-vă răspunsurile. Întrebați-L pe Duhul Sfânt: „Am nevoie de Tine pentru a-mi corecta prioritățile? A devenit ceva un idol în viața mea? Există ceva ce caut mai mult decât pe Tine?” Ce vă răspunde El? Ce pași vă îndeamnă să faceți pentru ca loialitatea voastră să se îndrepte iarăși spre El?

Meditați la cuvintele lui Dumnezeu din Matei 6:19-21 și din Coloseni 3:1-17. Folosiți-le pentru a *redacta o scrisoare de consacrare*, rugându-L pe Duhul Sfânt să vă țină credincioși Domnului Dumnezeului vostru.

Ziua a treia moment devoțional

CREȘTEȚI PROGRESIV PRIN HARUL SĂU

Noi suntem transformați asemeni lui Mesia, viața noastră devenind treptat tot mai strălucitoare și mai frumoasă, pe măsură ce Dumnezeu intră în ea, iar noi devenim ca El.

2 Corinteni 3:18, traducerea The Message

Chiar înainte să meargă la cruce, Isus a făcut o afirmație cheie privitoare la Duhul Sfânt: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...” (Ioan 16:12-13).

Fiind atotcunoscător, Isus ar fi putut împărtăși multe adevăruri ucenicilor Lui, însă El a știut că ei nu le puteau înțelege încă. Aveau nevoie de timp să crească. Odată ce Isus a murit, a înviat și S-a înălțat la ceruri, Tatăl L-a trimis pe Duhul Sfânt să ne ajute să creștem progresiv, prin harul Său.

Ar aștepta un părinte bun ca pruncul lui nou născut să înțeleagă tabla înmulțirii? Sau ca puștiul lui de trei-patru ani să știe cum să completeze o declarație de venit? Nu. Tot așa, Duhul Sfânt așteaptă până când suntem îndeajuns de maturi ca să putem primi adevărul pe care trebuie să ni-l spună. El nu ne călăuzește numai în tot adevărul despre Scriptură, ci și în cel privitor la noi înșine, la copiii noștri, la sănătatea, la împrejurările în care ne găsim și la multe altele.

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, creștem (devenim asemeni lui Isus), trecând de la un nivel al credinței și al slavei la altul.³ Noi avem un rol de jucat în procesul acesta, ca și Duhul Sfânt de altfel. Meditați cu atenție la pasajele din Filipeni 1:6, 2:12-13, 1 Tesaloniceni 5:23-24 și Evrei 13:20-21. Ce vă descoperă Duhul Sfânt în versetele acestea cu privire la creșterea în Cristos? Observați o temă care se repetă?

Cel mai cunoscut predicator englez de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, Charles H. Spurgeon, a fost un scriitor prolific, abordând multe subiecte, inclusiv pe cel al Duhului Sfânt și al creșterii spirituale. El a spus:

„Ne punem încrederea în Isus pentru ceea ce nu putem face noi înșine. Dacă lucrurile acelea ar sta în puterea noastră, de ce am mai avea nevoie să ne întoarcem privirea spre El? Rolul nostru este să credem, iar al Domnului [al Duhului Sfânt] să ne înnoiască. El nu va crede în locul nostru, după cum nici noi nu suntem chemați să isprăvim în locul Lui lucrarea de regenerare. În ce ne privește, ajunge să ascultăm porunca Sa plină de har; este slujba Lui să înfăptuiască în ființa noastră lucrarea nașterii din nou.”⁴

Nu cedați tentației de a gândi: „Ar trebui să fiu mai matur din punct de vedere spiritual.” Nu este așa. O astfel de gândire doar vă face să vă simțiți condamnați și storce din voi tăria spirituală. Opriți-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, cum vezi starea în care mă găsesc acum (nivelul maturității mele spirituale)?” Ce vă răspunde El?

Modul în care vă vede Duhul Sfânt este și cel în care ar trebui să vă priviți pe voi înșivă. Rugați-L să vă dea harul de a accepta nivelul la care vă găsiți, ca să puteți continua apoi să creșteți.

Ați încercat până acum frenetic să vă schimbați? Dacă da, în ce fel? Ce anume priviți acum în mod diferit?

Ziua a patra

moment devoțional

PREȚUIȚI RELAȚIILE DIVINE

CREATE DE EL

Dragostea să vă fie fără prefăcătorie... Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.

- Romani 12:9-10

Noi am fost creați pentru relații: pentru cea cu Tatăl și cu semenii. Gândiți-vă la aceasta. Cum ar fi viața voastră fără relații? Dacă ați lăsa la o parte toate legăturile acestea dătătoare de viață, cu ce ați mai rămâne? Cu o viață singuratică și pustie.

Slavă Domnului pentru relații! Valoarea unui prieten evlavios este neprețuită. Un prieten bun ne ascute din punct de vedere intelectual, emoțional și spiritual, după cum fierul ascute fierul. Un prieten bun scoate greșeala la lumină cu dragoste și corectează la nevoie. Un prieten bun se bucură de succesul vostru și vă încurajează să mergeți înainte, depășind greutățile vieții.

Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!

- Ecclesiastul 4:9-10

Am învățat că există trei niveluri ale relațiilor: fizic, sufletesc și spiritual. În ce fel vă ajută aceasta să vă înțelegeți relațiile actuale? Cu privire la care dintre ele vă este cel mai de folos? De ce?

Legăturile cele mai profunde și mai pline de semnificație pe care le putem avea sunt cele care se dezvoltă la nivel spiritual. Descrieți tipul acesta de

relație. Care sunt beneficiile părtășiei avute la nivel spiritual față de cea care atinge doar nivelul fizic sau sufletesc?

Aveți în preajmă oameni cu care v-ar plăcea să dezvoltați relații mai profunde? Opriți-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, ce pot face pentru a cultiva relații mai adânci, spirituale cu oamenii pe care i-ai așezat în viața mea?” Stați și ascultați. Notați ce vă vorbește Duhul lui Dumnezeu.

Rugăciune pentru crearea unor legături divine:

Duhule Sfânt, fă-mi parte de relații divine. Cum a fost Ionatan pentru David, Rut pentru Naomi și Ioan pentru Isus, leagă-mă și pe mine de oamenii cu care vrei să dezvolt relații. Dă-mi harul Tău, să pot cultiva prietenii sănătoase, inclusiv la nivel spiritual. În Numele lui Isus, amin!

Pentru aprofundarea studiului...

Proverbe 13:20, 17:9, 17, 27:6, 10, 17, Ioan 15:13, 1 Ioan 1:7, 1 Samuel 18:1-4.

Ziua a cincea

moment devoțional

EXPERIMENTAȚI-L PE DUMNEZEU LA CEL MAI PROFUND NIVEL

*...Cunoaște pe Dumnezeu tatălui tău și slujește-I cu toată inima
și cu un suflet binevoitor.*

- 1 Cronici 28:9

Dorința cea mai arzătoare a lui Dumnezeu este să ne cunoască în profunzime, iar El ne invită să ne trăim viața alături de Sine. Ar putea exista vreun țel mai mareț? Pavel spunea: „...acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos” (Filipeni 3:8).

Experimentarea profunzimilor lui Isus Cristos a fost pasiunea lui **Jeanne Guyon**. Scopul acesta a avut atâta însemnătate pentru ea, încât a scris o carte cu același nume. Această franțuzoaică din secolul al șaptesprezecelea a influențat credincioși precum John Wesley, Hudson Taylor și Watchman Nee. Iată ce a spus ea cu privire la intimitate:

„Dați-mi voie să vă întreb... doriți să Îl cunoașteți pe Dumnezeu într-un mod profund? Dumnezeu a făcut această experiență, această umblare posibilă pentru voi. El a făcut-o cu puțință prin harul pe care l-a dat tuturor copiilor Săi răscumpărați. El a făcut toate acestea prin intermediul Duhului Său cel Sfânt. Cum puteți veni atunci la Domnul, ca să-L cunoașteți într-un mod atât de profund? Cheia este rugăciunea.”⁵

Cum ați descrie, deci, rugăciunea vizavi de cunoașterea intimă a lui Dumnezeu? Citiți cu atenție rugăciunea lui Isus din Matei 6:5-15. Ce puteți învăța de la El și ce puteți transpune în viața voastră?

După cum am văzut, când ne naștem din nou, Dumnezeu vine să locuiască în duhul nostru. Așadar, când Duhul Sfânt ne vorbește, El o face în *duhul* nostru. Jeanne Guyon continuă astfel:

*Domnul Se găsește numai în duhul vostru, în străfundurile ființei voastre, în Sfânta Sfințelor; acolo Își are El locașul. Domnul a promis cândva că va veni și va sălășlui în voi (Ioan 14:23). El a făgăduit că acolo, înăuntru, îi va întâlni pe cei care se închină Lui și care împlinesc voia Sa. Domnul vă va ieși în întâmpinare în duhul vostru... Odată ce vă întoarceți inima spre interior, înspre Domnul, veți percepe prezența Lui.*⁶

Cel mai intim mod în care Îl putem cunoaște pe Dumnezeu este *prin Duhul Lui*, prin Duhul Său cel Sfânt pe care ni L-a dat (vedeți 1 Corinteni 2:9-12). Opriti-vă și rugați-vă: „Duhule Sfânt, există în viața mea concepții greșite, experiențe negative sau tendințe personale pe care le am cu privire la Tine, care deformează modul în care Te înțeleg?” Stați și ascultați. Rugați-L să îndepărteze orice concepție greșită care nu vă îngăduie să vă bucurați de prezența Lui. Notați ce vă descoperă Duhul Sfânt.

Meditați asupra acestui adevăr și cereți Duhului Sfânt să vă descopere în inima voastră însemnătatea lui.

Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, mahrama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

- 2 Corinteni 3:16-18

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

Dacă folosiți cartea aceasta ca parte a seriei Messenger despre Duhul Sfânt, urmăriți, vă rog, a treia sesiune video.

1. Isus a spus că fariseii îngăduiseră *datinilor omenești* să întreacă autoritatea Cuvântului divin. Ce sunt aceste datini omenești și de ce se dovedesc ele a fi vătămătoare pentru comuniunea noastră cu Creatorul? Dați cel puțin un exemplu de tradiție omenească din zilele noastre care aduce atingere Cuvântului lui Dumnezeu.
2. Duhul Sfânt *tânjește* să fie prietenul nostru cel mai bun și dorește cu gelozie părtășia intimă cu noi. Care dintre lucrurile lumii credeți că a îndepărtat atenția și dragostea Bisericii (a credincioșilor) de la Duhul Sfânt? Ce se va întâmpla dacă noi cochetăm cu lumea, căutând plăcerile, bogățiile și statutul ei mai mult decât comuniunea cu Duhul lui Dumnezeu?
3. Ce vroia Isus să comunice apostolului Toma în Ioan 20:29? În ce fel se leagă adevărul acesta de cuvintele lui Dumnezeu rostite prin apostolul Pavel în 2 Corinteni 5:16 și cum ne îmbunătățește el relația cu Domnul?
4. Enumerați și descrieți cele *trei niveluri ale relațiilor* pe care le putem avea cu alții. Care este nivelul cel mai profund și de ce? Cum putem dezvolta cu semenii noștri relații la nivelul acesta?
5. Prin Duhul Sfânt ni s-a dat un dar nemaipomenit: abilitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu îndeaproape. Citiți cu atenție pasajul din 1 Corinteni 2:11-16. Ce spune Duhul Sfânt aici despre adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu?
6. Petru și ceilalți ucenici au avut o experiență ca nicio alta: au interacționat cu Isus față în față. Pavel nu a fost părtaș acestei experiențe dar, cu toate acestea, a fost folosit cu putere de Dumnezeu. Cum a fost posibil lucrul acesta?

Pentru aprofundarea subiectului, citiți pasajele din Ioan 20:29, 2 Corinteni 5:16 și 2 Petru 3:15-16.

7. Ce se va întâmpla cu relația dintre noi și Dumnezeu dacă neglijăm să urmărim comuniunea cu Duhul Sfânt? Dacă doriți, împărtășiți grupului vostru câteva moduri practice în care ați putut intra în legătură cu Duhul Sfânt, având parte de minunata Lui prietenie.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

REZUMATUL CAPITOLULUI

- Dacă dorim o relație profundă, intimă cu Dumnezeu, trebuie să Îl cunoaștem prin Duhul Său.
- Numai Duhul Sfânt cunoaște și ne descoperă gândurile, simțămintele și scopurile inimii lui Dumnezeu.
- Nouă ne-a fost dat Duhul lui Dumnezeu; El este Învățătorul suprem, care ne călăuzește în tot adevărul.
- Păstrarea prieteniei cu lumea (căutând în mod egoist statutul propriu și plăcerile) înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu.
- Duhul Sfânt este un gentleman; El nu Își va impune voia în viața noastră și nici nu ne silește să avem o relație de prietenie cu Sine.
- Cele trei niveluri ale relațiilor sunt cel fizic (nivelul cel mai scăzut și mai superficial), sufletesc (cel care se concentrează asupra personalității) și spiritual (nivelul cel mai profund și mai intim).
- Cunoașterea lui Dumnezeu prin Duhul Său este mai profundă și mai intimă decât cea care are loc prin interacțiunea cu Persoana fizică a lui Isus.

numele lui ISUS

ținta noastră, pasiunea noastră - evanghelia

ÎNVĂȚĂTURĂ:

a instrui, edifica, forma, împărtăși sau demonstra

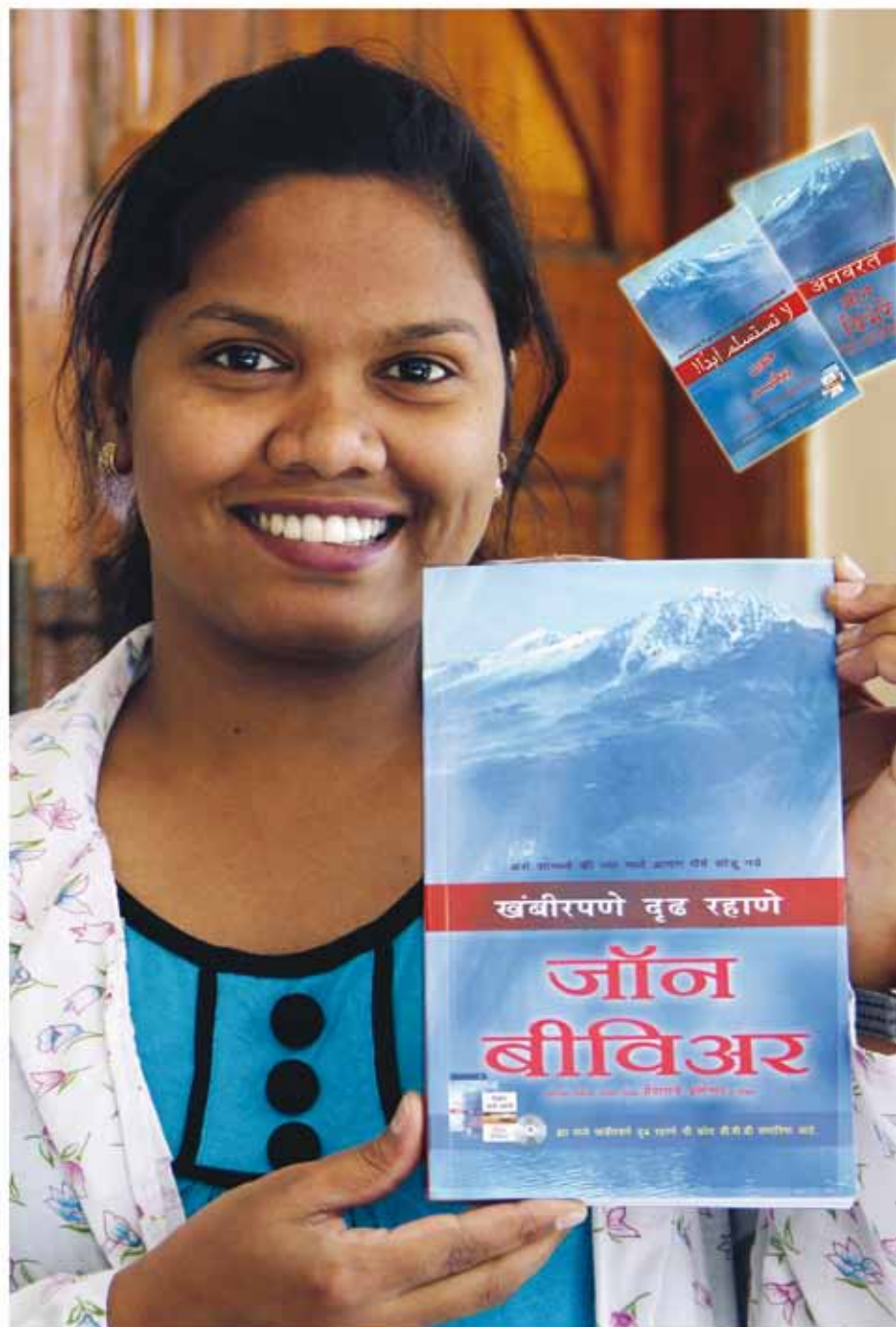
dedicați față de comunicarea

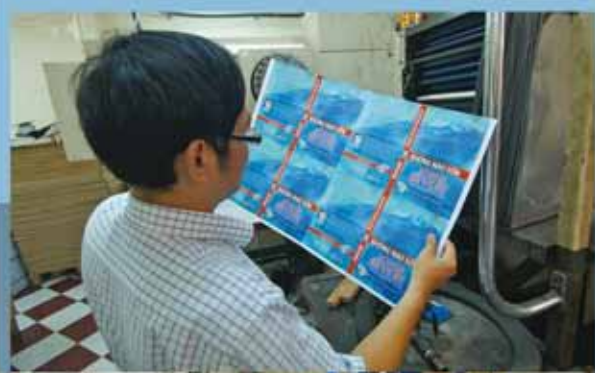
ADEVĂRULUI

care transformă viața

RESURSE

semănată strategic în viața pastoriei
și a liderilor din toată lumea

ATINGERE:

a conecta, a se apropia,
a transmite un semnal cuiva

ÎMPUTERNICIRE:

schimbarea vieților spre
transformarea națiunilor

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...
învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.
Matei 28: 19-20

MANDATUL NOSTRU

află mai multe @ www.CloudLibrary.org

Împuterniciți prin Duhul Dfânt

Ziua întâi

Îndreptați-vă pentru câteva clipe gândurile la imaginea unui rege din Evul mediu. Încercați să vă închipuiți felul în care se desfășura viața acestuia, într-un castel cu turnuri, înconjurat de cavaleri și doamne de onoare, luptând în bătălii și fiind încununat de glorie. Poziția și linia genealogică a unui rege erau privite adesea ca fiind rânduite de Dumnezeu, astfel că regii se bucurau de un mare respect din partea supușilor și se scăldau în bogății. Cuvântul regelui era lege, iar judecata lui era hotărâtoare. Un rege bun înțelegea că responsabilitatea lui era aceea de a-i proteja pe cei care trăiau între hotarele regatului sale și că era chemat să caute binele țării, lărgindu-i granițele și sporindu-i resursele.

Responsabilitățile care apăsau pe umerii omului care ocupa această poziție erau uriașe; de aceea, regele se bucura de puteri extraordinare, uneori având în mână chiar puterea absolută. Țineți cont de faptul că nu mă refer acum la un cârmuitor marionetă (tipic epocii noastre, în care democrațiile și republicile slujesc drept principală formă de guvernământ), ci la o monahie absolută. Închipuiți-vă acum că un asemenea rege ar respinge sau nu ar fi deloc conștient de puterea care îi revine odată cu poziția. Ce s-ar întâmpla cu regatul său? Ar fi cucerit curând, supușii lui ar deveni robi, iar resursele i-ar fi prădate. Nu este de ajuns ca un rege să ocupe doar poziția de „rege” (adică numai să se bucure de șederea într-un palat și de modul de viață opulent care o însoțește). El trebuie să îndeplinească *rolurile monarhiei* care decurg

numai din *puterea pe care i-o conferă poziția sa*. Statutul regelui de persoană care întrupează autoritatea nu are niciun efect dacă nu exercită puterea care îl însoțește.

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi am devenit împreună moștenitori cu Cristos. În epistola adresată de Pavel romanilor citim astfel: „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori *cu Cristos*” (Romani 8:17). Poziția aceasta este subliniată lămurit și în Efeseni 2:6: „El [Dumnezeu] ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, *în Cristos Isus*.” În și prin Cristos, starea noastră s-a schimbat. Acum nu mai suntem copii ai lumii acesteia, ci moștenitori de viță nobilă ai Împărăției cerurilor. Ca moștenitori ai acestei Împărății, am fost însărcinați cu îndeplinirea misiunii Domnului nostru. Cucerirea și Împărăția Lui au devenit ale noastre, fiindcă noi am fost înfiați și facem acum parte din familia regală. Ce adevăr uluitor! Dar, asemenea regelui pământesc din ilustrația noastră, dacă vrem să fim eficienți pe poziția care ne-a fost atribuită în Cristos, trebuie să descoperim și să exercităm puterea care vine odată cu ea. În capitolul acesta ne vom opri asupra modului în care suntem împuterniciți să ne îndeplinim rolul care ne revine pentru înaintarea Împărăției divine. Petru a făcut următoarea afirmație:

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9).

Înainte să mergem mai departe, este important să remarcăm aspectul acesta: poziția vine întotdeauna înaintea puterii. Noi trebuie să fim în Cristos înainte să putem înfăptui vreodată ceva pentru Împărăția Sa.

Puterea de care avem nevoie

Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care, le-a zis El, ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Fapte 1:4-5).

Isus nu le-a *sugerat* apostolilor să aștepte făgăduința Lui, nici nu le-a *recomandat* să Îi ia în seamă spusele, ci El „le-a *poruncit* să nu se depărteze de Ierusalim” până la îndeplinirea acelei promisiuni. Isus a dat atâta importanță acestei instrucțiuni, fiindcă împuternicirea Duhului Sfânt este esențială pentru întreaga lucrare a Împărăției Sale. El știa că ucenicii Lui erau dornici să împărtășească vestea bună a învierii și că puteau ajunge să-și piardă răbdarea în așteptarea promisiunii Duhului Sfânt. În Fapte 1:3 aflăm că petrecuseră zile în șir în prezența lui Isus, ascultându-I învățătura despre Împărăția lui Dumnezeu. Scriptura ne spune că apostolii văzuseră „dovada netăgăduită” a învierii Lui. Nu aveau nevoie să mai fie convinși de validitatea cauzei lor, fiindcă fuseseră martorii oculari ai dovezii biruinței lui Cristos asupra morții. Cu alte cuvinte, erau gata să pornească la drum!

Însă Isus i-a privit și le-a spus: „Nu vă începeți lucrarea. Nu predicați Evanghelia în lumea întreagă și nu plantați nicio biserică până când veți fi fost îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt” (Luca 24:49, parafrazarea autorului). Potrivit Scripturii, cred că Isus a dat porunca aceasta unui număr de aproximativ cinci sute de oameni (vedeți 1 Corinteni 15:6). Însă în Fapte 1:15, vedem că numărul celor aflați în odaia de sus scăzuse la o sută douăzeci. Ce se întâmplase cu ceilalți trei sute optzeci de ucenici? În ce mă privește, cred că pe măsură ce trecea zi după zi, au plecat unul câte unul, până au mai rămas numai o sută douăzeci. Poate că cei trei sute optzeci care s-au dus și-au zis: „Să ne întoarcem în sinagogi, să plantăm biserici și să împărtășim vestea minunată a învierii lui Isus. La urma urmelor, nu e bine să irosim nici măcar o singură zi dintre cele pe care le-am putea folosi vestind Evanghelia.” Numai o sută douăzeci de oameni au fost dispuși să aștepte, așa cum le poruncise Învățătorul.

Poate că, ajunși aici, spuneti: „Ei bine, John, de bună seamă că ucenicii aveau nevoie să aștepte Duhul Sfânt, fiindcă nu Îl primiseră încă. Dar, în ce ne privește, lucrurile stau altfel, fiindcă noi primim Duhul Sfânt odată cu mântuirea.”

Să aruncăm o privire la pasajul din Ioan 20:21-22:

„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!”

Isus a suflat peste ucenici și le-a spus: „Luați [primiți] Duh Sfânt!” Cuvântul grecesc pentru *primiți* înseamnă „de îndată sau chiar acum”.¹ Acesta nu anticipa ceea ce urma să se întâmple ulterior. Ucenicii *au primit* Duhul Sfânt înainte de înălțarea lui Isus la cer. Însă nu au fost îmbrăcați cu putere decât atunci când au fost *umpluți* cu Duhul lui Dumnezeu, în ziua Cincizecimii.

Ziua Cincizecimii

În ziua Cincizecimii erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească (Fapte 2:1-4).

Știu că mulți dintre noi au văzut versiunea acestei relatări surprinse cu ajutorul flanelografului, la școala duminicală. De obicei, credincioșii strânși laolaltă sunt înfățișați ca având niște mici limbi de foc deasupra capului. Probabil că aceasta nu este cea mai bună reprezentare a ceea ce s-a petrecut atunci. În Vechiul Testament, focul simboliza adesea prezența lui Dumnezeu. Ceea ce a descris autorul cărții Fapte drept „limbi ca de foc” reprezintă manifestarea prezenței divine. Ucenicii lui Isus, bărbați și femei deopotrivă, au fost cufundați sau botezați în prezența lui Dumnezeu. Această prezență revelată se regăsește și în expresia „vâjăitul unui vânt puternic”. După cum am văzut în capitolul întâi, Duhul Sfânt nu este un „vânt puternic”. El este o Persoană. Cu toate acestea, manifestarea sosirii Lui în odaia de sus a îmbrăcat forma unui vânt puternic.

Cuvântul grecesc pentru „umplut”, din Fapte 2:4, are sensul literal de *săturat*.² Potrivit dicționarului, a *sătura* înseamnă „a da cu prisosință”. Credincioșii aflați în odaia de sus au fost umpluți *cu prisosință* de Duhul Sfânt. Toți au experimentat o măsură mai mare a prezenței vădite a lui Dumnezeu în viața lor. Pe lângă manifestarea sub forma focului și a vântului, un alt semn al umplerii cu Duhul Sfânt a fost faptul că ucenicii au început să vorbească în alte limbi.

Ziua a doua

Care este rostul vorbirii în limbi?

Dacă m-aș afla în Spania și aș întâlni un om care mi-ar fi lămurit că nu vorbește spaniolă, l-aș întreba: „Care e limba ta maternă?” Pe de altă parte, nu aș avea nevoie să întreb un om care vorbește engleză care este limba lui maternă fiindcă eu, care vorbesc aceeași limbă, aș recunoaște-o de îndată. Prin urmare, pentru mine engleza este o limbă „cunoscută”, dar pe altele le voi considera „necunoscute”. Vom reveni mai târziu asupra acestui subiect.

În ziua Cincizecimii se aflau în Ierusalim iudei din multe colțuri ale lumii, strânși acolo cu prilejul unei sărbători. Venind din felurite țări și ținuturi, iudeii aceștia aveau multe „limbi materne”.

Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (Fapte 2:5-8)

Observați următoarea afirmație a Scripturii: „Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat.” Cuvintele acestea au strâns mulți oameni în jurul celor care vorbeau în limbi. Mulțimea era uimită văzându-i pe acei galileeni (care erau considerați, în general, oameni neînvațați) că vorbeau în atâtea limbi diferite. Această expresie a Duhului lui Dumnezeu a constituit un semn pentru cei care nu erau încă ucenicii lui Isus.

„Îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?” (Fapte 2:11-12)

Revărsarea Duhului Sfânt petrecută atunci i-a dat lui Petru ocazia de a le răspunde cu una dintre cele mai cunoscute predici din Scriptură, în care a spus: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (Fapte 2:32-33). Observați faptul că toți *au văzut* și *au auzit* dovada puterii Duhului Sfânt.

Câteva versete mai târziu este surprins răspunsul mulțimii:

După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” (Fapte 2:37)

Petru le-a zis:

„Pocăiți-vă... și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta [Duhul Sfânt] este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru” (Fapte 2:38-39).

În timp ce Petru proclama vestea cea bună a mântuirii, de care pot avea parte toți cei care cheamă Numele Domnului (vedeți Romani 10:13), el a arătat totodată foarte lămurit că darul Duhul Sfânt este pentru toți cei ce cred. Ce fapt uimitor! Promisiunea aceasta este valabilă pentru orice credincios, din trecut, prezent și viitor.

Patru relatări

În cartea Fapte întâlnim alte patru relatări despre oameni care au fost umpluți cu Duhul Sfânt după ziua Cincizecimii. În timp ce le parcurgem pe fiecare în parte, aş vrea să fiți deosebit de atenți cu privire la două aspecte. Mai întâi, în toate relatările, cu excepția uneia, umplerea cu Duhul Sfânt survine separat de experiența mântuirii. Apoi, cei care au fost martorii acestor umpleri cu Duhul Sfânt *au văzut* și *au auzit* deopotrivă dovada prezenței Duhului în viața proaspeților credincioși.

Filip și samaritenii

Prima dintre cele patru relatări amintite se găsește în Fapte 8. Filip fusese trimis în cetatea Samaria pentru a vesti Evanghelia lui Isus Cristos. La proclamarea Evangheliei, întreaga cetate a cunoscut o adevărată trezire. Șchiopii au fost vindecați, duhurile necurate au fost scoase afară și mulți oameni au primit vestea bună a mântuirii divine.

Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Cristos, au fost botezați, atât bărbați, cât și femei. Chiar Simon a crezut; și după ce a fost botezat nu se mai despărțea de Filip și privea cu uimire minunile și semnele mari care se făceau (Fapte 8:12-13).

Când au crezut vestea bună despre Isus Cristos, s-au născut samaritenii din nou? De bună seamă. Când un om crede Evanghelia, Îl primește pe Isus Cristos și devine copil al lui Dumnezeu. Acești proaspeți credincioși au fost botezați apoi în apă, ca semn al credinței lor în Cristos. Cu toate acestea, în versetele următoare vedem că liderii Bisericii primare știau că mai era nevoie de ceva: pe lângă convertire și botezul în apă, noii credincioși trebuiau să primească botezul Duhului Sfânt.

Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu [mântuirea], au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul dintre ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus [primiseră botezul în apă] (Fapte 8:14-16).

La auzul veștii că samaritenii primiseră Evanghelia, apostolii au hotărât să îi trimită pe Petru și pe Ioan la noii credincioși de acolo. De ce au fost trimiși doi dintre cei mai respectați apostoli ca să se roage pentru samariteni? La urma urmelor, aceștia din urmă primiseră deja mântuirea și fuseseră botezați în apă. Petru și Ioan au fost trimiși anume să se roage ca samaritenii „să primească Duhul Sfânt” (versetul 15). Nu uitați că Ierusalimul se afla la peste cincizeci și cinci de kilometri de

Samaria.³ Poate că distanța aceasta nu pare mare astăzi, însă apostolii nu aveau mașini și nici acces la mijloacele moderne de transport în comun. Au fost nevoiți să străbată cei cincizeci și cinci de kilometri pe jos ori călare, iar drumul trebuie să le fi luat cel puțin o zi sau două. Pentru ei, Samaria nu era la o aruncătură de băț.

Este important să observăm faptul că noii credincioși fuseseră botezați în Numele Domnului Isus. Acum erau, așadar, copiii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, exista un element al darului mântuirii de care nu avuseseră încă parte. Poate că vă gândiți: „Stai o clipă, John, credeam că Duhul lui Isus Cristos începe să locuiască în inima noastră de îndată ce primim darul mântuirii.” Într-adevăr, așa este. Pasajul din 1 Corinteni 12:3 afirmă lămurit: „Nimeni nu poate zice: «Isus este Domnul», decât prin Duhul Sfânt.” Nu putem mărturisi domnia lui Isus fără ca influența Duhului Sfânt să fie prezentă; însă aspectul acesta nu este totuna cu *umplerea* cu Duhul lui Dumnezeu.

Biblia arată limpede că toți cei ce sunt în Cristos sunt sfințiți și pecetluiți cu Duhul Sfânt (vedeți 1 Petru 1:2, Efeseni 1:13). Nu încape deci îndoială că primirea *prezenței* Duhului Sfânt pentru a sălăslui în noi face parte din experiența mântuirii. Când Dumnezeu vă privește, El vede Duhul Fiului Său. Nu uitați că, atunci când primiți mântuirea, sunteți strămutați în Cristos, devenind parte a moștenirii și a Împărăției Sale. Cu toate acestea, nu sunteți umpluți cu *puterea* Duhului Sfânt până când o cereți de la Tatăl. Iată ce spunea Isus:

Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-L cer! (Luca 11:13)

Isus L-a numit pe Dumnezeu Tatăl *nostru* ceresc; este evident, așadar, că El vorbea despre credincioși. Știm aceasta pentru că, în Ioan, Isus vorbește despre „Duhul adevărului, *pe care lumea nu-L poate primi*, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște” (Ioan 14:17). „Lumea” îi reprezintă pe cei care trăiesc în afara Împărăției lui Dumnezeu. Este vădit faptul că orice om care nu s-a supus domniei lui Isus nu poate primi Duhul Sfânt. În concluzie, îndemnul de a cere Tatălui Duhul Sfânt nu face referire la mântuire, ci ține de o umplere ulterioară, care poate fi primită numai de cei mântuiți deja.

Să ne întoarcem acum la pasajul din Fapte 8:

Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duhul Sfânt. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt” (Fapte 8:17-19).

Petru și Ioan și-au pus mâinile peste credincioși, iar aceștia au primit Duhul Sfânt. Umplerea cu Duhul lui Dumnezeu era în mod vădit observabilă cu ajutorul simțurilor fizice, fiindcă Scriptura spune că „Simon a văzut că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor”. Simon, care era și el credincios, a rămas atât de uimit de manifestarea *puterii* Duhului Sfânt în viața credincioșilor, încât s-a oferit să îi plătească pe apostoli pentru ca aceștia să îl învețe cum să dea și el altora puterea aceasta. (Reacția lui a fost nepotrivită, iar Petru l-a muștrat neîntârziat.)

Pe parcursul cărții Fapte, umplerea cu Duhul Sfânt a fost urmată în mod tipic de o manifestare exterioară care a putut fi *văzută* și *auzită*, cel mai adesea sub forma vorbirii în limbi și a profeției. Iată de ce apostolii obișnuiau să spună că Dumnezeu „coboară” asupra credincioșilor. Relatarea aceasta din Samaria constituie una dintre puținele situații în care Biblia nu menționează specific faptul că umplerea cu Duhul Sfânt a fost urmată de vorbirea în limbi și de profeție. Cu toate acestea, putem deduce că aceste manifestări au existat; altminteri Simon, un fost vrăjitor, nu ar fi văzut dovada prezenței Duhului Sfânt în viața credincioșilor.

Ziua a treia

Saul din Tars

Istoria convertirii lui Saul reprezintă unul dintre pasajele cele mai remarcabile din Scriptură. Aș vrea să ne îndreptăm atenția asupra unui aspect mai puțin proeminent al acestei întâlniri uimitoare. În Fapte

9, îl găsim pe Pavel în drum spre Damasc, unde urma să pornească prigoana împotriva credincioșilor:

Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul Lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns el. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești...” Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să faci?” „Scoală-te, i-a zis Domnul, intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci” (Fapte 9:3-6).

Observați că Saul L-a numit pe Isus „Domn”. Când Isus Cristos devine Domnul vieții noastre, suntem de îndată născuți din nou. Eu cred că Saul a devenit credincios în momentul în care a recunoscut domnia lui Isus.

După această întâlnire cu Domnul, Saul și-a petrecut următoarele trei zile în cetate, postind și așteptând să i se spună ce trebuia să facă. Apoi Domnul i-a cerut unui ucenic pe nume Anania să meargă la Saul. Anania s-a neliniștit auzind porunca Domnului, fiindcă auzise multe despre răvna cu care îi prigonea Saul pe credincioși. Astfel că Dumnezeu i-a spus: „Du-te, căci el [Saul] este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor” (Fapte 9:15). Când a ajuns în casa unde era găzduit Saul, Anania și-a pus mâinile peste acesta și i-a zis: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt” (Fapte 9:15). Anania a știut, în mod vădit, că Saul primise mântuirea, fiindcă i s-a adresat cu cuvintele: „frate Saule”. Cu toate acestea, deși Saul era credincios, Dumnezeu l-a trimis pe Anania să se roage specific pentru el, ca să primească vindecarea și umplerea cu Duhul Sfânt.

Vedem și în împrejurarea aceasta că umplerea cu Duhul Sfânt a survenit după ce darul mântuirii fusese deja primit. În Fapte 9 nu se menționează că Saul (numit și Pavel) ar fi vorbit în limbi. Cu toate acestea, știm că apostolul vorbea în limbi, fiindcă mai târziu a scris: „Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți” (1 Corinteni 14:18). În ce mă privește, cred că Pavel a început să vorbească în alte limbi atunci când s-a rugat Anania pentru el. Pavel a avut nevoie de umplerea cu Duhul Sfânt, deși era deja mântuit, fiindcă împuternicirea Duhului lui Dumnezeu era vitală în lucrarea lui de

propovăduire a lui Isus înaintea neamurilor, a împăraților și a fiilor lui Israel (vedeți Fapte 9:15).

Petru și Corneliu

În Fapte 10 este surprins un crâmpai al simțului umorului de care dă Dumnezeu dovadă. Primul verset ni-l prezintă pe Corneliu, un centurion roman. Scriptura ne spune că acesta era un om cucernic și temător de Dumnezeu, care făcea multe milostenii și se ruga mereu lui Dumnezeu. Până atunci Evanghelia mântuirii nu fusese vestită încă neamurilor, astfel că Dumnezeu Și-a trimis îngerul la Corneliu. Mesagerul divin nu a dezvăluit însă planul lui Dumnezeu de a-l mântui pe Corneliu, ci i-a spus doar să trimită după Petru. Plin de entuziasm, Corneliu a trimis neîntârziat niște oameni care să-l găsească pe Petru în locul pe care i-l spusese îngerul.

Aflăm apoi că Petru se găsea în Iope, când a căzut într-o răpire sufletească și a avut o vedenie cerească. În vedenia aceasta, Dumnezeu a folosit diferite imagini pentru a-l învăța pe apostol să nu numească necurat ceea ce curățise El (vedeți Fapte 10:9-15). Dumnezeu știa, fără îndoială, că lui Petru îi va fi greu să înțeleagă sensul celor văzute, fiindcă i-a arătat aceeași vedenie de trei ori. În timp ce Petru cugeta la înțelesul ei, oamenii trimiși de Corneliu au sosit la poartă. Duhul Domnului i-a spus lui Petru să meargă cu ei. Duhul Sfânt nu i-a arătat de ce îl trimitea în casa lui Corneliu în ciuda faptului că era împotriva obiceiului vremii ca un iudeu pios să aibă de-a face cu neamurile. La sosirea în casa centurionului, Petru a spus:

Știți că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu altul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat. De aceea am venit fără cârtire când m-ați chemat; vă întreb dar, cu ce gând ați trimis după mine?” (Fapte 10:28-29)

Petru a făcut legătura între vedenia avută și întâlnirea lui cu romanul cel cucernic, așa că a început să îi predice lui Corneliu Evanghelia. Dintr-o dată, în toiul mesajului lui Petru, Duhul lui Dumnezeu S-a

manifestat și cei din casă, care erau din rândul neamurilor, au început să vorbească în limbi. Petru a rămas cu totul înmărmurit, fiindcă așa ceva nu se mai întâmplase până atunci.

Dumnezeu știa că lui Petru și însoțitorilor săi iudei avea să le fie foarte greu să se împace cu gândul că darul mântuirii era menit să ajungă și la neamuri. De aceea, Dumnezeu a turnat Duhul Său peste neamuri înainte ca Petru să aibă măcar ocazia să se roage pentru ei ori să-i boteze în apă. Aceasta era dovada că cei care nu făceau parte din poporul Israel erau incluși, la rândul lor, în planul divin de mântuire.

Toți credincioșii tăiați împrejur care veniseră cu petru au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărinind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Cristos (Fapte 10:45-48)

Iudeii nu puteau nega dovada mântuirii divine de care avuseseră parte neamurile, fiindcă au văzut și au auzit manifestarea puterii lui Dumnezeu în rândul acestora (adică umplerea cu Duhul Sfânt). Credincioșii iudei erau consternați. Dumnezeu nu doar că deschisese neamurilor ușa mântuirii, dar și trimisese umplerea cu Duhul Sfânt peste acestea înainte ca evenimentele să se desfășoare în ordinea lor firească, începând cu mărturisirea publică și cu botezul în apă. Aceasta este singura situație din Scriptură în care Dumnezeu a lucrat în felul descris mai sus. În toate celelalte, revărsarea Duhului divin a avut loc după convertire. Cred că Dumnezeu a procedat astfel știind că iudeii vroiau un semn aparte care să le arate că darul mântuirii cuprindea și neamurile.

Efesenii

A patra relatare asupra căreia doresc să ne oprim se găsește în Fapte 19. Pavel se găsea în toiul uneia dintre multe sale călătorii, când a ajuns în Efes. La sosirea acolo, Biblia ne spune că a întâlnit niște ucenici ai lui Ioan Botezătorul. Prima întrebare pe care le-a pus-o a fost aceasta:

„Ați primi voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Fapte 19:2). Oau! Dacă aceasta a fost prima întrebare pe care le-a pus-o Pavel acelor efeseni, ea ar trebui să se numere printre primele pe care le punem și noi oricărui proaspăt credincios.

De ce era subiectul acesta atât de important pentru liderii Bisericii primare? Pentru că împuternicirea Duhului Sfânt este esențială misiunii pe care o avem noi în Cristos. De ce ar dori vreunul dintre noi să trăiască un ceas măcar fără puterea care constituie combustibilul necesar împlinirii acestei misiuni (vedeți Fapte 1:8)? Pentru a fi eficienți în Împărăția Tatălui, trebuie să ne găsim în Cristos (să fim mântuiți) și să fim împuterniciți de Duhul Sfânt (adică umpluți cu Duhul lui Dumnezeu).

Pavel a descoperit că, deși efesenii aceia erau ucenici ai lui Ioan Botezătorul, nu auziseră despre vestea bună a mântuirii prin Isus, așa că a început să le împărtășească Evanghelia.

După cum pomeneam înainte, primirea poziției noastre în Cristos va precede întotdeauna împuternicirea cu Duhul Lui. Chiar și atunci când, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Corneliu, manifestarea exterioară a puterii (umplerea cu Duhul Sfânt) precedă mărturisirea exterioară a mântuirii (prin botezul în apă), mântuirea are loc întotdeauna înaintea împuternicirii.

Astfel, după ce au ascultat cuvintele lui Pavel, efesenii au fost mai întâi „botezați în Numele Domnului Isus” (Fapte 19:5). Altfel spus, au primit mântuirea care este numai în și prin Isus Cristos. Însă întâlnirea lor cu apostolul nu s-a sfârșit astfel: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și proroceau” (Fapte 19:6).

Umplerea cu Duhul Sfânt a survenit după ce noii credincioși fuseseră botezați în Numele Domnului nostru Isus. Înainte de întâlnirea lor cu Pavel, oamenii aceștia cunoscuseră foarte puține despre Isus. Însă, odată ce au fost umpluți cu Duhul lui Dumnezeu, *au prorocît*, ceea ce înseamnă că au declarat mesajul lui Isus Cristos. Împuternicirea de a profeți ceea ce nu știuseră cu câteva momente înainte a fost făcută posibilă numai prin Duhul lui Dumnezeu. Este cu neputință ca un credincios să proclame cu autoritate tainele lui Dumnezeu, fără să îi cunoască mai întâi Duhul (vedeți 1 Corinteni 2).

Sunt atât de recunoscător pentru faptul că nu sunt nevoit să predic niciodată fără împuternicirea Duhului divin. Prin propria-mi putere nu sunt un orator prea grozav și nici un scriitor nemaipomenit. Am fost atât de slab la limba engleză, încât mi-am căzut examenul de admitere la colegiu cu un punctaj de 370 din 800. Nimeni nu știe mai bine decât mine că sunt ceea ce sunt prin harul lui Dumnezeu și prin împuternicirea Duhului Său. Fără împuternicirea aceasta nu aș putea scrie cartea de față. Duhul Sfânt este sursa abilității și a tăriei mele. Fără El, mi-ar fi cu neputință să duc la îndeplinire sarcina care mi-a fost dată în Împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este Cel prin intermediul căruia se manifestă harul lui Dumnezeu față de mine.

Ziua a patra

A încetat vorbirea în limbi?

Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși (1 Corinteni 13:8-10).

Acum, după ce am analizat relațiile privitoare la umplerea cu Duhul Sfânt consemnate în cartea Fapte, aș vrea să răspundem la o întrebare pe care s-ar putea să o aibă mulți dintre voi. Aud adesea oameni care afirmă că vorbirea în limbi a încetat. În general, ei citează ca argument pasajul de mai sus din 1 Corinteni 13. Cei care susțin ideea aceasta cred că Pavel se referea la Scriptură ca la ceea ce este „desăvârșit”, atunci când a spus: „când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși”. Logica după care se călăuzesc ei este aceasta: *acum, că a venit ce este desăvârșit (Biblia), vorbirea în limbi a încetat.*

Este important să examinăm cu atenție acest pasaj, pentru a stabili despre ce anume vorbea Pavel. Când ținem seama de contextul acestui pasaj, este lămurit că explicația de mai sus nu stă în picioare. Dacă vorbirea în limbi a încetat, atunci cunoștința și prorocia ar trebui să

fi avut aceeași soartă. Au încetat cunoștința și prorocia? Cu siguranță că nu. Atunci la ce se referea Pavel când folosea expresia „ce este desăvârșit”? Răspunsul se găsește în versetul 12:

Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci [când va veni ce este desăvârșit] vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin (1 Corinteni 13:12).

Pavel descrie întâlnirea „față în față” cu Isus. Iată la ce făcea el trimitere prin cuvintele „ce este desăvârșit”: la cunoașterea deplină a lui Isus, în slava Sa. Avem noi parte în prezent de o asemenea întâlnire cu Isus? Îl privim noi înconjurat de gloria Sa? În timpul vieții de pe Pământ, experiențele noastre cu Isus seamănă cu imaginea pe care o întrezărim într-o oglindă întunecoasă. Însă în veacul viitor, Îl vom cunoaște pe Isus așa cum *ne cunoaște El pe noi*. Această experiență a intimității profunde cu Isus este semnul că a sosit „ce este desăvârșit”. Deși călătoria spre ținta aceasta începe de pe Pământ, ea nu se va sfârși până când Îl vom vedea față în față, în veșnicie.

Patru tipuri de vorbire în limbi

Altă întrebare care mi se pune deseori este aceasta: „John, de ce apare în 1 Corinteni 12:30 întrebarea: «Toți vorbesc în alte limbi?» Nu înseamnă ea că nu toți credincioșii vorbesc în alte limbi?” Ba da. Cu toate acestea, în pasajul amintit Pavel se referea la un anumit *tip* de vorbire în limbi; acest *tip* de vorbire în limbi nu se manifestă în viața tuturor credincioșilor. Pentru a înțelege despre ce este vorba, trebuie să analizăm cele patru tipuri diferite de vorbire în limbi care sunt menționate în Noul Testament.

De dragul discuției noastre, mă voi referi la aceste tipuri de vorbire în limbi ca la unele destinate folosirii *publice* sau *personale*. Două dintre ele sunt date pentru slujirea publică. Prin termenul „publică” am în vedere faptul că ele implică un credincios care slujește prin Duhul altuia sau unui grup. Prin contrast, cele două tipuri „personale” de vorbire în limbi ne pun în legătură pe noi, la nivel individual, direct cu Dumnezeu, fie prin sporirea intimității noastre cu El, fie prin faptul

că ne ajută să mijlocim potrivit cu înțelegerea desăvârșită pe care o are El cu privire la o situație anume. Să ne oprim pe rând asupra fiecăreia dintre ele.

Unu: vorbirea în limbi ca semn pentru necredincioși

Primul tip de vorbire în limbi este destinat folosirii publice.

Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14:22).

Acest fel de vorbire în limbi apare când Duhul Sfânt transcende intelectul nostru și ne dă abilitatea de a vorbi în altă limbă pământească, și anume una pe care noi nu o putem vorbi în urma asimilării ei prin experiența sau educația de care am avut parte. Acesta este timpul de vorbire în limbi care s-a manifestat prin intermediul ucenicilor în ziua Cincizecimii.

Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc, nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliți, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” (Fapte 2:5-11)

Iudeii aceștia i-au auzit pe credincioși vorbind în limba maternă a fiecăruia dintre ei. Această demonstrație constituia un semn al faptului că Dumnezeu lucra printre cei care credeau Evanghelia lui Isus, fiindcă era cu neputință ca niște galileeni neînvățați să vestească în mod desăvârșit minunile lui Dumnezeu în atât de multe limbi. Mulți

oameni au ajuns să Îl cunoască pe Isus datorită acestei exprimări a puterii Duhului Sfânt.

Cu câțiva ani în urmă predicam la o biserică din Colorado Springs. În timpul serviciului, o femeie care făcea parte din echipa organizației noastre ședea în partea din spate a bisericii. Pe tot parcursul predicii mele, a simțit imboldul de a se ruga încetișor în alte limbi. La încheierea serviciului, un domn care stătea în fața ei a venit și i-a zis: „Franceza ta e perfectă. Ai chiar accentul specific unui dialect francez străvechi. Eu sunt profesor de franceză, dar nu am întâlnit niciodată pe cineva care să vorbească limba aceasta atât de bine ca tine.”

Femeia care făcea parte din echipa noastră i-a răspuns: „Dar eu nu vorbesc franceza.” Omul a rămas șocat!

El i-a zis apoi: „Nu doar că ai vorbit o franceză fără cusur, dar ai și citat pasaje din Scriptură în limba aceasta, iar John spunea apoi congregației să deschidă Biblia la aceleași pasaje. Tu le-ai citat înainte ca el să le menționeze.” Experiența aceasta a constituit un semn pentru omul acela, întărind mesajul pe care Dumnezeu îl transmisese prin mine. Scopul principal al vorbirii în limbi ca semn este de a capta atenția unui om care încă nu a devenit credincios.

Doi: vorbirea în limbi care trebuie tălmăcită

Al doilea tip de vorbire în limbi este destinat tot slujirii publice. Spre deosebire de vorbirea în limbi ca semn, aceasta din urmă este reprezentată de limbi cerești, care nu se vorbesc nicăieri pe Pământ. *Vorbirea în limbi care trebuie tălmăcită* este cea la care se referea Pavel ca fiind un dar spiritual, când a spus: „...altuia, *felurite limbi* și altuia, *tălmăcirea limbilor*” (1 Corinteni 12:10). Întrucât limbile acestea nu sunt unele pământești, ele trebuie să fie tălmăcite.

Cu ani în urmă mă pregăteam să predic într-o biserică din Singapore. Dintr-o dată, un om a început să vorbească în timpul serviciului într-o limba necunoscută. Am știut de îndată că nu era o limbă pământească, ci una cerească. Toți cei din încăperea au rămas uimiți de această manifestare a Duhului Sfânt. După ce omul a sfârșit de vorbit în limba aceea cerească, a și tălmăcit cele spuse. Tălmăcirea întărea întocmai mesajul pe care îl dăduse Dumnezeu prin mine

bisericii. Mi-am zis: „Doamne, îți mulțumesc atât de mult pentru această confirmare uimitoare!” Dumnezeu a folosit acest dar al vorbirii în limbi urmat de interpretare pentru a întări cuvântul pe care El mi-l pusese în inimă. A fost un semn pentru mine și pentru toți cei prezenți.

În cazul acestui fel de vorbire în limbi, termenul potrivit este cel de *interpretare*, nu de *tălmăcire*. Limbile cerești (în care se exprimă trei dintre cele patru tipuri de vorbire în limbi din Noul Testament) nu pot fi traduse, fiindcă ele depășesc înțelegerea noastră omenească, însă pot fi interpretate.

Orice expresie a vorbirii în limbi care intră în categoria aceasta a vorbirii în limbi menite să fie tălmăcite ar trebui să fie însoțită întotdeauna de o interpretare. În absența ei, Biserica nu poate fi zidită, iar felul acesta de vorbire în limbi a fost dat exclusiv pentru edificarea Bisericii (vedeți 1 Corinteni 14).

Acesta este tipul de vorbire în limbi la care se referea Pavel când întreba: „Toți vorbesc în alte limbi?” Să privim acum versetul în context:

Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc? (1 Corinteni 12:28-30)

Pavel vorbește despre darurile publice pe care le-a rânduit Dumnezeu în vederea slujirii din Biserică. Toți sunt apostoli? Nu. Toți sunt profeți? Nu. Toți sunt învățători? Nu. Toți vorbesc în alte limbi sau toți tălmăcesc vorbirea în limbi, *ca slujire publică*? Nu. Ideea pe care o evidențiază Pavel este că noi toți ar trebui să ne dezvoltăm în ce privește darul specific pe care l-a lăsat Dumnezeu în viața noastră. Nu toți credincioșii din Biserică vor sluji în domeniul vorbirii în limbi, *ca lucrare publică*.

Diferența dintre cele două tipuri de vorbire publică în limbi

În ultima parte a Epistolei către corinteni, Pavel explică diferența dintre cele două tipuri de vorbire publică în limbi:

Prin urmare, limbile [vorbirea în limbi ca semn] sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși... Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc și toți ar vorbi în alte limbi [limbi menite a fi tălmăcite], și ar intra și de cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni? (1 Corinteni 14:22-23)

Dacă nu înțelegeți că există două tipuri diferite de vorbire în limbi, s-ar putea să credeți că Pavel se contrazicea singur scriind cuvintele acestea. Mai întâi, a afirmat că limbile sunt un semn pentru cei necredincioși, pentru ca în versetul următor să spună că, dacă toți ar vorbi în alte limbi, necredincioșii ar crede că și-au ieșit din minți. Însă, când înțelegem că există tipuri diferite de vorbire în limbi, ne dăm seama că apostolul vorbește în pasajul citat despre două categorii distincte.

Primul tip de vorbire în limbi menționat de Pavel (vorbirea în limbi ca semn) este cel care îi atrage pe necredincioși, slujind ca semn pentru aceștia. Al doilea tip de vorbire în limbi (cel care trebuie urmat de tălmăcire) este rânduit numai pentru zidirea Bisericii, nefiind un semn pentru necredincioși. De fapt, Pavel afirma că, în absența interpretării, vorbirea în limbi de acest fel îi face pe necredincioși să ne creadă nebuni!

Vă puteți închipui serviciul de duminică dimineața al unei biserici în care toată lumea ar predica, ar da învățătură și ar profeti în același timp? O asemenea manifestare ar fi bizară și lipsită de eficiență. Pavel sfătuia Biserica să nu creeze un mediu dominat de confuzie, prin folosirea necorespunzătoare a celui tip de vorbire în limbi care trebuie urmată de tălmăcire. Într-un cadru nepotrivit, această exprimare a vorbirii în limbi devine haotică și fără sens. Apostolul arăta mai devreme, în același capitol, că vorbirea în limbi nu trebuie să dea naștere confuziei, ci să aducă lumină și descoperire.

Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă (1 Corinteni 14:18-19).

Lucrurile sunt destul de simple: dacă se folosește vorbirea publică în limbi, ea trebuie tălmăcită, pentru folosul celor prezenți. Altminteri, e mai bine să comunicăm într-o limbă cunoscută.

Ziua a cincea

Trei: vorbirea în limbi pentru timpul personal de rugăciune

Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea (1 Corinteni 14:14-15).

Primele două tipuri de vorbire în limbi analizate deja sunt rânduite pentru a se manifesta în public și comunică un mesaj adresat de Dumnezeu oamenilor. Vorbirea în limbi ca semn are rolul de a atinge inima necredincioșilor; cea care trebuie urmată de tălmăcire are menirea de a sluji credincioșilor. În versetele de mai sus, Pavel prezintă al treilea tip de vorbire în limbi: *cel destinat timpului personal de rugăciune*. Apostolul nu se mai referă la slujirea publică, ci dă învățătură despre vorbirea în limbi care a fost rânduită pentru scopuri personale. Această formă de vorbire în limbi are rolul de a contribui la edificarea personală și la dezvoltarea vieții de rugăciune a credinciosului. Pavel afirmă în mod specific faptul că putem să ne rugăm „cu mintea”, adică în limba noastră maternă, sau ne putem ruga „cu duhul”, respectiv într-o limbă necunoscută nouă, o limbă cerească. Apostolul mai arată că putem cânta (ne putem închina) în oricare dintre cele două moduri.

Mai devreme, la începutul capitolului 14 din 1 Corinteni, citim următoarele: „În adevăr, cine vorbește în altă limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu” (versetul 2). Știm că această manifestare a Duhului nu se putea referi la vorbirea în limbi ca semn, fiindcă în ziua Cincizecimii ucenicii se adresau oamenilor, vestind în limbi străine lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Pavel nu putea avea în vedere nici vorbirea în limbi urmată de interpretare, fiindcă darul acesta se referă la un credincios care se adresează bisericii într-o limbă cerească (limbă care are nevoie de tălmăcire). Pavel vorbește aici în mod specific despre o persoană care, în duhul ei, „nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu”.

Vorbirea în limbi destinată timpului personal de rugăciune constituie o interacțiune intimă între Dumnezeu și cel care se roagă. Scopul ei este de a-l întări pe credinciosul acela. „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20-21). Observați că, potrivit apostolului Iuda, atunci când ne rugăm prin Duhul Sfânt (în limbi), ne zidim pe noi înșine; însă, când vorbim în limbi care trebuie tălmăcite, adresându-ne credincioșilor din Biserică, noi zidim trupul lui Cristos (vedeți 1 Corinteni 14:5). Dumnezeu dorește ambele manifestări, fiecare fiind importantă.

Mulți credincioși se întreabă: „Se poate să fiu umplut cu Duhul Sfânt, dar să nu vorbesc în limbi?” Da, cred că o persoană poate fi umplută cu Duhul lui Dumnezeu și să nu vorbească în alte limbi. Însă aș mai adăuga faptul că orice om care a fost umplut cu Duhul Sfânt *are abilitatea* de a se ruga în limbi. Mulți credincioși nu folosesc darul acesta pentru că nu și l-au însușit prin credință. Orice dar al lui Dumnezeu este primit și activat prin credință.

Gândiți-vă la ilustrația următoare: doi oameni pășesc în albia unui râu. Unul alege să stea nemișcat și să lase apa să curgă pe lângă el; celălalt se relaxează și se lasă în voia cursului râului. Și cel care stă neclintit în râu, și cel care se lasă purtat de curent se găsesc în apă, însă numai cel din urmă poate urma cursul apei acolo unde îl duce acesta. Cel care se roagă în limbi poate fi asemănat cu cel care se lasă dus de curentul apei; un credincios care nu se roagă încă în limbi se găsește și el în apă, însă nu s-a lăsat purtat de curentul ei. (Dacă vreți să aflați mai multe despre modul în care vă puteți lăsa pe mâna Duhului Sfânt, vom discuta subiectul acesta în capitolul următor.)

Comuniunea cu Duhul Sfânt este una dintre multele binecuvântări puse la dispoziția noastră prin moartea și prin învierea lui Isus. Însă experiența comuniunii depline cu El nu survine în mod automat din momentul în care am fost mântuiți. Din păcate, mulți credincioși nu ajung să se bucure de unele aspecte ale darului mântuirii. Este foarte important să căutăm *tot* ce are Dumnezeu pregătit pentru noi. O parte nespus de însemnată a călătoriei noastre în Cristos este descoperirea a tot ce dorește El să ne ofere în urma jertfei Sale. După cum arătam mai devreme, Duhul Sfânt este Cel care ne împuternicește și ne înzestrează cu tot ce avem nevoie pentru a îndeplini sarcinile care ne revin în Împărăția cerurilor. Dacă lăsăm deoparte darurile puse la dispoziția noastră de Duhul Sfânt, ne lipsim atât de intimitatea mai profundă cu Dumnezeu, cât și de o parte a puterii necesare pentru a-L sluji cum se cuvine.

Patru: vorbirea în limbi destinată mijlocirii

Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu (Romani 8:26-27).

Pavel începe acest pasaj spunând că „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”. La ce slăbiciune se referă apostolul? Iată răspunsul: „căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” Mai simplu spus, slăbiciunea noastră stă în faptul că avem o înțelegere limitată cu privire la ce se petrece în lume. De aceea, există situații în care nu știm cum să ne rugăm. Însă atunci când ne bizuim pe Duhul Sfânt și mijlocim prin El (care cunoaște toate lucrurile), Duhul Se roagă prin noi potrivit cu voia desăvârșită a lui Dumnezeu.

Când eram la facultate, am condus un studiu biblic care se adresa studenților, băieți și fete, din diferite grupări studentești din campusul Universității Purdue. La studiu participau în jur de șaiszeci de studenți; unii dintre ei nu frecventaseră niciodată vreo biserică, iar

alții proveneau din diferite denumiri. Una dintre fetele care veneau la studiu crescuse într-o biserică unde fusese învățată că vorbirea în limbi încetase. După ce m-a auzit într-o seară dând învățătură despre Duhul Sfânt, și-a dat seama că vorbirea în limbi este și pentru zilele noastre și că adevărul acesta se regăsea în Scriptură. În aceeași seară a fost umplută cu Duhul Sfânt.

A doua zi, am fost trezit de un telefon pe la șase și jumătate dimineața, adică mult mai devreme decât îmi doream eu, student fiind, să mă ridic din pat! Eram chemat să stau de vorbă cu fata care venise la studiul biblic, al cărei cămin era peste drum de al meu. M-am târât din pat și am trecut strada, spre locul unde mă aștepta.

Eram pe jumătate adormit și puțin iritat de telefonul acela matinal. Pe de altă parte, ea era în al nouălea cer. Am întrebat-o: „Ce se întâmplă?”

Ea mi-a răspuns: „Dumnezeu m-a trezit la ora cinci. Am simțit imboldul de a mă ruga în limbi, așa că am început să mă rog. Parcă aș fi mijlocit. L-am rugat pe Dumnezeu să îmi arate de ce mă rugam cu atâta ardoare în limbi. Domnul mi-a spus: «Te rogi și mijlocești pentru viața unui om mai înaintat în vârstă.» Așa că am continuat să mă rog în alte limbi. Apoi, la ora șase, colega mea de cameră a primit de urgență un telefon prin care a aflat că bunicul ei suferise un atac de cord și că fusese dus la spital, unde medicii au reușit să îi salveze viața.”

Tânăra a continuat: „Duhul Sfânt mi-a vorbit și mi-a spus: «Pentru el te rugai.»” Iată un exemplu foarte bun de vorbire în limbi destinată mijlocirii. Fata despre care vă spuneam nu avea idee că viața acelui om era în pericol, însă Duhul Sfânt știa. Dacă ea s-ar fi putut ruga numai cu mintea, a cărei înțelegere este limitată, nu ar fi avut cum să mijlocească pentru el.

Mama mea locuiește în Florida, astfel că nu știu în detaliu cum decurge viața ei. Nu știu nici cum îi merge surorii mele din California. Însă Duhul Sfânt cunoaște voia desăvârșită a Lui pentru fiecare dintre ele și El va mijloci prin mine atunci când primesc să conlucrăm în rugăciune. Duhul Sfânt cercetează și cunoaște toate lucrurile. Avem parte de o pace nespusă atunci când suntem conștienți de faptul că îngăduim Duhului Sfânt să Se roage prin noi!

Lămuriri privitoare la vorbirea personală în limbi

Este important să menționăm o excepție legată de cele două tipuri de vorbire în limbi pe care le-am calificat drept „personale”. Există situații în care un grup alcătuit numai din credincioși umpluți cu Duhul Sfânt se roagă împreună în alte limbi. În astfel de cazuri, este nimerit ca ei să se roage cu toții în Duhul. Însă în alte împrejurări, când credincioșii se află într-un cadru mai larg, trebuie să se abțină de la vorbirea în alte limbi. Iată ce spunea Pavel:

Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri [în necunoștință de cauză despre vorbirea în limbi] sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni? (1 Corinteni 14:23)

În pasajul acesta sunt identificate două grupuri. Pavel îi menționează pe *necredincioși*, adică pe cei care nu L-au primit pe Isus Cristos ca Domn al lor și care nu sunt la credință. Al doilea grup este alcătuit din credincioși care nu au fost însă învățați despre vorbirea în Duhul. O persoană care aparține oricăruia dintre cele două grupuri nu s-ar simți în largul ei într-o atmosferă în care alții se roagă împreună în alte limbi și ar putea ajunge să creadă că aceștia și-au pierdut mințile.

Am avut ocazia, din păcate, să particip în una sau două împrejurări, la serviciile de închinare de duminica dimineța ale unor biserici unde mulți credincioși se rugau deodată cu glas tare în alte limbi, încurajați fiind de liderii lor. De fapt, în trecut am procedat și eu așa, din pricina înțelegerii mele limitate asupra subiectului. După toate probabilitățile, în serviciile acestea erau prezenți și vizitatori ai bisericii, mulți dintre ei intrând în categoria celor *neavizați* sau *necredincioși*. Se prea poate ca ei să-și fi spus: „Oare oamenii ăștia și-au ieșit din minți?” Am observat că aceste biserici întâmpină dificultăți când vine vorba să crească și să aibă o influență pozitivă în comunitatea lor. Să fie oare din pricină că nu urmează sfatul plin de înțelepciune din 1 Corinteni 14:23? Cred că, dacă ele vor continua astfel, vizitatorii *neavizați* și *necredincioși* care le-au trecut pragul nu se vor mai întoarce și a doua oară.

Pe de altă parte, uneori o biserică organizează o întâlnire de rugăciune pentru credincioșii ei (să spunem că într-o dimineată de sâmbătă sau într-o seară de luni). În astfel de întâlniri toți participanții

sunt *avizați și credincioși*. Atunci este cât se poate de nimerit ca toți cei prezenți să se roage în limbi, dacă s-au strâns ca să slujească Domnului mijlocind.

Rezumând discuția de până acum, Pavel nu spunea că nu există în niciun context timpul și locul potrivit pentru un grup de credincioși să se strângă laolaltă și să vorbească fiecare în limba lui „personală” de rugăciune. Apostolul arăta doar că, într-un context „public”, în care în mijlocul nostru sunt prezenți și oameni *necredincioși* sau *neavizați*, modul nostru de manifestare a vorbirii în limbi trebuie să fie adecvat situației în care ne găsim.

Dorința lui Dumnezeu pentru voi

Astfel, deci, fraților, râvniți după prorocie, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi. Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială (1 Corinteni 14:39-40).

Pavel știa că Biserica avea să folosească în mod greșit darul uimitor al vorbirii în limbi. De aceea i-a îndemnat pe credincioși: „Folositiți tipul potrivit de vorbire în limbi pentru contextul potrivit și nu împiedicați vorbirea în alte limbi doar pentru că unii credincioși au întrebuintat în mod greșit acest dar extraordinar al Duhului Sfânt.” Din păcate, Biserica este neștiutoare cu privire la multe dintre lucrurile Duhului. Adevărul acesta este tragic, întrucât Duhul Sfânt este Cel care a fost trimis pentru a împuternici Biserica. Dumnezeu a ales Biserica Sa drept mijlocul prin care să se extindă Împărăția Lui. Dacă nu ne trezim și nu înțelegem puterea care decurge din poziția pe care o avem în Cristos, nu ne vom deosebi cu nimic de un rege care refuză să exercite puterea pe care i-o conferă tronul.

Câți credincioși trec oare pe lângă aceste daruri minunate ale Duhului Sfânt pentru că sunt încredințați că vorbirea în limbi a încetat? Dorința inimii lui Dumnezeu este clară: „Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi” (1 Corinteni 14:5). Poate că unii vor protesta, spunând: „Cuvintele acestea sunt ale lui Pavel, nu ale lui Dumnezeu.” Însă întreaga Scriptură Îl are ca autor pe Dumnezeu, care a inspirat-o, iar versetul acesta nu constituie o excepție (vedeți 2 Timotei 3:16).

Nu uitați că darul vorbirii în limbi constituie un aspect esențial al înputernicirii Duhului Sfânt și totodată o parte frumoasă a relației noastre strânse cu Dumnezeu. Speranța mea în ce vă privește coincide cu a apostolului Pavel: mă rog să primiți darul acesta deosebit și să creșteți în ce privește puterea și prezența Duhului Sfânt în fiecare zi a vieții voastre.

Ziua întâi

moment devoțional

DUHUL SFÂNT ÎNSEAMNĂ ACȚIUNE!

Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!

- Evrei 2:4

Duhul Sfânt este agentul acțiunii care Se manifestă în multe feluri minunate. În Scriptură, El este reprezentat în mod simbolic sub forma unui *porumbel*, a *focului*, a *vântului* și a *vinului*. Înțelegerea acestor manifestări ne ajută să Îi pricepem caracterul și felul în care dorește El să lucreze în și prin viața noastră.

Duhul Sfânt este asemănat în Biblie cu un porumbel. În cele patru Evanghelii ni se spune că Duhul Sfânt a coborât în chip de porumbel peste Isus. Porumbeii sunt blânzi și duioși de felul lor; sunt foarte sperioși, fiind ușor de alungat. Ei vin să se odihnească doar într-un loc liniștit, în care se simt în siguranță. Când își aleg perechea, o fac pentru toată viața. În ce fel vă ajută informațiile acestea să înțelegeți Duhul Sfânt și să vă raportați mai bine la El?

Citiți pasajele din Matei 3:16-17, Marcu 1:9-11, Luca 3:21-22, Ioan 1:32-33.

Duhul Sfânt mai este asemănat cu focul. El S-a arătat lui Moise într-un rug aprins, iar poporului Israel într-un stâlp de foc.¹ În ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a botezat credincioșii, coborând peste ei sub forma unor „limbi ca de foc” (Fapte 2:3). El este Focul pe care L-a adus Isus pe Pământ și trebuie să fim cu băgare de seamă să nu Îl stingem. Gândiți-vă la caracteristicile focului: el purifică, dă lumină, produce căldură și mistuie ceea ce ajunge în flăcările lui. În ce fel vă ajută aceasta să înțelegeți focul Duhului lui Dumnezeu din viața voastră? Ce păstrează Focul aprins și ajută la întetirea vâlvătaților Sale?

Citiți pasajele din Fapte 2:3-4, Luca 12:49, 1 Tesaloniceni 5:19-21, Matei 3:11-12, Luca 3:16-17, Ieremia 20:9, 23:29, Evrei 12:29.

Duhul Sfânt este ca vântul. El S-a manifestat în ziua Cincizecimii nu doar ca un foc, ci și ca un vânt. Intensitatea unui vânt poate varia de la cea a unei brize ușoare, la forța unui uragan. Gândiți-vă la efectele vântului. În ce fel poate aduce acțiunea cu Sine acest vânt al Duhului Sfânt, în diferitele etape ale vieții voastre? Care ar putea fi urmările Lui?

Citiți Ioan 3:5-8.

Duhul Sfânt este asemănat și cu vinul. La Cincizecime, ucenicii au vorbit în alte limbi, vestind lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Manifestarea aceasta a fost atât de deosebită, încât unii au spus despre ei că băuseră prea mult vin, însă Petru le-a răspuns că manifestarea lor era una care venea de la Duhul Sfânt! Opriti-vă puțin și gândiți-vă. În ce fel afectează de obicei consumul de vin emoțiile unui persoane? Cum v-ar putea afecta pe voi vinul cel nou al Duhului Sfânt?

Citiți pasajele din Fapte 2:13-18, Luca 5:37-38 (ca și Marcu 2:22, Matei 9:17), Efeseni 5:18-19, Estera 1:10, Ieremia 31:11-13.

„Cerurile nu pot cuprinde Duhul Sfânt, dar, cu toate acestea, El Își găsește sălașul în inima slujitorilor Săi. Noi suntem Templul Lui. Fiecare dintre modurile în care Își manifestă El influența va stârni lauda noastră plină de recunoștință. Dacă El seamănă cu vântul, noi vom fi aidoma clopoșeilor care se leagănă în adierea lui; dacă El este ca roua, noi vom înflori sub atingerea ei; dacă El este o flacără, vom străluci cu ardoare în lumina ei; oricare ar fi modul în care lucrează El în noi, vom fi gata să răspundem glasului Său.”

- Charles H. Spurgeon²

Ziua a doua

moment devoțional

PREZENȚA SA ESTE ÎNȘOȚITĂ DE DOVEZI

*Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului [dovada prezenței Duhului]
spre folosul altora.*

- 1 Corinteni 12:7

Când este prezent Duhul lui Dumnezeu, dovezile acestui fapt nu întârzie să apară! Mările și râurile se dau în lături, făcând loc prin mijlocul lor drumului uscat. Șchiopii umblă și muții vorbesc. Frica este învinsă și speranța renaște! Semnele și minunile de orice fel își pun amprenta asupra vieții noastre atunci când avem o relație strânsă cu Duhul Sfânt.

Relatările din Fapte confirmă în repetate rânduri că, atunci când Duhul Sfânt Se manifesta, oamenii *au văzut* și *au auzit* dovada prezenței Sale. Priviți în trecut, la viața voastră. Ce dovezi ale prezenței Duhului lui Dumnezeu vă puteți aminti? Scrieți o frază sau două în care să descrieți situațiile în care Duhul Sfânt S-a arătat și v-a schimbat în mod radical viața.

Îmi amintesc situația în care _____

Îmi amintesc situația în care _____

Îmi amintesc situația în care _____

Nu vă grăbiți. Meditați la bunătatea lui Dumnezeu și îngăduiți Duhului Sfânt să vă învioreze în timp ce vă aduceți aminte de credințioșia Lui!

Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale și voi lua aminte la toate isprăvile Tale.

Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte! Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeul care faci minuni; Tu Ți-ai arătat puterea printre popoare.

- Psalmul 77:11-14

Duhul Sfânt v-a ajutat înainte și dorește să o facă din nou! În ce fel aveți nevoie acum de sprijinul Său? Stați în tăcere înaintea Lui și invitați-L să vă ajute *din nou*. Rugați-L să vă arate dovada faptului că El este real și că Îi pasă cu adevărat de voi și de cei din jurul vostru. Faceți liniște și ascultați. Ce vă vorbește El?

Opriti-vă și lăudați-L pe Dumnezeu. **Scrieți o rugăciune** de laudă și mulțumiți-I, căci este vrednic!

Ziua a treia

moment devoțional

UMPLEREA CU DUHUL SFÂNT ESTE O EXPERIENȚĂ CONTINUĂ

Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.

- Efeseni 5:18

Porunca de a fi umpluți de Duh, dată de Dumnezeu prin Pavel, este una foarte importantă. Cuvântul grecesc pentru *umplut* este *pleroo* și înseamnă „a umple și a se răspândi în întreg sufletul cuiva”.³ De o și mai mare însemnătate este însă timpul verbului, care e folosit la diateza pasivă, modul imperativ, timpul prezent. Diateza pasivă presupune că subiectul este cel care *suportă acțiunea*; modul imperativ arată că este vorba despre o *poruncă*, nu despre o sugestie, iar timpul prezent întrebuintat aici implică o *acțiune continuă*.

Traducerea *Amplified Bible* a pasajului din Efeseni 5:18 surprinde foarte bine adevărului acesta: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare; ci fiți mereu umpluți și însuflețiți de Duhul Sfânt.” Experiența continuă a umplerii cu Duhul Sfânt ne conferă tot ce avem nevoie pentru a trăi asemeni lui Isus și pentru a împlini voia lui Dumnezeu pe Pământ, așa cum este și în ceruri. Evanghelistul **Smith Wigglesworth** spunea:

„Nici nu pot descrie ce a însemnat pentru mine botezul cu Duhul Sfânt... Este o adevărată desfătare să fim umpluți cu Duhul Sfânt și, în același timp, o poruncă divină... Sunt incredințat că, în urma unei umpleri constante cu Duhul Sfânt, veți vorbi în limbi dimineața, la amiază și seara. Dacă trăiți în Duhul, când veți coborî treptele casei în care locuiți, Diavolul va fugi din calea voastră. Veți fi mai mult decât biruitori asupra lui.

...Atunci când umblați în Duhul, lucrați, mâncați, beți și faceți totul spre slava lui Dumnezeu. Mesajul nostru este întotdeauna următorul: «Fiți plini de Duh.» Acesta este locul în care vrea

Dumnezeu să vă găsiți și el se află cu mult deasupra vieții obișnuite, așa cum sunt cerurile față de Pământ. Lăsați-vă pe mâna Domnului, ca El să vă umple.”²³

Petru, Ioan și ceilalți ucenici au fost botezați cu toții în Duhul Sfânt cu ocazia Cincizecimii. Apoi au fost umpluți din nou cu Duhul lui Dumnezeu în timp ce se rugau, la scurt timp după aceea. Citiți cu atenție relatarea acestui episod în Fapte 4:23-31. Ce puteți învăța din pasajul acesta care să vă ajute să aveți parte, la rândul vostru, de o *continuă umplere* cu Duhul Sfânt?

Dumnezeu ne spune, prin intermediul lui Pavel, să nu fim nepăsători de darul Duhului Sfânt, ci să întărim focul lăuntric pe care ni l-a dat El (vedeți 1 Timotei 4:14, 2 Timotei 1:6). Cu alte cuvinte, suntem chemați să fim umpluți *continuu* cu Duhul Sfânt. Citiți cu atenție pasajele din Efeseni 5:18-19, 6:18 și Iuda 20. Ce vă arată Duhul Sfânt cu privire la întărirea focului pe care l-a aprins El în voi?

Iată ce doresc să faceți, cu ajutorul lui Dumnezeu: luați viața voastră obișnuită de fiecare zi (în care dormiți, mâncați sau mergeți la serviciu) și aduceți-o înaintea Domnului, ca pe o jertfă. Primiți ceea ce face Dumnezeu pentru voi, căci acesta este lucrul cel mai bun pe care-l puteți face voi pentru El. Nu vă adaptați atât de bine culturii voastre încât să vă potriviți ei chiar fără să vă dați seama. Dimpotrivă, ațintiți-vă privirea spre Dumnezeu și atunci veți fi schimbați din interior spre exterior.

- Romani 12:1-2 (traducerea The Message)

Ziua a patra

moment devoțional

DUMNEZEU V-A ÎNZESTRAT CU DARURI PENTRU UN SCOP ANUME

Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.

- 1 Corinteni 12:7

Duhul Sfânt ne-a dat anumite daruri ca să continuăm lucrarea începută de Isus. Deși darurile sunt felurite, „toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12:11).

Sunt darurile acestea valabile și astăzi? Ar trebui să facem și noi faptele săvârșite de Isus? Cu siguranță. Reinhard Bonnke, evanghelistul care a văzut milioane de oameni venind la Cristos în lungul și în latul continentului african, spune următoarele:

„Cred cu tărie că Dumnezeu este Cel care înfăptuiește minuni pentru copiii Săi. Cred că semnele care L-au însoțit pe Isus cât timp S-a aflat pe Pământ pot și ar trebui să fie reale și în viața noastră, astăzi. Isus a spus ucenicilor Lui: «Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl.»”⁵

Citiți cu atenție **Romani 12:3-8** și enumerați darurile menționate în aceste versete. Cum le-ați descrie în ansamblu (sub aspectul scopului și al funcției lor)?

Citiți acum **1 Corinteni 12:4-11** și identificați cele nouă daruri. Cum le-ați descrie în general (ținând cont de scopul și de funcția lor)?

Recitiți darurile din ambele pasaje. Se manifestă vreunul în viața voastră? Dacă da, care anume?

Nu sunteți siguri? De care dintre darurile acestea sunteți atrași sau care vă stârnește entuziasmul? Cereți Duhului Sfânt să vă arate cu ce daruri v-a înzestrat.

Atitudinea voastră față de ceilalți și modul în care v-a înzestrat Duhul Sfânt sunt importante. Dumnezeu spune: „Cristos Însuși să vă fie exemplul în ce privește atitudinea voastră” (Filipeni 2:5, traducerea *Philips*). Reinhard confirmă cele spuse anterior, adăugând:

„Succesul lucrării lui Dumnezeu nu depinde de niciunul dintre noi... Ea este înfăptuită în întregime numai prin dependența de El... Eu sunt un nimic pe care Dumnezeu îl poate folosi numai pentru că prețuiesc glasul Lui mai presus de orice alte glasuri... Nu ar trebui să mă consider niciodată ca fiind deasupra altui slujitor al lui Dumnezeu.”⁶

Citiți cu atenție 1 Corinteni 12:12-26 și Romani 12:3-5. Ce vă arată Duhul Sfânt cu privire la atitudinea voastră? Cât de important este darul fiecăruia în parte, inclusiv al vostru? Ce se va întâmpla cu trupul lui Cristos dacă voi nu vă folosiți darul?

Pentru aprofundarea studiului...

Despre atitudinea corectă: Filipeni 2:1-8, 2 Corinteni 8:9, Matei 23:11-12.

Duhul Sfânt alege credincioșii pentru felurite slujbe, cu un scop anume: 1 Corinteni 12:28-31, Efeseni 4:11-14.

Ziua a cincea

moment devoțional

LĂSAȚI DUHUL SFÂNT SĂ SE ROAGE VOIA LUI DUMNEZEU PRIN VOI

Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

- Romani 8:26

Ați fost vreodată atât de copleșiți și de zdrobiți de circumstanțele vieții încât nu ați știut cum să vă rugați? Nu sunteți singurii. Nenumărați sfinți au trecut prin asemenea momente. Atunci când aveți parte de ele, Dumnezeu vrea să *alergați la El*, nu să fugiți de El. În loc să vă închideți în voi înșivă, Domnul dorește să vă deschideți înaintea Lui. Când nu știți ce să spuneți sau cum să vă rugați, Duhul lui Cristos care locuiește în voi știe.

Este deosebit de important să cunoașteți cu inima voastră, nu numai cu mintea, faptul că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Stați și meditați la următoarele versete. Ce anume vă revelează Duhul Sfânt?

Meditați la pasajele din Galateni 4:6, Romani 8:16, 1 Corinteni 6:19, Ioan 14:23, 1 Ioan 3:24, 4:12-13. Rugați-L pe Duhul Sfânt să vi se descopere, așa încât să îi simțiți cu adevărat **prezența**.

Dumnezeu dorește să ne rugăm prin Duhul în orice vreme și împrejurare (vedeți Efeseni 6:18). **Watchman Nee**, un slujitor drag care a înfruntat mari greutăți fizice și ani întregi de temniță, spunea:

„Slavă Domnului că avem Duhul Sfânt cel atotputernic să ne ajute. Noi trebuie să ne bizuim pe Duhul Sfânt care locuiește în noi și care lucrează cu putere înăuntrul nostru, căci El ne e ajutorul în vremuri de neputință și de neștiință. Deși nu știm cum să ne

rugăm, Duhul Sfânt din noi, care cunoaște voia lui Dumnezeu, ne va învăța cum să ne rugăm potrivit cu aceasta.”⁷

Opriti-vă puțin și gândiți-vă. Cât de des știți cu adevărat cum să vă rugați pentru voi înșivă, pentru alții și pentru situațiile pe care le întâlniți? Care ar trebui să fie atitudinea noastră și cum ar trebui să ne apropiem de Dumnezeu în fiecare rugăciune pe care o rostim?

Citiți Proverbe 3:5-8, 28:26, Luca 18:9-14, Iacov 4:6-10.

Doriți să trăiți potrivit voii desăvârșite a lui Dumnezeu? Duhul Lui vă va ajuta să o faceți, rugându-Se prin voi, cu strigăte, suspine și gemete, în limbi cerești. „Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:27). Citiți cu băgare de seamă pasajul acesta. Ce anume vă spune prin el Duhul Sfânt?

În adevăr, cine vorbește în altă limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, el spune taine. Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși... Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea

- Corinteni 14:2, 4, 14-15.

„Când vă predați pe voi înșivă Duhului Sfânt, El vă va înfățișa pe voi și nevoia voastră înaintea tronului Tatălui. Duhul Sfânt cunoaște gândurile și voia desăvârșită a lui Dumnezeu. El, care vă cercetează inima și care vă cunoaște mai bine decât vă cunoașteți voi înșivă, va duce nevoia aceea înaintea tronului lui Dumnezeu, iar atunci când Duhul Sfânt Se roagă prin voi, nu aveți cum să dați greș.”

Kathryn Kuhlman⁸

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

Dacă folosiți cartea aceasta ca parte a seriei Messenger despre Duhul Sfânt, urmăriți, vă rog, a patra sesiune video.

1. Este important să înțelegem că există o diferență între coborârea Duhului Sfânt peste noi, pentru a sălășlui în viața noastră, în momentul mântuirii, și umplerea cu Duhul Sfânt. Cum ați descrie aceste două experiențe extraordinare?
2. De ce credeți că Isus a *poruncit* ucenicilor Lui să aștepte umplerea cu Duhul Sfânt înainte să-și înceapă slujirea în vederea extinderii Împărăției Sale (vedeți Fapte 1:4-5)? Ce învățătură putem desprinde din principiul „așteptați până veți primi putere de sus” și cum o putem aplica astăzi în viața noastră?
3. Umplerea cu Duhul Sfânt ne împuternicește să vorbim *în alte limbi*. Este vorba despre vorbirea într-o limbă pe care nu o înțelegem. Închipuiți-vă că ați fi unul dintre iudeii cucernici care veniseră în Ierusalim dintr-o altă țară, cu ocazia Cincizecimii. Cum credeți că ați fi reacționat auzindu-i pe credincioși vorbind în limba voastră maternă despre mântuirea dată prin Isus Cristos?
4. Când Duhul Sfânt îi umple pe credincioși, care sunt cele două dinamici prezente, de regulă, în fiecare situație? Din ce pricină credeți că Dumnezeu a dat lui Corneliu și familiei lui în mod *simultan* mântuirea și umplerea cu Duhul Sfânt?
5. Dacă manifestarea profeției și a vorbirii în limbi sunt și pentru credincioșii zilelor noastre, la ce s-a referit Pavel când a spus că *nu toți vorbesc în limbi* (vedeți 1 Corinteni 12:27-30) și că *limbile vor înceta* (1 Corinteni 13:8-12)? Citiți cu atenție versetele acestea și explicați-le.
6. Biblia menționează *patru* tipuri de vorbire în limbi. Citiți următoarele pasaje și enumerați cele patru tipuri de vorbire în limbi, explicând de ce a dat Dumnezeu Bisericii aceste manifestări diferite ale Duhului Sfânt.

1 Corinteni 14:22

1 Corinteni 12:10

1 Corinteni 14:14-15

Romani 8:26-28

De ce este important să înțelegem diferențele dintre aceste tipuri de vorbire în limbi?

7. Poate fi umplut cu Duhul Sfânt un credincios, fără să vorbească în alte limbi? De ce da sau nu? Care sunt câteva dintre motivele frecvente pentru care se întâmplă astfel?

NOTIȚE

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

REZUMATUL CAPITOLULUI

- Împuternicirea Duhului Sfânt este esențială pentru orice slujire în Împărăția lui Dumnezeu.
- Umplerea cu Duhul Sfânt constituie o experiență distinctă, care survine după cea a mântuirii.
- Mântuirea ne așază în Cristos, pe când umplerea cu Duhul Sfânt ne împuternicește să trăim asemeni Lui.
- Vorbirea în limbi nu a încetat, ci va continua până când Îl vom vedea pe Isus față în față.
- Există patru tipuri de vorbire în limbi: cea care constituie un semn pentru necredincioși, vorbirea în limbi care trebuie urmată de tălmăcire, vorbirea în limbi destinată rugăciunii personale și cea care are în vedere mijlocirea. Primele două sunt pentru întrebuințare publică, iar ultimele două numai pentru cea personală.

Vorbirea Duhului

*Dacă Îl lăudați vorbind în limbi, Dumnezeu vă înțelege...
căci împărtășiți lucruri intime, numai între voi și El.*

- 1 Corinteni 14:2, traducerea The Message

Ziua întâi

Îmi place modul în care surprinde traducerea The Message întâlnirea aceasta personală dintre noi și Dumnezeu. Expresia aceasta a vorbirii în limbi constituie o interacțiune profundă care are loc „numai între voi și El [Dumnezeu]”.

În ultimul capitol am privit la cele patru tipuri de vorbire în limbi identificate în Noul Testament: cea care constituie un semn pentru necredincioși, vorbirea în limbi care trebuie urmată de tălmăcire în Biserică, vorbirea în limbi destinată rugăciunii personale și cea care are în vedere mijlocirea. Primele două sunt pentru folosirea în lucrarea publică (atunci când sunt prezente două sau mai multe persoane), pe când ultimele două au menirea de a fi întrebuințate numai în cadrul relației personale a credinciosului cu Dumnezeu. În capitolul de față vom analiza în continuare funcțiile și natura interacțiunii noastre *personale* cu Duhul lui Dumnezeu, care poate include atât vorbirea în limbi, cât și rugăciunea făcută cu mintea. Aceste două expresii puse laolaltă alcătuiesc *vorbirea Duhului*.

Menționez din nou următoarea clarificare: când etichetez aceste expresii ale vorbirii în limbi drept „personale”, nu mă refer la faptul că ele pot fi folosite numai când credinciosul este singur, ci la acela că sunt întrebuințate dând dovadă de sensibilitate față de prezența celor pe care Scriptura îi numește „necredincioși” sau „neavizați”. Expresiile amintite pot apărea atunci când un om este singur sau în compania altor credincioși care înțeleg această manifestare a Duhului Sfânt. O ilustrație potrivită este cea a anumitor discuții *personale* pe care le port în mijlocul familiei mele, însă nu și în fața unor oameni pe care i-am cunoscut de curând, fiindcă aceștia din urmă nu ar înțelege despre ce vorbesc (pentru mai multe detalii citiți 1 Corinteni 14:22-25).

Observați faptul că Pavel se referă în 1 Corinteni 14:2 la folosirea vorbirii în limbi ca la una de natură personală. Din păcate, multe ramuri ale Bisericii au înțeles greșit sau au respins cu totul darul minunat al vorbirii personale în limbi, pentru că nu și-au dat seama că intimitatea presupune folosirea *timpului* și a *locului* potrivit.

În cazul unui cuplu, există un timp și un loc potrivit savurării intimității. Este timpul acesta înainte de căsătorie? Nu. Se găsește locul acesta într-un spațiu public? Fără îndoială că nu. Ceea ce este frumos și rânduit de Dumnezeu într-un anumit context poate fi deranjant și nepotrivit în altul. Dumnezeu a dorit ca intimitatea sexuală să se desfășoare într-un cadru retras, doar între cei doi și numai după rostirea jurămintelor de căsătorie. Tot astfel, unele tipuri de vorbire în limbi ar trebui să își găsească exprimarea numai într-un cadru intim, dat fiind faptul că aceasta a fost menirea lor. Adevărata expresie a intimității spirituale, ca și cea a intimității fizice, este plasată într-o vreme și într-un loc specific. Ar trebui să alegă creștinii abținerea numai pentru că omenirea a pervertit planul pe care l-a avut Dumnezeu de la bun început cu privire la relațiile intime? De bună seamă că nu! Tot astfel, nu putem ignora sau disprețui darul vorbirii în limbi.

Știu că mulți dintre credincioșii aflați în felurite biserici au fost martorii întrebuințării greșite și a abuzurilor în ce privește unele aspecte ale darului vorbirii în limbi. Cu toate acestea, nu trebuie să refuzăm să mai dăm învățătură trupului lui Cristos în legătură cu darul acesta, numai fiindcă unii l-au înțeles sau l-au folosit în mod greșit. Iată de ce în capitolul de față aș vrea să analizăm natura intimă a vorbirii noastre cerești și să vă dau o mână de ajutor pentru a înțelege mai bine scopul și însemnătatea acesteia în viața voastră.

Nu uitați, Duhul Sfânt este Duhul adevărului. Când cedați în fața înțelepciunii Cuvântului divin, Duhul Sfânt vă va descoperi *tot* adevărul. Opriți-vă câteva clipe și invitați-L să ia parte la aceste momente. Rugați-L să îndepărteze din mintea voastră orice idei sau convingeri preconceptuate care contravin Cuvântului lui Dumnezeu. Nu puteți experimenta niciodată plinătatea lui Dumnezeu dacă îngăduiți înțelegerii voastre finite să definească și să limiteze măreția Lui infinită.

Președintele și Împăratul

În calitate de cetățean al Statelor Unite, aș fi onorat să primesc o invitație la cină din partea președintelui țării. Acesta este unul dintre oamenii cei mai puternici și mai informați de pe fața Pământului. Având în vedere numeroasele agenții și servicii secrete care îi stau la dispoziție, sunt foarte puține informații pe care să nu le poată obține. Cunoștințele președintelui cu privire la treburile statului le întrec cu mult pe ale mele: el este comandantul suprem al forțelor armate, pe când eu sunt un cetățean oarecare, fără nicio funcție în aparatul de stat. Prin urmare, când am sta de vorbă despre starea națiunii, președintele ar trebui să coboare la nivelul meu de înțelegere. Altminteri, nu aș putea interacționa cu el, întrucât o comunicare de succes necesită un limbaj comun.

În mod asemănător, atunci când stau de vorbă cu Împăratul universului, este cu neputință să comunic cu El la nivelul Lui. Dacă președintele Statelor Unite știe foarte multe despre situația țării noastre, Dumnezeu cunoaște totul. Nimic nu Îi este ascuns. Când mă rog lui Dumnezeu cu mintea mea, sunt limitat la ceea ce văd și cunosc. Dumnezeu nu S-a mulțumit cu acest nivel limitat de intimitate cu copiii Săi. De aceea, a făcut posibilă comunicarea noastră cu El *la nivelul Său*. El a făcut aceasta prin darul Duhului Sfânt, ca și cum ar fi spus: „Nu doresc doar să comunic cu copiii Mei la un nivel aflat cu mult sub cel al cunoașterii, înțelegerii și înțelepciunii Mele. Vreau ca ei să aibă abilitatea de a avea o părtașie profundă cu Mine. Prin urmare, le voi da copiilor Mei un Ajutor: Duhul Meu.” Prezența și părtașia Duhului Sfânt ne oferă posibilitatea de a ne bucura de intimitatea profundă cu Creatorul nostru.

Voia și căile lui Dumnezeu întrec înțelegerea noastră limitată, dar atunci când ne rugăm în Duhul, nu o facem potrivit cu propria înțelegere, ci ne rugăm conform voii Duhului Sfânt. Ați reținut ideea? Când ne rugăm în Duhul, *ne rugăm potrivit voii desăvârșite a lui Dumnezeu!*

Limbaajul războiului

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:12).

Uneori uităm cu ușurință că Satana a declarat un război pe viață și pe moarte întregii omeniri. Strategia lui a fost întotdeauna aceea de a ne despărți de Creatorul nostru, de Cel care este însăși sursa vieții. Dar Dumnezeu cunoaște șiretlicurile vrăjmașului. În înțelepciunea Sa infinită, Dumnezeu a pus la cale un plan tainic pentru a-l dejuca pe cel al Satanei. Pavel a descris în 1 Corinteni 2:7-8 unealta aceasta: „Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea *tainică* și ținută ascunsă, pe care o rânduiise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o niciunul dintre fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.” Pavel descrie puterea crucii, o *taină* „ținută ascunsă” până atunci, care a fost descoperită după ce Isus a murit și a înviat. Jertfa Lui de pe cruce ne-a dat posibilitatea de a intra într-o relație strânsă cu Dumnezeu, zdrobind astfel planurile ticluite de multă vreme de vrăjmașul nostru.

Planul lui Dumnezeu privitor la cruce nu este singura taină care a fost ținută ascunsă de cârmuitorii veacului. Sunt multe aspecte ale înțelepciunii lui Dumnezeu (ale Cuvântului Său) care au fost ținute ascunse și care pot fi descoperite și înțelese prin Duhul Sfânt. Nouă, credincioșilor, ne-a fost dat să cunoaștem tainele acestea prin comuniunea cu Duhul Sfânt. După cum menționam mai devreme în cartea aceasta, Dumnezeu nu S-a mulțumit doar să ne mântuiască. El ne-a așezat totodată *în Cristos* și ne-a încredințat autoritatea și puterea asupra aceluiași dușman care a fost vreme îndelungată chinuitorul

sufletelor noastre. Noi suntem acum moștenitori și războinici în Împărăția lui Dumnezeu, iar scopul nostru este de a contribui la înaintarea cauzei lui Cristos. În înțelepciunea Lui, Dumnezeu a prevăzut o cale prin care să poată comunica în taină planul Său desăvârșit aceloră dintre noi care luptă pentru cauza Lui.

În vreme de război, militarii dezvoltă un întreg „limbaj” pentru a comunica în taină planuri și informații. Deseori acestea sunt complex codificate și transmise pe frecvențe protejate. De ce? Discreția este imperativă pentru siguranța vieții celor implicați și pentru reușita operațiunilor militare. Dacă inamicul le descoperă planurile, poate pregăti un contraatac în cunoștință de cauză. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi avem acces la frecvența tainică a cerului, prin Duhul Sfânt, fapt care ne îngăduie să descoperim misterele strategiei divine, fără ca vrăjmașul să afle care sunt planurile Comandantului nostru. Pavel continuă astfel:

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții (Efeseni 6:18).

Există un motiv pentru care Dumnezeu ne-a poruncit să ne rugăm. Ca războinici ai Lui aici, pe Pământ, noi suntem cei care luptă împotriva forțelor întunericului. Una dintre armele noastre cele mai teribile este rugăciunea în Duhul. Ea îl ține pe vrăjmașul nostru în neștiință cu privire la planurile și la scopurile din spatele strategiilor lui Dumnezeu.

Uneori, Dumnezeu va pune pe inima unei mame să înceapă să mijlocească pentru fiul ei. S-ar putea ca ea să nu aibă idee ce se petrece în viața lui, dar știe că trebuie să înceapă să se roage, grație imboldului Duhului Sfânt. În timp ce mijlocește într-o limbă cerească, ea poruncește pe tărâmul spiritual și rugăciunea ei oglindește voia desăvârșită a lui Dumnezeu pentru fiul ei. Iată de ce ni se spune: „Fă războiul cu chibzuință” (Proverbe 20:18).

Limba cerească pe care o vorbim întrece înțelegerea noastră și nu este limitată la spațiu și la timp. Când ne rugăm în Duhul, nu ne mai bizuim pe propria noastră înțelegere, ci pe întinderea infinită a înțelepciunii divine. Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care Pavel spunea că și-ar dori ca toți credincioșii să vorbească în limbi.

Limba noastră cerească nu poate fi descifrată de Satana, fiindcă reprezintă o interacțiune intimă între Dumnezeu și copiii Săi; prin urmare, rugăciunea în limbi este foarte eficientă în zădărnicierea planurilor puse la cale de cel rău împotriva noastră și a celorlalți credincioși.

Iată că v-am dat putere [autoritate]... peste toată puterea vrăjmașului (Luca 10:19).

Noi, credincioșii, am fost înzestrați pentru a contribui la extinderea cu putere a Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ (vedeți Matei 11:12). Biserica reprezintă trupul lui Cristos pe Pământ. După cum am arătat mai devreme, Isus nu mai locuiește fizic în lumea noastră. Noi suntem ambasadorii și războinicii Împărăției lui Dumnezeu, cei care poartă și exercită puterea Lui transformatoare față de oamenii care au nevoie de restaurare, de eliberare și de răscumpărare. Însă, fără împuternicirea Duhului Sfânt, noi nu ne putem îndeplini rolul de trup al lui Cristos față de lumea pierdută și cufundată în moarte. Satana și cohortele sale nu se tem de voi, dar sunt îngroziți de *ceea ce sunteți voi în Cristos* și de *puterea pe care o exercitați* ca fii și fiice ale Celui Preaînalt.

Ziua a doua

Limbajul intimității

Soția mea și cu mine am petrecut suficient timp alături pentru a ne dezvolta propriul limbaj. E de ajuns să spun AIID și soția mea știe despre ce vorbesc. Pe vremea când ne-am căsătorit noi, mai toate lucrările creștine nou începute aveau un nume din care nu lipseau cuvintele „acțiune internațională”. Așa că Lisa și eu am hotărât să înființăm „Acțiunea Internațională Iepurașul Drăgăstos” (AIID). Era suficient să ne privim unul pe altul și să spunem „AIID”, și amândoi știam că era momentul pentru o îmbrățișare și un sărut. Oricine altcineva ne auzea probabil că se întreba: „Despre ce vorbesc ei oare?” Era un limbaj caraghios, dar era unul intim, cunoscut numai de Lisa și de mine. Iată

doar un exemplu dintre multele metode de comunicare intimă pe care le-am dezvoltat între noi.

În mod asemănător, rugăciunea în limba noastră cerească ne împuternicește să comunicăm în mod intim cu Dumnezeu. Poate că unii vor spune: „Dar, John, eu nu înțeleg ce mă rog. Nu spune chiar și Biblia: «Dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod» (1 Corinteni 14:14)?” Într-adevăr, așa este. Dar de aceea afirmă versetul anterior: „Cine vorbește în altă limbă să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească” (versetul 13). Când mă rog sau am comuniune cu Dumnezeu în limbi, Îl rog să îmi dea și tălmăcirea rugăciunilor mele. Știți care este urmarea? Din duhul meu se revărsă felurite idei, înțelepciune și descoperiri. Modul cel mai bun în care pot descrie fenomenul este că percepțiile acelea ies la suprafață asemeni unor bule de aer cărora li s-a dat drumul de pe fundul mării. Ele sunt eliberate din adâncul omului meu lăuntric și ajung la suprafață, la nivelul minții sau al înțelegerii mele.

Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu: când ajung la un verset despre care zic: „Nu-l înțeleg”, spun: „Duhule Sfânt, învață-mă Tu.” Apoi încep să mă rog în limbi. Descoperirea nu vine neapărat de îndată; de obicei am parte de ea mai târziu, în timp ce fac altceva: conduc mașina, fac duș, pur și simplu mă relaxez sau joc golf. Dintr-o dată, mă luminez! Revelațiile acestea sunt rezultatul intimității cu Duhul Sfânt, fiindcă am cerut iluminarea Sa. Dumnezeu Își descoperă tainele celor umili; atunci când ne smerim (când cerem călăuzirea Duhului Sfânt), vom avea parte de o intimitate mai profundă cu El și vom primi o revelație spirituală mai mare.

La fel se întâmplă și în cazul puterii spirituale. Pavel a scris următoarele cuvinte care i-au fost transmise direct de Duhul lui Dumnezeu:

„Harul Meu Îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” De aceea mă voi lauda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine (2 Corinteni 12:9).

Harul lui Dumnezeu, reprezentat de puterea Lui, este revărsat tot peste cei smeriți (care își recunosc „slăbiciunea”, asemeni lui Pavel). O măsură mai mare a puterii lui Dumnezeu se va odihni peste voi atunci când vă smeriți și vă lăsați în mâna înțelepciunii infinite a Duhului Său. Și acesta este un rezultat secundar al intimității cu Duhul Sfânt.

Societatea noastră occidentală este orientată spre rezultate. Deseori, dacă nu vedem rezultate rapide în urma eforturilor sau a investițiilor făcute, hotărârea noastră slăbește. Trebuie să înțelegem însă că, atunci când ne rugăm în Duhul, investim în viitor. Uneori durează o vreme până când revelația iese la suprafață, la nivelul înțelegerii noastre. Rugăciunea în Duhul necesită credință, fiindcă începe acolo unde se sfârșește înțelegerea noastră pământească. Ea ne pune la încercare credința și ne sporește capacitatea de a înțelege înțelepciunea lui Dumnezeu.

Rugăciunea făcută cu mintea

Aspectul asupra căruia se concentrează capitolul de față este rugăciunea în Duhul Sfânt; cu toate acestea, rugăciunea făcută cu mintea este, la rândul ei, extrem de benefică. Pavel a arătat lămurit că ar trebui să ne rugăm deopotrivă cu mintea și cu duhul.

Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea (1 Corinteni 14:15).

Când mă rog cu mintea, înțelegerea mea are parte în mod direct de zidire. Rugăciunea aceasta îmi stârnește emoțiile și pasiunea, întărind legătura dintre mine și cei pentru care mă rog: Lisa, copiii, prietenii mei, colegii de slujire etc. Tot astfel, când vorbesc de la nivelul minții mele, proclamând măreția Tatălui ceresc, sunt inundat de un simțământ al mulțumirii și al recunoștinței.

Sunt și momente în care mă rog cu mintea, potrivit călăuzirii Duhului Sfânt. De fapt, aceasta este o altă formă a rugăciunii în Duhul. Însă de cele mai multe ori mă rog mai întâi în Duhul Sfânt și apoi Dumnezeu îmi dă tălmăcirea sau înțelegerea cu privire la ceea ce am rostit în acea rugăciune. Din gura mea se revarsă ca un șuvoi cuvinte care dau glas lucrurilor pe care le-am înțeles.

Când scriu despre importanța rugăciunii făcute în Duhul Sfânt, nu caut sub nicio formă să minimalizez nevoie rugăciunii făcute cu mintea, ci sper în schimb că voi izbuti să transmit următorul adevăr: o viață sănătoasă de rugăciune include atât rugăciunea în Duhul Sfânt,

cât și cea făcută cu mintea. Amândouă sunt vitale vieții noastre de credincioși.

Sursa vieții noastre

În Proverbe 20:27 ni se spune astfel: „Suflarea [duhul] omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în fundul măruntaielor.” Minunile Duhului Sfânt sunt iluminate și descoperite mai întâi duhului nostru, nu minții. De aceea, când ne rugăm în Duhul, ar trebui să credem că putem primi tălmăcirea și să o cerem. Revelația pe care o dă Duhul Sfânt duhului nostru va ieși atunci la suprafață, ajungând la nivelul înțelegerii noastre.

În Proverbe 20:5 găsim următoarea afirmație: „Sfaturile [înțelepciunea, călăuzirea, scopul] în inima omului sunt ca niște ape adânci, dar omul priceput știe să scoată din ele.” Prin puterea crucii, Dumnezeu ne-a dat o inimă nouă (vedeți Ezechiel 36:26). Acum putem scoate sfaturi (Duhul Sfânt este numit și Sfătuitor) din adâncul inimii noastre înnoite. Cuvintele lui Isus din Ioan 7:38-39 confirmă faptul acesta:

Cine crede în Mine din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Pasajul acesta ne amintește de cel din Isaia 12:3:

Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.

Ioan arăta limpede că „apa vie” despre care spunea Isus că avea să curgă din inima noastră este Duhul Sfânt. De ce asemenea Cristos Duhul lui Dumnezeu cu apa? Fiindcă apa este cea care dă viață și vitalitate; fără ea, ar înceta viața de pe Pământ. Când S-a referit la Duhul Sfânt ca la „apa vie”, Isus arăta că Duhul lui Dumnezeu este însăși esența vieții.

Dumnezeu spune: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6). Despre ce fel de cunoștință vorbea Dumnezeu? El Se referea în mod specific la cunoașterea căilor și a scopurilor Sale. Uimitoarea

veste bună este aceea că Dumnezeu ne-a trimis Duhul Lui ca să putem trăi în plinătatea vieții de care putem avea parte când Îi cunoaștem inima.

Este cu neputință să Îl slujim pe Dumnezeu fără să înțelegem mai întâi cine este El, după cum membrii echipei mele de slujire nu pot lucra bine pentru mine fără să ajungă mai întâi să îmi cunoască inima. Pe măsură ce citim Cuvântul lui Dumnezeu și petrecem timp în rugăciune, Duhul Sfânt ne descoperă inima lui Dumnezeu. Aceasta este împuternicirea de care avem nevoie pentru a trăi o viață plină de viață. Neemia 8:10 spune astfel: „Bucuria Domnului va fi tăria voastră.” Cu alte cuvinte, când ne găsim desfătarea în El (când avem parte de împășpătarea Duhului Sfânt), primim putere pentru ceea ce ne stă înainte. Nu știu care este perspectiva voastră, însă eu nu doresc să trăiesc nici măcar o zi fără bucuria Lui.

Tainele lui Dumnezeu

Pasajele acestea din Proverbe și din Ioan ne ajută să înțelegem că apa care izvorăște din inima noastră cuprinde tainele sau înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu. Am aflat, de asemenea, că Dumnezeu ne descoperă aceste taine prin Duhul Său. Să ne oprim acum încă o dată asupra cuvintelor lui Pavel din 1 Corinteni 2:7: „Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu cea *tainică*...”

Termenul grecesc tradus prin *tainic* nu înseamnă „misterios” ori „ambiguu”, ci se referă la ceva „ascuns sau care nu este manifestat pe deplin.”¹

Imaginați-vă următoarea scenă: vă aflați într-un restaurant luxos. Bucătarul-șef vine la masa voastră și vă întreabă care vă sunt preferințele culinare. Apoi pregătește o mâncare pe măsura gusturilor voastre. Când aceasta este gata, chelnerul vine și vă așază felul principal de mâncare în față. Fiind un restaurant atât de pretențios, farfuria rămâne acoperită până când vine momentul să fie dat la o parte capacul. Știți că ceea ce aveți în față este mâncarea voastră, dar farfuria vă e înconjurată de o anumită aură de mister.

La vremea potrivită, chelnerul spune: „Voila!” și ridică grațios capacul. Acum puteți vedea mâncarea pregătită pentru voi de bucătarul-

șef. Deși mâncarea s-a aflat acolo și înaintea îndepărtării capacului, când nu știți pe ce veți da în farfurie, chelnerul v-a descoperit abia apoi *misterul* cinei voastre. Felul de mâncare de pe masă a fost cunoscut dintotdeauna bucătarului, însă a fost ascuns de voi până când a fost ridicat capacul de pe farfurie.

Prin Duhul Său, Dumnezeu dă la o parte capacul care acoperă planurile Lui ascunse, învăluite în *mister*. Grație parteneriatului nostru cu Duhul Sfânt...

Noi propovăduim înțelepciunea [sau sfatul] lui Dumnezeu cea tainică... ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești (1 Corinteni 2:7, 12-13).

Mai târziu, Pavel a scris în aceeași epistolă: „Cine vorbește în altă limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege și, cu duhul, el spune *taine*” (1 Corinteni 14:2). Observați corelarea? Când vorbim în limbi, rostim *tainele* lui Dumnezeu. Am văzut deja că tainele acestea sunt ascunse în adâncul inimii noastre (vedeți Proverbe 20:5) și sunt scoase de acolo când apa vie a înțelepciunii Duhului Sfânt izvorăște dinăuntrul nostru (vedeți Ioan 7:38-39). Prin urmare, rugăciunea în limbi ne zidește, fiindcă aduce la suprafață „apa vie”, însăși esența vieții, ca să putem înțelege povețele cele mai adânci ale Duhului Sfânt Însuși!

După cum pomeneam mai devreme, au fost multe situații în care am dat peste pasaje biblice care depășeau puterea mea de înțelegere. Când mi se întâmplă aceasta, mă rog în Duhul și apoi urmează descoperirea. În timp ce scriam câte o carte am pățit de multe ori să ajung dintr-o dată într-un punct mort. Mi se părea că nu mai am nimic de spus. Singurul lucru pe care-l puteam face atunci era să mă ridic din fața computerului și să mă rog în limbi. În astfel de situații, mi se întâmplă deseori să fiu surprins de o nouă revelație. Ce se petrece în momentele acestea? Apa vie a Duhului lui Dumnezeu curge din inima mea!

Dacă nu aveți părtășie cu Dumnezeu, atunci anumite taine s-ar putea să rămână ascunse în continuare înțelegerii voastre naturale.

O asemenea taină ar putea privi biserica unde ar trebui să mergeți, ce slujbă să alegeți, cu cine să vă căsătoriți, ce locuință să cumpărați, cum să vă rugați pentru liderii voștri, cum să fiți un soț mai bun, cum să faceți față provocărilor cu care vă confrunțați în relația cu unul dintre copiii voștri, cum să excelați în ceea ce faceți etc. Nu vă bucurați că Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne descurcăm singuri, doar cu ajutorul propriei abilități de a înțelege? Prin Duhul Lui, putem descoperi planurile pe care le are pentru viața noastră (adică ce este cel mai bine pentru noi) și ne putem bucura de pacea promisă de El.

Ziua a treia

Pacea: un dar al intimității

În Galateni 5 ni se spune că pacea este dovada prezenței Duhului Sfânt și a încuviințării Lui cu privire la felul în care ne ducem viața. Binecuvântarea aceasta uimitoare are multe aplicații practice pentru traiul nostru de fiecare zi.

Când eram necăsătorit, identitatea viitoarei mele soții era un mister pentru mine. În vremea aceea, curtam o fată pe nume Lisa Toscano, care îmi plăcea mult. Eram încântat de personalitatea ei și foarte atras de ea. Lisa locuia în Arizona, iar eu în Texas. Amândoi doream călăuzirea lui Dumnezeu cu privire la viitorul relației noastre, așa că i-am spus Lisei: „Haide să ne rugăm în Duhul câte o jumătate de oră în fiecare zi, timp de o lună întreagă. Ascultă-ți inima. Dacă vei avea un simțământ de neliniște, atunci Dumnezeu ne spune să nu mergem mai departe în relația noastră. Însă, dacă vei simți pace, înseamnă că Duhul Sfânt ne încurajează să facem un pas înainte în relația dintre noi.” În timp ce ne rugam, fiecare în parte a fost învăluit de o pace coplesitoare, însoțită de simțământul anticipării și al bucuriei. După treizeci de zile, am stat de vorbă deschis despre ceea ce simțiserăm în timp ce ne rugam și am descoperit că amândoi avuseserăm aceeași experiență. Am continuat relația și apoi ne-am căsătorit. Au trecut

peste treizeci de ani de atunci și sunt foarte recunoscător că am simțit amândoi pacea aceea!

În Romani 8:14 găsim următoarea afirmație: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” Pasajul explică mai departe felul în care îi călăuzește Duhul Sfânt pe copiii lui Dumnezeu: „Însuși Duhul adeverește [mărturisește] împreună cu duhul nostru” (8:16). Acesta este principalul mod în care ne călăuzește Duhul Sfânt: prin pacea sau prin *mărturia* Lui care ne confirmă că suntem pe drumul cel bun.

Ați vrut vreodată să faceți ceva care vi se părea a fi decizia corectă și logică, însă de fiecare dată când vă gândeați la ea aveți un simțământ supărător, de neliniște? Poate că v-ați întrebat: „Ce nu e în ordine? De ce am asemenea simțăminte? Doar hotărârea aceasta pare atât de potrivită...” Dacă aveți părtășie cu Duhul Sfânt, sentimentul acela incomod era modul Lui de a vă spune: „Nu pași în direcția aceea.” În ce mă privește, am avut adesea astfel de experiențe. Uneori, hotărârea mea de a urma călăuzirea Duhului Sfânt nu ajunge să aibă logică decât după ani de zile din momentul în care am luat-o. Însă am învățat să am încredere în El în situațiile acestea. Nu uitați, înțelepciunea Lui nu e limitată la timp sau la spațiu, ceea ce înseamnă că El are întotdeauna în vedere viitorul vostru în timp ce vă călăuzește în prezent.

Alteori mi s-a întâmplat să simt o pace deplină cu privire la o hotărâre care părea a fi deosebit de riscantă. Era pacea lui Cristos care îmi stăpânea inima. Ascultați cuvintele apostolului Pavel:

Fie ca pacea (armonia sufletească venită) din Cristos să domnească (acționând neconținut ca un arbitru) în inima voastră [luând hotărârea finală cu privire la toate întrebările care vi se ridică în minte când inima vă e cuprinsă de pace], căci la aceasta ați fost chemați, ca membri ai trupului lui Cristos (Coloseni 3:15, traducerea AMP).

Îmi place modul în care traducerea *Amplified* seamănă Duhul Sfânt cu un arbitru. Un bun arbitru suflă în fluier fără să stea pe gânduri. Tot astfel, Duhul Sfânt va găsi în mod hotărâtor soluția tuturor întrebărilor (hotărârilor, preocupărilor etc.) care vi se ridică în minte. El Își va împărtăși cu voi înțelepciunea, dacă Îi veți îngădui Lui să ia deciziile. De multe ori, „fluierul” Lui ne e comunicat printr-o pace

care întrece înțelegerea omenească; în aceasta stă mărturia Duhului Sfânt. Scriptura spune:

Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus (Filipeni 4:7).

Noi am fost așezați în Cristos Isus, ceea ce înseamnă că avem acces la pacea atât de greu de găsit în zilele noastre. Isus este Prințul păcii, astfel că celor care sunt în El le-a fost promisă pacea. Când Îl invităm pe Duhul Sfânt în procesul luării deciziilor noastre, El va adevăra întotdeauna dacă este bine ce vrem să facem, lăsând în inima noastră pacea lui Cristos.

Pacea și luarea deciziilor

Ca lider al organizației Messenger International, am luat multe decizii care au fost întemeiate numai pe simțământul de pace divină. Uneori, obiectivul vizat părea imposibil, însă pacea lui Dumnezeu m-a împiedicat să limitez potențialul organizației la nivelul propriei mele înțelegeri.

Au fost situații în care am auzit în mod clar glasul Duhului Sfânt vorbindu-mi. Când mă pregăteam să scriu cartea aceasta, de exemplu, plănuiam să abordez cu totul alt subiect. În cursul unei perioade de rugăciune și post, Duhul Sfânt m-a îndrumat să scriu despre minunăția Persoanei Sale.

Majoritatea deciziilor mele se bazează pe călăuzirea pe care o primesc prin pacea lui Dumnezeu (întotdeauna în armonie cu Cuvântul Lui), nu pe o instrucțiune clară. Cu toate acestea, au existat și anumite momente în care Duhul lui Dumnezeu mi-a vorbit. De obicei, aceasta s-a întâmplat atunci când Dumnezeu vroia să îmi dea o direcție cu totul nouă. Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu.

Scopul principal al organizației Messenger International este acela de a zidi biserica locală. Noi credem că biserica locală reprezintă modul cel mai strategic al lui Dumnezeu de a ajunge la cei pierduți, aducând celor în nevoie speranță și ajutor, și făcând totodată ucenici din toate neamurile. Peste 20000 de biserici din America de Nord au folosit

programele noastre. Vreme de mulți ani, ținta noastră principală au constituit-o bisericile din Statele Unite, Canada, Australia și Marea Britanie.

Apoi, în 31 mai 2010, Dumnezeu mi-a vorbit în timp ce citeam cartea Daniel: „Ai fost credincios în slujirea bisericii locale din țările vorbitoare de engleză. Acum te trimit să pășești pe un teritoriu nou: vei merge la națiunile Pământului.” A fost un moment care m-a luat prin surprindere. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum se puteau împlini toate acestea. Așa că am convocat o întâlnire cu liderii organizației noastre. Le-am împărtășit viziunea pe care mi-o pusese Dumnezeu pe inimă și le-am spus că, în cursul anului 2011, vroiam să distribuim 250000 de cărți liderilor creștini din țările în curs de dezvoltare. Au rămas cu toții șocați. Nu mai distribuiserăm niciodată într-un singur an un număr atât de mare de cărți. Directorul executiv și liderii altor departamente mi-au pus la îndoială în repetate rânduri călăuzirea în privința aceasta. În cele din urmă, directorul executiv m-a întrebat dacă aveam să aduc înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune, obiectivul amintit.

Auzisem lămurit cuvintele Domnului, care-mi spusese că trebuia să întindem o mână de ajutor păstorilor și liderilor din lumea întreagă, însă El nu îmi arătase în mod specific faptul că primul pas spre atingerea acestui scop era să distribuim 250000 de cărți în cursul anului care urma. Prin urmare, am adus țelul acesta înaintea Lui în rugăciune și am simțit pace după aceea. Nu a fost nevoie ca Duhul Sfânt să îmi vorbească în mod audibil, fiindcă știam că scopul acesta corespundea îndrumării inițiale pe care o promisem. Am simțit că Duhul Sfânt *adeverea* încredințarea mea. Când am spus toate acestea echipei noastre, membrii ei mi-au susținut viziunea fără rezerve, iar Dumnezeu a lucrat în moduri miraculoase, astfel încât am reușit să distribuim în anul acela peste 270000 de cărți păstorilor și liderilor creștini din 47 de țări.

În 2011, am întâlnit un păstor în Beirut, capitala Libanului (mă găseam în Orientul Mijlociu, pentru o conferință unde trebuia să vorbesc în fața a 2500 de păstori și lideri). Omul acela conducea biserica cea mai mare din orașul lui și avea numai treizeci și șase de ani. El mi-a spus: „Domnule Bevere, sunteți ca un tată pentru mine. Am citit toate cărțile dumneavoastră pe care am reușit să pun mâna.

Mi-am folosit chiar și cardul de credit pentru a descărca materiale de pe site-ul dumneavoastră.”

Când mi-a spus cuvintele acelea, mi-a venit să intru în pământ. Aveam în față un om dintr-o țară sfâșiată de război, care dispunea de foarte puține mijloace materiale, dar care făcea tot ce îi stătea în putință pentru a avea parte de materialele organizației Messenger International. Întâlnirea aceea m-a făcut să strig din nou spre Dumnezeu, cerând înțelepciune pentru a ști cum să ajutăm aceste biserici locale, sprijinindu-le și împuternicindu-le liderii. În urma rugăciunii în Duhul mi-a venit ideea să oferim păstorilor din țările aflate în curs de dezvoltare nu numai cărți, ci o programă întreagă. În anul următor, am distribuit 1,3 milioane de materiale acestor păstori și lideri. Numărul acesta a continuat să crească de atunci încolo.

O piesă importantă a întregului puzzle la care am ajuns în urma rugăciunii prin Duhul Sfânt a fost CloudLibrary.org, un website care îngăduie păstorilor și liderilor, alături de congregațiile lor, să descarce gratuit resurse creștine în propria limbă. Astfel, pe lângă cele 270000 de cărți distribuite în 2011, am putut oferi online multe altele, numărul lor sporind în fiecare lună! Iată ce fel de lucrare poate face Dumnezeu în și prin noi când ne supunem îndrumării Duhului Sfânt, care ne *adeverește* prin pacea Sa care este calea de urmat!

Ziua a patra

Primirea călăuzirii

Un domeniu care pare să tulbure numărul cel mai mare de credincioși este cel al descoperirii călăuzirii divine. Întâlnesc deseori oameni care se plâng: „Nu știu ce vrea Dumnezeu să fac cu viața mea!” Iacov ne spune ce să facem dacă avem nevoie de călăuzire: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (1:5). Cuvântul din limba greacă pentru înțelepciune este *sophia*, termen definit mai bine ca fiind „capacitatea de a înțelege și, ca urmare, de a

acționa cu înțelepciune”.² Așadar, prin înțelepciunea lui Dumnezeu, noi putem mai întâi înțelege și *apoi* trece la fapte.

Cine oare ne dă capacitatea de a înțelege înțelepciunea lui Dumnezeu și de a o aplica? Duhul Sfânt. Mi s-a întâmplat să mă găsesc în împrejurări în care aveam cu adevărat nevoie de călăuzire. Când începeam să mă rog în limbi, înțelepciunea și călăuzirea lui Dumnezeu izvorau din duhul meu și ajungeau la nivelul înțelegerii mele. Actul rugăciunii în limbi ne iluminează să discernem îndrumarea lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Haideți să citim din nou pasajul din Proverbe 20:5. El spune astfel: „Sfaturile în inima omului sunt ca niște ape adânci, dar omul priceput știe să scoată din ele.” O altă traducere folosește cuvântul *scop* în loc de *sfat*. În Cristos, vi s-a încredințat o însărcinare sau un scop anume. Scopul acesta vă va stabili direcția, iar el este adânc ascuns în inima voastră. În timp ce vă rugați în Duhul și descoperiți sfatul lui Dumnezeu, El vă va revela și scopul vostru. Aceasta nu se va întâmpla peste noapte; prin urmare, aveți răbdare. Pe măsură ce petreceți timp în Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune, El vă va revela scopul Său pentru voi. Unul dintre fiii mei are o zicală: Biblia este harta noastră, iar Duhul Sfânt e Călăuza.

Darul călăuzirii vă stă la dispoziție în fiecare dintre domeniile vieții voastre. Dacă traversați o perioadă dificilă în relația cu unul dintre copiii voștri, faceți un pas în spate și rezervați-vă timp să vă rugați în Duhul. El vă va arăta cum să vă purtați. Dacă lucrați în domeniul vânzărilor și nu știți ce să faceți, închideți ușa biroului și cereți lumină de la Cel care cunoaște totul. El locuiește deja în voi, astfel că nu va trebui decât să scoateți din ceea ce încă nu v-a fost descoperit. Dorința Lui este să vă călăuzească! În Isaia 48:17 găsim afirmația următoare: „Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te învăț ce este de folos și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!” Dumnezeu vrea ca voi să trăiți conform scopului pe care îl aveți în Împărăție și dorește să vă conducă fiecare pas pe care-l faceți.

Aud uneori oameni spunând: „John, e prea «spirituală» și oarecum ciudată povestea. Nu putem veni cu asemenea cereri înaintea lui Dumnezeu. Pe El Îl interesează numai lucrurile care țin de slujire.” Mai întâi de toate, nu e nimic ciudat în ce-L privește pe Dumnezeu; prin urmare, nu e nimic ciudat nici în implicarea Lui în toate domeniile vieții noastre. Oamenii pot fi ciudați, însă Dumnezeu nu este niciodată.

În același timp, nu ar trebui să lăsăm deoparte promisiunea lui Dumnezeu doar pentru că unii oameni au pervertit sau au întrebuintat greșit o anumită manifestare a Duhului Sfânt.

În al doilea rând, Biblia ne învață să ne rugăm fără încetare (vedeți 1 Tesaloniceni 5:17). Mulți creștini nu au studiat niciodată contextul acestui verset pentru a înțelege la ce se referă. Este limpede că Pavel nu vroia să spună: „Mișcați-vă fără încetare buzele în rugăciune, în orice clipă a zilei”. La urma urmelor, Scriptura ne învață să împărtășim Evanghelia și să ne îndemnăm unii pe alții, ceea ce nu putem face dacă ne petrecem fiecare clipă rugându-ne.

Pavel se referă în versetul acesta la *comuniunea continuă cu Duhul lui Dumnezeu*. Cum o putem însă experimenta? Apostolul ne dă și răspunsul, fiindcă el spune mai departe: „Nu stingeți Duhul” (versetul 19). A ne ruga neîncetat înseamnă să nu stingem niciodată prezența Duhului Sfânt. Aceasta presupune să fim conștienți de prezența Sa și sensibili față de glasul Lui. Cu alte cuvinte, nu înăbușiți implicarea Sa în viața voastră. Duhul Sfânt dorește să Se implice în fiecare aspect al ei. El vrea să vă călăuzească. Dorința Sa este aceea de a avea părtășie necurmată cu voi. Această comuniune neîncetată va fi urmată de pace, tărie și călăuzire în viața voastră.

Eu nu sunt chemat să fiu om de afaceri. Însă, dacă aș fi, aș petrece mult timp rugându-mă în Duhul pentru afacerea mea. Apoi aș lua decizii bazându-mă pe simțământul de pace din inima mea. Nu desconsiderați niciodată abilitatea voastră de a primi călăuzire din partea Creatorului, doar fiindcă nu sunteți „implicați cu normă întreagă în slujire”. El vă îndrumă vouă pașii, după cum mi-i îndrumă și mie.

Momentele personale de rugăciune

Am observat că momentele petrecute de mine în rugăciune sunt mult mai eficiente atunci când le încep citind din Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu îmi limpezește mintea și pare să deschidă canalul de legătură dintre duhul și intelectul meu. După citirea Bibliei, sunt mult mai aproape de Duhul Sfânt, iar timpul de rugăciune îmi este îmbogățit de prezența Lui neîndoielnică.

Am mai învățat, de asemenea, că Dumnezeu nu întârzie să mi Se descopere atunci când caut să Îl onorez în viața mea. Când încep să meditez la măreția și la bunătatea Lui, Duhul Sfânt mi Se revelează dintr-o dată. De ce? Psalmistul ne dă răspunsul: „Dumnezeu este... de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui [Dumnezeu trebuie să fie onorat de ei]” (Psalmul 89:7). Dacă vreți să aveți parte de prezența lui Dumnezeu, trebuie să vă apropiați de El cu reverență. Calea cea mai scurtă spre înăbușirea prezenței divine este aceea de a-L necinsti, neacordând Duhului Său respectul cuvenit.

Când Isus a lăsat ucenicilor și nouă un model de rugăciune, a început-o astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău” (Matei 6:9). Cu alte cuvinte, atunci când ne apropiem de Tatăl, trebuie să intrăm mai întâi în prezența Lui cu o atitudine de sfântă reverență. Când procedăm astfel, Duhul Sfânt Își va manifesta prezența, știind că este privit cu venerație. Prezența Lui ne ajută să vedem lucrurile în perspectivă, ne dă înțelepciune, cunoștință și putere. El este, cu adevărat, sursa noastră de viață! De ce am vrea să ne despărțim vreodată de El?

Mijlocirea prin Duhul Sfânt

Cu câțva timp în urmă obișnuiam să mă rog frecvent împreună cu un păstor care îmi este prieten. În răstimpul acela, mijloceam deseori în limbi. În una dintre aceste ocazii eram conștienți că ne adresam și porunceam unei regiuni din Orientul Mijlociu. A doua zi am aflat că în Turcia avusese loc un cutremur foarte puternic. Sunt încredințat că prietenul meu și cu mine mijloceam pentru poporul turc. Eram legați de oamenii aceia prin Duhul Sfânt, fiindcă El locuiește în noi toți. Dumnezeu Își rostea prin noi voia cu privire la locuitorii Turciei.

Actul acesta al mijlocirii spirituale este deosebit de important pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ. Vrajmașul urăște faptul că noi putem proclama voia lui Dumnezeu asupra fraților și surorilor noastre care se află la depărtare. Scopul lui este de a învrăjbi și a dezbină Biserica, și s-ar bucura peste măsură să ne limiteze mijlocirea la ceea ce cunoaștem doar la nivelul minții.

Poate că nu v-ați dat încă seama cât de strâns sunteți legați de credincioșii din lumea întreagă. Puteți mijloci cu precizie pentru frații voștri din alte țări, chiar dacă nu aveți cu ei niciun contact fizic.

Odată, când mă aflu în Kenia, am întâlnit un om din tribul Masai. Acesta m-a vizitat mai apoi în Statele Unite și a fost găzduit de niște prieteni ai mei din Pennsylvania, pentru mai bine de o lună. În câteva rânduri, le-a spus gazdelor lui cum îi mergea familiei sale din Africa. În cele din urmă, cei în casa cărora stătea l-au întrebat: „De unde știi cum o duce familia ta? Doar nu are niciun telefon la îndemână.” Omul le-a răspuns: „Pavel știa ce se întâmpla în bisericile din Colose și din Corint, chiar și atunci când se afla departe de ele. Când mă rog în Duhul, Domnul îmi arată ce se petrece cu membrii familiei mele.” Versetele la care se referea el se găsesc în Coloseni 2:5: „Căci măcar că sunt departe cu trupul, totuși, cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi” și în 1 Corinteni 5:3: „Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul...” Pavel era în legătură cu credincioșii din aceste biserici, prin Duhul, și le cunoștea starea fără să fie prezent în mod fizic printre ei.

Am avut parte de multe situații în care am știut că unul dintre membrii echipei mele sau dintre partenerii mei se rugau pentru mine. Mă găseam în câte o împrejurare dificilă sau periculoasă, când Dumnezeu a intervenit în mod miraculos. Știu că cineva s-a rugat pentru protecția mea în circumstanțele acelea și a mijlocit pentru mine în Duhul.

Experimentarea odihnei

Fraților, nu fiți copii la minte... În Lege este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine” (1 Corinteni 14:20-21).

După cum probabil v-ați dat seama deja până acum, Pavel scrie mult despre vorbirea în limbi în 1 Corinteni 14. În versetele citate mai sus, apostolul parafraza cuvintele profetului Isaia. În Isaia 28:11-12 citim astfel:

Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El zicea: „Iată odihnă; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă.”

Dumnezeu a profețit prin Isaia că vorbirea în limbi avea să aducă odihnă și înflorire. Odată, unul dintre prietenii mei care păstorește o biserică mare, stătea de vorbă cu păstorul altei biserici mari. Cel ce-al doilea i-a spus prietenului meu: „Am de gând să părăsesc slujirea. Sunt obosit. Mă simt epuizat.”

Prietenul meu i-a răspuns: „Ai încetat să te mai rogi în Duhul Sfânt, nu-i așa?”

Celălalt păstor s-a bâlbâit: „Ei bine...”

Prietenul meu a continuat: „Cât timp petreci rugându-te în Duhul?”

Interlocutorul lui a ezitat să-i răspundă, însă în cele din urmă a zis: „Păi sunt mereu ocupat pregătindu-mi mesaje, am o mulțime de alte lucruri de făcut în biserica mea de cincisprezece mii de membri și...”

Prietenul meu l-a întrebat din nou: „Te rogi în Duhul?”

În cele din urmă, celălalt păstor i-a răspuns: „Nu, să fiu sincer, nu mă rog.”

Prietenul meu i-a zis: „Începe să te rogi în Duhul.”

Nu după mult timp, păstorul până nu demult epuizat nu a mai dorit să se retragă din lucrare. Astăzi atât el, cât și biserica lui înfloresc!

De ce este atât de important pentru un păstor să se roage în limbi? Fiindcă în urma rugăciunii prin Duhul avem parte de o odihnă supranaturală și de înflorire.

Cum poate conduce dr. Cho o biserică de peste opt sute de mii de oameni, fără să ajungă vreodată la epuizare? Rugându-se prin Duhul lui Dumnezeu. Nu cred să existe păstor pe umerii căruia să apese mai multe presiuni și responsabilități decât pe ai dr. Cho. Biserica lui a transformat cu totul Coreea de Sud, iar el este unul dintre păstori cei mai respectați din lume. Ar fi cu neputință oricărui om să ducă povara aceasta doar prin propriile abilități. Însă știu că dr. Cho nu se bazează pe înțelegerea lui, ci dă prioritate momentelor sale de rugăciune și petrece în fiecare zi ore întregi rugându-se. Aceste momente îi conferă tărie și odihnă.

Lester Sumrall a fost un mare om al lui Dumnezeu. Am avut privilegiul de a petrece timp cu el în câteva rânduri. Dr. Sumrall dormea doar câte patru ore pe noapte și scria patru cărți în același timp! Avea mult mai multă energie decât cei din echipa sa (care aveau doar jumătate din anii lui) și decât mulți predicatori tineri. De unde izvora tăria aceasta? Din momentele prelungi petrecute în rugăciunea făcută în Duhul Sfânt.

Nu mă înțelegeți greșit, vă rog: nu ar trebui să ne supunem niciodată trupul unui abuz. Dumnezeu ne poruncește în mod limpede să cinstim și să păzim sabbatul. Ar trebui, așadar, să ne bucurăm cu toții de odihna fizică. În ce mă privește, joc golf fiindcă în felul acesta mă desprind de muncă și îmi împrăpătez mintea și trupul. Pentru mine, sportul acesta e un mod de a mă odihni. Însă, pe lângă respectarea odihnei de sabbat, rugăciunea în Duhul Sfânt ne va împrăpăta trupul și sufletul. Din păcate, mulți oameni au ajuns prematur la epuizare, fiindcă nu au găsit odihna în Duhul.

Ziua a cincea

Omul lăuntric

Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși (1 Corinteni 14:4).

Cuvântul folosit în limba greacă pentru „a zidi” este *oikodomeo*, iar sensul lui literal este de „a construi sau a clădi”.³ Când ne rugăm în Duhul, noi ne clădim capacitatea de a găzdui prezența și puterea lui Dumnezeu. Isus a folosit același cuvânt din limba greacă atunci când a zis: „De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit [*oikodomeo*] casa pe stâncă” (Matei 7:24).

În mod asemănător, Dumnezeu ne-a spus prin Iuda:

Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră

preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt (Iuda 20).

Îmi amintesc o situație în care fiul unuia dintre prietenii mei a fost foarte bolnav. Medicii nu reușeau să-și dea seama ce nu era în regulă cu băiatul, iar prietenul meu nu știa ce să facă. În cele din urmă, s-a dus în biroul lui și s-a rugat în Duhul timp de cinci ore. A ieșit apoi din birou, a urcat în mașină, s-a dus acasă și a intrat direct în camera copilului. Plin de autoritate, i-a spus fiului său să se ridice din pat. Băiatul a fost vindecat pe deplin din momentul acela. Ce se petrecuse? Orele acelea petrecute în rugăciunea făcută prin Duhul Sfânt sporiseră capacitatea prietenului meu de a mijloci pentru fiul lui și de a-i sluji. Tot ce primim de la Dumnezeu, primim prin credință. Nu există altă cale. Timpul petrecut cu Duhul Sfânt mărește capacitatea noastră de a primi promisiunile divine și prezența vădită a lui Dumnezeu, fiindcă ne întărește omul lăuntric.

O închinare mai profundă

Rugăciunea în limba noastră cerească ne dă abilitatea de a ne închina și de a-L lăuda pe Dumnezeu la un nivel mai profund. Pavel spunea:

Altminteri, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde: „Amin” la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos (1 Corinteni 14:16-17).

Pavel vorbea despre formele colective de laudă și arăta că, atunci când Îl binecuvântăm pe Dumnezeu în Duhul (când Îi aducem laude vorbind în limbi), rugăciunea noastră nu este niciun folos semenilor. Fiindcă laudele aduse Domnului în limbi constituie o expresie personală a rugăciunii, ele ajută la zidirea propriei persoane, însă nu și a grupului. Pavel nu minimaliza importanța laudelor aduse lui Dumnezeu în alte limbi, ci doar sublinia faptul că există un timp și un loc potrivit pentru acestea.

Observați că apostolul își încheie astfel ideea: „Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos.” Când Îl lăudăm pe Dumnezeu în limbi, îngăduim Duhului Sfânt să preamărească prin noi minunile

și tainele lui Dumnezeu. Există un nivel mai adânc al închinării la care ajungem când Îl laudăm pe Dumnezeu într-o limbă cerească. De aceea Pavel cânta deopotrivă cu duhul și cu mintea (vedeți 1 Corinteni 14:15).

Oricine poate fi umplut cu Duhul Sfânt

Mă doare inima când văd creștini care îi privesc de sus pe credincioșii care nu vorbesc sau nu se roagă în limbi. Cei din urmă pur și simplu nu au avut încă parte de acest uimitor dar al Duhului Sfânt. Ei nu ar trebui să fie desconsiderați sau făcuți să se rușineze, căci noi suntem cu toții una în Cristos.

Așa cum am arătat în capitolul anterior, darul vorbirii în alte limbi este disponibil oricărui credincios; promisiunea aceasta este și pentru cei care nu vorbesc încă în limbi. Isus a afirmat următoarele: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: ...vor vorbi în limbi noi” (Marcu 16:17). Apostolul Pavel a spus: „Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi” (1 Corinteni 14:5). Dumnezeu dorește ca toți copiii Lui să se bucure de beneficiile minunate ale vorbirii în limbi cerești.

Cum primește un credincios Duhul Sfânt?

Înainte să mergem mai departe, îngăduiți-mi să menționez mai întâi faptul că mulți dintre prietenii mei au primit umplerea cu Duhul Sfânt în timp ce se aflau în mașină, acasă ori chiar la serviciu. Tot ce trebuie să facem este să cerem, iar Tatăl nostru ne va da Duhul Său. Dacă ați cerut deja darul acesta, atunci trebuie doar să învățați cum să vă lăsați în mâna lui Dumnezeu.

Mai întâi de toate, înainte să puteți avea parte de umplerea Duhului Sfânt, trebuie să Îl primiți pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al vostru. Isus a spus că lumea (cei care nu au fost mântuiți) nu poate primi Duhul Sfânt (vedeți Ioan 14:17). Dacă nu l-ați făcut pe Isus Domn al vieții voastre, vă puteți supune chiar acum domniei Lui. (Mai multe detalii despre felul în care puteți primi mântuirea găsiți în apendicele de la final.)

Dacă sunteți deja copiii lui Dumnezeu, poate că umplerea voastră cu Duhul Sfânt este încă împiedicată de un domeniu din viața voastră în care cu bună știință dați dovadă de neascultare. Dumnezeu dă Duhul Sfânt „celor ce ascultă de El” (Fapte 5:32). Aceasta nu înseamnă că trebuie să fiți desăvârșiți, ci doar că trebuie să vă smeriți înaintea Lui, fapt care constituie un semn al predării voinței voastre. Atunci când vă smeriți, Dumnezeu vă dă harul Lui să treceți peste cursele păcatului și să fiți din nou deschiși pentru a primi umplerea cu Duhul Său.

Una dintre capcanele cele mai mari ale neascultării care se găsesc în viața multor credincioși este cea a resentimentelor. Trebuie să îi iertați dinadins pe cei care v-au greșit. Am remarcat, fără excepție, faptul că, de îndată ce un credincios care a fost rănit de alții și care dorea să primească umplerea cu Duhul Sfânt a hotărât să ierte, Duhul Sfânt S-a manifestat în viața lui. Opriți-vă chiar acum pentru câteva clipe și iertați-i pe cei care v-au greșit, iar apoi rugați-L pe Dumnezeu să vă dea pentru ei o inimă ca a Sa. (Am abordat pe larg subiectul ofensei în cartea mea intitulată *Momeala Satanei*.)

Cereți pur și simplu prin credință...

Cine este tatăl acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-L cer (Luca 11:11-13)!

Unii au propagat învățătura potrivit căreia, atunci când credincioșii cer Duhul Sfânt, s-ar putea să primească în schimb un duh rău. Cuvintele lui Isus citate înainte ar trebui să îndepărteze cu totul teama aceasta. Dumnezeu este dăătorul oricărui dar *bun și desăvârșit* (vedeți Iacov 1:17). Dacă cereți Tatălui Duhul Sfânt, El nu vă va da un demon, ci Duhul Lui. Așadar, nu vă temeți să vă deschideți înaintea Lui, cerând umplerea cu Duhul Sfânt.

Odată ce v-ați deschis înaintea Duhului, nu așteptați ca Duhul Sfânt să pună stăpânire pe limba voastră și să vă silească să vorbiți.

El v-a dat o voință liberă. Duhul Sfânt este un gentleman care nu vă presează niciodată. Satana procedează în felul acesta; Duhul Sfânt doar vă călăuzește sau vă conduce. Duhul lui Dumnezeu vă va da cuvinte (poate va începe doar cu silabe, cu sunete ori cu fragmente bâlbâite de cuvinte), însă trebuie să vă lăsați buzele, limba și corzile vocale în seama Lui. Pe măsură ce o faceți, o limbă cerească va începe să izvorască din duhul vostru. Poate că la început veți rosti numai o silabă. Însă, dacă o veți rosti prin credință, vor urma apoi mai multe. Repet: totul stă în a primi prin credință ceea ce ne dăruiește Dumnezeu. La fel este și cu darul vorbirii în limbi. Rostiți doar prin credință ceea ce vă dă El și chiar dacă începeți abia bâlbâind câte ceva, ceea ce roștiți va deveni în cele din urmă o limbă adevărată.

Niveluri superioare

Motivul pentru care am petrecut ultimele două capitole analizând darul vorbirii în limbi are de-a face cu încredințarea mea că Dumnezeu dorește să avem parte de o limbă cerească prin care să fim mai strâns legați de El și mai uniți cu ceilalți credincioși, în vederea atingerii scopurilor Împărăției Sale. Pasiunea (dorința) Duhului Sfânt este ca toți oamenii să Îl cunoască pe Isus. Pe măsură ce ne dezvoltăm relația strânsă, de parteneriat, cu Domnul, El ne va ridica privirea și ne va dezvălui lumea într-o nouă lumină. Vom vedea că cei din jur au disperată nevoie de Cristos; în același timp, vom vedea și vom cunoaște, prin Duhul Sfânt, cum ne putem îndeplini noi rolul în a-L face cunoscut lumii pe Cristos.

Nădăjduiesc că v-ați bucurat de această introducere privitoare la Duhul Sfânt. Tot ce ați învățat în capitolele de până acum constituie doar un grăunte din minunăția Lui infinită, eternă și fără pereche, iar El tânjește să vă ducă în fiecare zi a vieții voastre la niveluri tot mai înalte. Vă îndemn să recitiți cartea aceasta din când în când, pentru ca Duhul Sfânt să dea ghes inimii voastre să Îl cunoască în moduri noi și tot mai profunde.

Duhului divin Îi face nespusă plăcere să vi-L descopere pe Isus. Onorați-I prezența și invitați-L în fiecare domeniu al vieții voastre, nu numai în cele „spirituale”. El a promis că nu vă va lăsa și nu vă va părăsi niciodată; bucurați-vă în fiecare clipă a fiecărei zile de promisiunea

aceasta uimitoare. În timp ce citiți Cuvântul lui Dumnezeu și petreceți timp în prezența Lui, veți ajunge să Îl cunoașteți pe Duhul Sfânt tot mai îndeaproape. Vestea bună este că această călătorie e una nesfârșită. Întotdeauna vor exista noi și noi aspecte pe care El dorește să vi le descopere. Nu vă mulțumiți cu ceea ce ați auzit, ați văzut sau ați cunoscut. Puneți la încercare limitele înțelegerii voastre, îngăduind Duhului lui Isus Cristos să domnească în viața voastră. Făcând astfel, sunt încredințat că veți vedea slava și maiestatea lui Dumnezeu manifestându-se în lumea voastră ca niciodată înainte.

Ziua întâi

moment devoțional

Rugăciunea în Duhul...

DESCHIDE UȘA SPRE O INTIMITATE

MAI PROFUNDĂ

Dacă Îl lăudați vorbind în limbi, Dumnezeu vă înțelege... căci împărtășiți lucruri intime, numai între voi și El.

- 1 Corinteni 14:2, traducerea The Message

Binecuvântarea cea mai mare a rugăciunii în limba dată de Duhul Sfânt stă într-o intimitate mai mare cu Dumnezeu. Domnul întregii creații dorește atât de mult părtășia și comuniunea cu noi, încât a pus propriul Său Duh în duhul nostru, împuternicindu-ne astfel să comunicăm cu El la nivelul Lui. Ce minunat! Păstorul **Kenneth Hagin Sr.** afirma:

„Dumnezeu este Duh. Când vorbim în limbi, duhul nostru se găsește în contact direct cu Dumnezeu, care este Duh. Noi vorbim cu El printr-un mijloc supranatural, de obârșie divină... Vorbirea în alte limbi nu constituie doar dovada inițială a umplerii cu Duhul Sfânt, ci este și o experiență continuă, pentru toată durata vieții credinciosului. Care este scopul ei? De a ne ajuta să ne închinăm lui Dumnezeu.

Când continuăm să ne rugăm și să ne închinăm lui Dumnezeu prin vorbirea în limbi, devenim mai conștienți de prezența Lui care locuiește în noi. Dacă pot fi conștient în fiecare zi de prezența Duhului Sfânt care locuiește în mine, faptul acesta își va pune amprenta asupra modului în care trăiesc, fără doar și poate.”¹

Este important să ne rugăm în Duhul și să ne hrănim din Cuvântul Domnului zilnic, fiindcă acesta este modul în care venim în strânsă legătură cu El. Care este intervalul vostru zilnic și locul destinat comuniunii cu Dumnezeu? În ce fel v-a arătat Duhul Sfânt dragostea Sa profundă, personală?

Dacă nu aveți un asemenea interval de timp și un loc, rugați-vă și întrebați-L pe Duhul Sfânt când și unde ar vrea să vă întâlnească și să Își arate dragostea profundă față de voi.

Ați desconsiderat sau neglijat până acum darul vorbirii în limbi? Dacă da, de ce? În ce fel vă ajută lecția aceasta să priviți vorbirea în limba Duhului într-o lumină mai pozitivă și încărcată de putere?

Dacă ați desconsiderat sau neglijat darul vorbirii în limbi, rugați-L pe Dumnezeu să vă ierte și să vă umple din nou cu Duhul Său.

Unora le-a venit greu să își folosească limba de rugăciune, fiindcă nu pot rosti decât unul sau două cuvinte. Vă numărați și voi printre ei? Dacă da, gândiți-vă că Duhul Sfânt vă vorbește astfel: „Eu te iubesc. Vrei să folosești ce ți-am dat? Mă vei iubi și Mă vei cinsti, rostind cuvintele pe care le ai? Deși nu sunt multe, ele creează o legătură specială între Mine și tine.” Opriti-vă câteva momente și răspundeți.

Nu comparați limba voastră personală de rugăciune cu cea a altora. Folosiți cuvintele pe care vi le-a dat Duhul Sfânt. Dacă vă dovediți credincioși în lucrurile mici, El vă va da în stăpânire altele mai mari! **Citiți** Matei 25:14-23, acordând atenție deosebită versetelor 20-23.

Ziua a doua

moment devoțional

Rugăciunea în Duhul...

DESCOPERĂ TAINELE LUI DUMNEZEU

Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor... Căci celui ce are i se va da și va avea de prisos [celor ce înțeleg aceste taine li se va da mai multă cunoștință, astfel că se vor distinge în a le pricepe]...

- Matei 13:11-12

Isus a spus că vouă vi s-a dat prilejul de a înțelege tainele și misterele Împărăției divine. Cum primiți și înțelegeți aceste taine? Rămânând într-o relație strânsă cu Duhul Lui. Tainele lui Dumnezeu vă sunt descoperite pe măsură ce vă rugați în Duhul și petreceți timp cu El.

Oswald Chambers a fost un autor, vorbitor și un om de frunte în ce privește consacrarea personală față de Dumnezeu. În cunoscuta sa carte *Ce am mai bun pentru Cel Preaînalt*, el spune:

*„Care este semnul caracteristic unui prieten? Faptul că vă împărtășește durerile lui ascunse? Nu, ci acela că vă spune bucuriile lui tainice. Mulți vă vor încredința măhnirile lor ascunse, dar semnul ultim al intimității este împărtășirea bucuriilor tainice.”*²

Care este una dintre tainele cele mai minunate ale lui Dumnezeu pe care vi le-a descoperit Duhul Lui? De ce este ea deosebită?

Vă împărtășiți Duhului Sfânt gândurile, simțămintele și dorințele voastre personale? Stați vreodată de vorbă cu El despre visurile și temerile voastre cele mai mari? Prietenii o fac. Opriți-vă și împărtășiți-I ceva personal: un

lucru drag inimii voastre pe care nu l-ați spus înainte sau pe care nu l-ați pomenit de multă vreme.

Dacă nu împărtășiți lucrurile intime cu Duhul Sfânt, de ce nu o faceți? Rugați-L să vă arate ce anume vă împiedică și cereți-I să vă ajute să vă deschideți fără reținere inima înaintea Lui.

Comunicarea cu Dumnezeu nu presupune doar să Îi vorbim, ci și să *ascultăm*. Este necesar un echilibru al celor două. Dacă nu ne facem timp să ascultăm, nu putem auzi ce ne spune Duhul Sfânt. Chambers continuă astfel:

„L-am lăsat oare pe Dumnezeu să ne spună vreuna dintre bucuriile Lui sau Îi împărtășim neîncetat tainele noastre, astfel că Lui nu Îi mai rămâne loc să ne vorbească? La începutul vieții noastre creștine, venim cu o mulțime de cereri înaintea lui Dumnezeu; apoi descoperim că El dorește să intrăm în relație cu El, să ne dezvăluie scopurile Sale. Suntem noi atât de credincioși modelului de rugăciune al lui Isus Cristos, care spune: „Facă-se voia Ta”, încât deslușim tainele lui Dumnezeu?”³

Domnul ne arată că toate au timpul lor, iar aceasta înseamnă că și vorbitul sau păstrarea tăcerii în rugăciune își au vremea lor (vedeți *Eclesiastul* 3:1-7). Întrebați-L pe Duhul Sfânt: „Vorbesc numai eu în timpul rugăciunii? Îți las timp să îmi descoperi tainele Tale? Ai încercat să îmi spui ceva ce nu am putut auzi, fiindcă nu am făcut suficientă liniște încât să Te aud? Dacă da, ce anume?” Faceți liniște în voi înșivă și ascultați. Ce vă vorbește Duhul Sfânt?

Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos... să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui.

- Efeseni 1:17-19

Ziua a treia

moment devoțional

Rugăciunea în Duhul... ADUCE PACE LĂUNTRICĂ

Roadă Duhului este... pacea...

- Galateni 5:22

Ce este pacea? Uneori, când știm ce *nu* este ceva, ne e mai ușor să știm ce este acel lucru cu adevărat. Pacea reală, cea pe care o dă Isus prin Duhul Lui, *nu* presupune să avem un cont bancar doldora de bani, să ne bucurăm de o sănătate desăvârșită, de o casă frumoasă și de posesiuni extravagante ori de relații din care lipsește orice urmă de conflict.

Adevărata pace – pacea lui Dumnezeu – nu este definită de împrejurările sau de condițiile exterioare. Ea înseamnă stabilitate în toiul greutăților. Este abilitatea de ne păstra liniștea din punct de vedere mintal, emoțional, fizic și spiritual, în mijlocul problemelor.

Opriti-vă și întrebați-vă: „În ce fel înțeleg eu pacea? Care este temelia păcii mele? Cum diferă felul în care eu înțeleg pacea de adevărata pace a Duhului Sfânt? Ce anume trebuie să se schimbe în privința aceasta?

Prin jertfa lui Cristos, noi avem pace *cu* Dumnezeu. Prin umplerea cu Duhul Sfânt, avem parte de pacea *lui* Dumnezeu. Isus Însuși a spus:

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

- Ioan 14:27

Ce trebuie să facem cu pacea pe care ne-a dat-o Prințul păcii?

Fie ca pacea (armonia sufletească venită) din Cristos să domnească (acționând neconținut ca un arbitru) în inima voastră [luând hotărârea finală cu privire la toate întrebările care vi se ridică în minte când inima vă e cuprinsă de pace], căci la aceasta ați fost chemați, ca membri ai trupului lui Cristos

- Coloseni 3:15, traducerea AMP

Închipuiți-vă că ați fi jucătorul din echipa de baseball care trebuie să lovească mingea. În preajmă stă arbitru și cu fiecare minge azvârlită către voi trebuie să hotărâți dacă veți încerca să o loviți sau dacă o veți lăsa să fie prinsă de jucătorul din spatele vostru. Recitiți acum cu atenție pasajul din Coloseni 3:15. Cât de importante sunt cuvintele arbitrului? Ce vă spune Duhul Sfânt în legătură cu rolul de arbitru pe care ar trebui să îl joace în viața voastră?

Principalul mod în care Duhul Sfânt ne călăuzește în a urma voia desăvârșită a lui Dumnezeu este cu ajutorul unui simțământ lăuntric de pace. La acesta se referă Scriptura când ne spune: „Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru” (Romani 8:16). Cu ce hotărâri în legătură cu care aveți nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu vă confrunțați chiar acum? Opriți-vă și rugați-vă în Duhul. Așteptați apoi mărturia păcii Sale interioare. Ce vă vorbește El?

Ziua a patra moment devoțional

Rugăciunea în Duhul... VĂ FACE PARTE DE ÎNȚELEPCIUNE ȘI DE CĂLĂUZIRE

Dacă vreți să știți ce dorește Dumnezeu să faceți, întrebați-L, iar El vă va spune cu bucurie, căci este întotdeauna gata să dea din belșug înțelepciune celor ce o cer; pe Dumnezeu nu Îl va supăra cererea voastră.

- Iacov 1:5 (traducerea TLB)

Cine este Dătătorul înțelepciunii și al călăuzirii? Duhul Sfânt. Isaia Îl numește Duh de înțelepciune și de pricepere, Duh de sfat și Duh de cunoștință. Isus a spus că Duhul Sfânt este Învățătorul nostru, care ne călăuzește în tot adevărul. Unde locuiește acest Învățător? Înăuntrul nostru, în templul Său. Ori de câte ori vă lipsește înțelepciunea cu privire la ceea ce trebuie să faceți, rugați-vă atât cu mintea, cât și în Duhul, iar El vă va da îndrumarea de care aveți nevoie!

Stați și cugetați la aceste promisiuni pline de putere, amintindu-vă că Domnul și Duhul sunt una.

Așa vorbește Domnul: „Eu, Domnul, Dumnezeul tău, te învăț ce este de folos și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi.”

- Isaia 48:17

Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!” când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.

- Isaia 30:21

Eu, zice Domnul, te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.

- Psalmul 32:8

*Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl
în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile.*

- Ioan 14:26

*Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă
călăuzească în tot adevărul.*

- Ioan 16:13

*Arată-mi, Doamne, căile Tale și învață-mă cărările Tale.
Povățuiește-mă în adevărul Tău și învață-mă; căci Tu ești
Dumnezeul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea!
...El învață pe cei smeriți calea Sa. Cine este omul care se teme
de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o
aleagă.*

- Psalmul 25:4-5, 9, 12

Pentru ce anume aveți nevoie de înțelepciune și de îndrumare? În ce privește slujba voastră? Sănătatea, căsnicia, copiii, latura financiară, prietenii voastre? Oricare ar fi situația cu care vă confrunțați, încercați să faceți pașii aceștia:

1. *Aduceți cererea voastră specifică privitoare la înțelepciune înaintea Domnului, mulțumindu-I pentru călăuzirea de care v-a făcut parte în trecut (vedeți Filipeni 4:6-7).*
2. *Rugați-vă în Duhul. Folosiți darul vorbirii în limbi atât timp și cu pasiunea cu care Duhul dorește să Se roage prin voi (vedeți Efeseni 6:18, Romani 8:26-27).*
3. *Cereți Duhului Sfânt să vă dea tălmăcirea rugăciunii făcute. El vă va descoperi taina cuvintelor rostite în rugăciune (vedeți 1 Corinteni 14:13).*
4. *Notați ceea ce vă descoperă Duhul Sfânt (conștienți de faptul că s-ar putea ca revelația să nu apară de îndată, însă că ea va veni, totuși.)*
5. *Cereți Duhului Sfânt harul de a acționa în direcția arătată de El.*

Nevoia mea cea mai mare de înțelepciune și de îndrumare este:

Înțelepciunea și îndrumarea pe care mi le dă Duhul Sfânt sunt:

Ziua a cincea

moment devoțional

Rugăciunea în Duhul...

VĂ ÎNTĂREȘTE ȘI VĂ ZIDEȘTE

Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși...

1 Corinteni 14:4

De ce luptă vrășmașul cu atâta înverșunare să vă împiedice să vă rugați în limbi? În 1 Corinteni 14:4 găsim un răspuns clar: el nu vrea ca voi să fiți întăriți. Cu cât sunteți mai tari în duh, cu atât sunteți mai tari pentru Cristos și cu atât constituiți o amenințare mai mare pentru împărăția Satanei.

După cum alternatorul mașinii voastre reîncarcă bateria, rugăciunea în Duhul Sfânt vă încarcă duhul. Ea alungă teama, depresia și spiritul negativist; vă zidește în moduri inexprimabile. Atunci când vă rugați în limbi, capacitatea voastră de a găzdui prezența și puterea lui Dumnezeu sporește.

Vă rugați frecvent sau rar în Duhul? Dacă o faceți regulat, cât de des și pentru cât timp vă rugați? Dacă vă rugați rar, care este pricina?

Ce se întâmplă înăuntrul vostru când investiți timp în momentele dedicate rugăciunii în limbi? Ce alte roade și manifestări ale Duhului Sfânt ați observat ca urmare? În ce mod vă încurajează acestea să vă rugați?

Cum reacționați de obicei în situații stresante, care vă storc de puteri? Ați încercat să vă rugați în Duhul? Oprit-vă acum și rugați-vă: „Duhule Sfânt, schimbă reacția mea firească, negativă, în cea supranaturală și pozitivă a vorbirii în limbi. Umple-mă cu ea mai mult ca niciodată!”

Spre ce pași vă îndrumă Duhul Sfânt pentru a face din El o parte mai însemnată a vieții voastre de zi cu zi? Notați-i și transpuneți-i apoi în practică.

Nu încapе îndoială că vrăjmașul v-a adus în minte și v-a stârnit simțămintele firii pentru a vă împiedica să vorbiți în limbi. Așa procedează în cazul celor mai mulți credincioși. Iată mai jos câteva dintre motivele obișnuite și dintre scuzele pe care vi le pune înainte. Vă sună cunoscut? Notați și altele care vă vin în minte, apoi rugați-vă și cereți Duhului Sfânt să vă dea un răspuns însoțit de împuternicirea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre minciunile celui rău.

Cuvintele acelea nu vin de la Dumnezeu; tu le-ai născocit.

Mă simt/mi se pare că sună caraghios.

Nu faci decât să repeți ce a spus altcineva.

Rugăciunea în limbi nu ajută la nimic.

Pur și simplu nu-mi vine să mă rog în limbi.

Nu pot spune decât un cuvânt sau două.

Ce ar crede despre mine cutare și cutare dacă m-ar auzi?

Prieteni, nu îngăduiți vrăjmașului să vă amăgească să credeți că n-ar trebui să vă rugați în limbi. Dați la o parte asemenea gânduri și debarasați-vă de simțămintele acestea. Deschideți-vă gura în fiecare zi și „zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt” (Iuda 20).

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

Dacă folosiți cartea aceasta ca parte a seriei Messenger despre Duhul Sfânt, urmăriți, vă rog, a cincea sesiune video.

1. Rugăciunea în limbi (vorbirea Duhului Sfânt) este extrem de benefică. Opriți-vă câteva clipe și enumerați toate beneficiile ei pe care vi le puteți aminti. Care dintre acestea vă este de cel mai mare folos în această perioadă a vieții voastre? Dacă nu vă deranjează, împărtășiți celorlalți de ce.
2. Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ne-a dat darul vorbirii în limbi este acela de a-l împiedica pe Satana să afle ce se petrece. Dumnezeu este atotștiutor; Diavolul nu e. Satana nu descifrează frecvența divină a vorbirii în Duhul. Împărtășiți orice situație specifică în care v-ați rugat (ați mijlocit) în limbi și ați zădărnicit planurile celui rău pentru viața voastră sau pentru a altora.

Pasaje de citit pentru lideri: Luca 10:19, Efeseni 6:10-18, 2 Corinteni 10:3-5, Matei 11:12, Apocalipsa 12:11.

*Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri.
Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți
sfînții.*

Efeseni 6:18

3. Când avem nevoie de înțelepciune cu privire la ceea ce trebuie să facem într-o situație anume, rugăciunea în Duhul Sfânt constituie o cheie vitală pentru primirea călăuzirii divine. Citiți cu atenție pasajele din Proverbe 20:5, 1 Corinteni 14:13 și Ioan 7:38-39. Descrieți modul în care rugăciunea în limbi ne face parte de sfaturile lui Dumnezeu, care sunt descoperite inimii noastre.
4. Comuniunea continuă cu Persoana Duhului Sfânt îngăduie „tainelor” ascunse să fie descoperite. Aceste taine includ aspecte precum biserica

la care ar trebui să mergem, persoana cu care să ne căsătorim, slujba pe care să o alegem, casa pe care să o cumpărăm, felul în care să ne rugăm pentru alții, în care să fim soți sau părinți mai buni și modul în care să abordăm dificultățile întâmpinate la serviciu. Dacă doriți, împărtășiți grupului vostru în ce fel a adus rugăciunea în limbi răspunsuri la una sau la mai multe dintre situațiile de felul acesta din viața voastră.

5. În 1 Corinteni 14:15 vedem că rugăciunea în Duhul și cea cu mintea sunt valoroase deopotrivă. Care sunt câteva dintre beneficiile rugăciunii făcute cu mintea? Cum ne ajută rugăciunea în Duhul Sfânt să ne rugăm cu mai multă exactitate pentru felurite situații?
6. Pasajul din 1 Tesaloniceni 5:17 ne învață să ne rugăm fără încetare. Ne cere versetul aceasta să ne rugăm douăzeci patru de ore pe zi, șapte zile din șapte sau se referă la altceva? Citiți 1 Tesaloniceni 5:16-19 și discutați despre ceea ce ne spune Dumnezeu în textul acesta.
7. Unii credincioși umpluți cu Duhul Sfânt îi privesc de sus pe cei care nu au primit încă darul acesta minunat, tratându-i ca pe niște creștini de mâna a doua. Ați fost tratați vreodată în felul acesta? Dacă da, cum v-a fost afectată relația cu Dumnezeu și cu ceilalți credincioși? Ați tratat voi vreodată pe cineva așa, în mod conștient sau inconștient? Care ar trebui să fie atitudinea voastră în ce privește umplerea cu Duhul Sfânt?

NOTIȚE

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

REZUMATUL CAPITOLULUI

- Expresiile intimității cu Duhul Sfânt, inclusiv vorbirea în limbi, își au locul și timpul lor.
- Nu ignorați, nu disprețuiți și nu vă abțineți de la folosirea darului vorbirii în limbi doar pentru că alții l-au întrebuințat în mod greșit.
- Când vă rugați în alte limbi, voi roștiți tainele lui Dumnezeu și îl puteți ruga să vă dea și tălmăcirea rugăciunii voastre.
- Puterea Duhului Sfânt este dată celor smeriți. Umiliința descurie ușa tainelor lui Dumnezeu.
- Ne putem ruga în Duhul Sfânt când avem nevoie de înțelepciune, când dorim să ne închinăm lui Dumnezeu la un nivel mai profund sau când vrem să mijlocim pentru alții. Duhul divin ne sporește abilitățile în toate aceste domenii.
- Călăuzirea lui Dumnezeu îmbracă adesea forma păcii pe care o simțim; când ne rugăm în Duhul și avem pace cu privire la o situație, Duhul Sfânt adeverește împreună cu duhul nostru că putem merge înainte.
- Rugăciunea în limbi ne înprospătează, ne revitalizează și ne zidește întreaga ființă. Faceți-vă timp și rugați-vă zilnic în limbi!

CAPITOL BONUS

Întrebări și răspunsuri

Paginile următoare au fost adaptate după o sesiune de întrebări și răspunsuri prezentată de John și de Lisa Bevere. Sesiunea este disponibilă în format audio și video, ca parte a seriei pregătite de organizația Messenger despre Duhul Sfânt.

Lisa: Ai pomenit faptul că unele biserici au ajuns să se concentreze atât de mult pe pregătirea atmosferei, încât neglijează prezența Duhului Sfânt. Multe biserici vor să știe cum pot invita din nou prezența Duhului Sfânt în mijlocul lor, fără ca serviciile lor să devină însă „ciudate” sau inutil de lungi. Cum pot face aceasta?

John: Trebuie pur și simplu să ceară. După cum am spus deja, Duhul Sfânt este un gentleman care ne lasă pe noi să luăm inițiativa.

De multe ori, când slujesc în felurite biserici și oamenii vin în față să primească mântuirea, spun: „Duhule Sfânt, Te rog, atinge-i.” Nu durează decât vreo câteva minute până când prezența Lui se manifestă, iar oamenii din întreaga încăpăre încep să plângă. Mă bucur întotdeauna de asemenea momente, fiindcă Scriptura ne învață să gustăm darul ceresc (vedeți Evrei 6:1-6), iar oamenii sunt mult mai puțin înclinați să alunece de la credință după ce au gustat o dată din darul ceresc, adică din manifestarea prezenței Duhului Sfânt.

Mă afluam cândva într-o biserică mare, care renunțase la unele forme sau manifestări care aminteau de serviciile de tip carismatic din trecut. În una dintre întâlnirile acelea, Duhul lui Dumnezeu Și-a făcut simțită prezența. Pretutindeni în sală erau oameni care plângeau; prezența divină era atât de vădită. Domnul mi-a spus: „E momentul să le spui să aducă mulțumiri și laude lui Dumnezeu.” Am făcut întocmai, după care am încheiat programul. După aceea, păstorul mi-a spus: „Credeam că urma să se prelungească întâlnirea încă o oră și că vom

avea iarăși parte de felurite ciudățenii, cum se întâmpla în trecut.” Apoi a adăugat: „Îmi place modul în care te-a călăuzit Dumnezeu. Când ai spus că Domnul a sfârșit ce avea de făcut, am simțit-o și eu, ca și cum El Și-ar fi atins scopul. Chiar atunci ai zis: «Să încheiem serviciul.»” Am văzut prezența Duhului lui Dumnezeu manifestându-se și numai pentru câteva minute, însă punându-și amprenta într-un mod deosebit de profund asupra oamenilor.

Lisa: Noi doi am purtat de curând o discuție pe tema aceasta. Uneori, într-un serviciu ni se acordă pentru predicarea Cuvântului numai treizeci și cinci de minute, însă adevărul este că aceste treizeci și cinci de minute sunt ale noastre. De aceea, în loc să predicați pentru treizeci și cinci de minute...

John: Predicați numai treizeci.

Lisa: Predicați treizeci sau lăsați loc Duhului Sfânt în mijlocul mesajului vostru. Îngăduiți-I să lucreze așa cum dorește El. Uneori, slujitorii încearcă să acopere cât mai multe în spațiul acordat, încât uită că e nevoie ca mesajul lor să fie impregnat de Duhul Sfânt.

Lisa: Ai împărtășit multe despre ce înseamnă să fim umpluți de Duhul Sfânt, însă ce ne poți spune despre situațiile în care Duhul lui Dumnezeu ne oprește să facem ceva anume?

John: Cartea Coloseni ne învață astfel: „Pacea lui Cristos... să stăpânească în inimile voastre” (vedeți Coloseni 3:15). Apoi, în Romani 8 ni se spune: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul Sfânt sunt fii ai lui Dumnezeu” (versetul 14). Cuvântul *fii* din versetul acesta (care se referă deopotrivă la fii și la fiice) este redat în limba greacă prin termenul *huios*, care înseamnă „fii maturi”¹. Nu orice creștin este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Mulți sunt îndrumați de emoțiile, de intelectul lor, de situațiile ori de circumstanțele în care se găsesc. Dumnezeu ne spune că *fiicele și fiii maturi* sunt călăuziți de Duhul Lui. În ce fel ne călăuzește Duhul Lui? Prin mărturia pe care o aduce în duhul nostru (versetul 16). Așadar, dacă vreau să merg într-un anumit oraș, să spunem, și am un simțământ care nu-mi dă pace, aproape deranjant, în duhul meu...

Lisa: Ți s-a întâmplat vreodată astfel și, cu toate acestea, ai mers într-un loc unde nu ar fi trebuit să te duci?

John: Da.

Lisa: Și care a fost urmarea acelui pas?

John: Urmarea a fost hotărârea de a nu mai face niciodată așa ceva! A fost un dezastru. Am învățat că trebuie să mă opresc dacă identific asemenea semnale.

Mi s-a întâmplat odată să primesc să merg la o anumită întâlnire, după care am simțit că Domnul nu vroia să mă duc acolo, însă îmi dădusem deja cuvântul. Am zis: „Doamne, Scriptura îmi cere să fiu un om care nu-și ia vorba înapoi chiar dacă face un jurământ în paguba lui. Trebuie să merg la întâlnirea aceasta. Am nevoie de protecția Ta.” Domnul nu m-a muștră pentru hotărârea mea. Călătoria nu a fost una grozavă, dar am simțit protecția divină peste mine.

Însă este mai bine să recunosc de la bun început imboldul care-mi spune: *„Nu face pasul acesta. Nu vreau să mergi acolo.”* Este uimitor felul în care putem recunoaște șoapta aceasta care ne răsună atât de clar în urechi. Cu cât umblăm mai mult cu El, cu atât suntem mai sensibili la glasul Duhului Sfânt.

Lisa: Ai vorbit despre dr. Cho și despre lucrurile uimitoare pe care le-a făcut, despre faptul că are parte de plinătatea lui Dumnezeu în urma rugăciunii în Duhul. Știu că unul dintre secretele unei astfel de vieți stă în aceea că dr. Cho spune „nu” multor lucruri, pentru a-și putea păstra timpul petrecut în prezența Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu va spune „nu” unor lucruri posibile, ca să poată înlăptui lucruri imposibile în viața noastră.

John: În cartea Fapte observăm că ucenicii au fost umpluți cu Duhul Sfânt în capitolul 2, însă apoi Petru, „plin de Duhul Sfânt”, a vorbit mai marilor norodului în Fapte 4:8, iar credincioșii „s-au umplut de Duhul Sfânt” în Fapte 4:31. Umplerea cu Duhul Sfânt nu constituie un eveniment singular. Dumnezeu spune: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh [fiți continuu umpluți cu Duhul Sfânt]” (vedeți Efeseni 5:18). Aceasta nu înseamnă că Duhul Se scurge din noi, ci că dorim să fim impregnați neconținut cu Duhul lui Dumnezeu. Și în căsătorie avem parte de momente în care suntem îmbibați de dragostea pe care ne-o purtăm unul altuia, după

cum trecem și prin perioade în care împrejurările ne țin departe unul de celălalt, astfel că avem nevoie să ne fie din nou saturată inima de iubire.

Lisa: Așadar, este un efort pe care îl facem cu bună știință.

John: Într-adevăr; de aceea, rămâneți mereu plini de Duhul. Umplerea cu Duhul Sfânt este un proces continuu. Când sunteți umpluți cu Duhul lui Dumnezeu, prezența Lui în viața voastră se va manifesta prin psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești (vedeți Efeseni 5:18-20). Vă veți trezi pur și simplu cântând. Săptămâna aceasta am cântat mai mult ca de obicei...

Lisa: Pentru aceasta este important să oprim televizorul.

John: Așa e.

Lisa: Și să reducem activitățile care storc viața din noi.

Lisa: Toți credincioșii pot exercita darurile spirituale sau numai slujitorii?

John: Eu cred că fiecare credincios are abilitatea de a exercita orice dar al Duhului Sfânt. Dacă cineva are nevoie de o minune deosebită, darul minunilor poate veni asupra oricărui credincios. Dumnezeu a înzestrat totodată cu daruri specifice anumiți oameni, iar darurile acestea se manifestă pretutindeni unde merg ei.

Cunoaștem un om cu darul vindecării chemat în mod specific la lucrarea de a vindeca bolnavii de inimă. La întâlnirile organizate de el veneau oameni cu probleme cardiace din toată țara și erau vindecați. Acest dar din viața lui l-a ajutat să înfăptuiască lucrarea la care a fost chemat.

Îmi vine în minte însă și cazul unui alt prieten al cărui fiu s-a înecat în vana din baie. S-a electrocutat și a fost mort timp de trei sferturi de oră. Prietenul acesta mi-a spus: „John, m-am rugat o jumătate de oră și nu s-a întâmplat nimic. Medicii de pe ambulanță erau deja scârbiți. Apoi, parcă m-ar fi lovit ceva în moalele capului. Se părea că altcineva privea prin ochii mei când i-am spus fiului meu: «Vei trăi și nu vei muri.»” Și fiul lui a înviat din morți. Prietenul meu a fost încredințat că „darul credinței” a venit atunci peste el, un dar de care era nevoie în momentul acela.

Lisa: Și în perioada respectivă el nu era un slujitor al bisericii.

John: Nu, era polițist.

Lisa: Și nici nu conducea un serviciu al adunării.

John: Tocmai se întorsese acasă după ce predicase pentru întâia oară în viața lui.

Lisa: Ceea ce aş vrea să clarific este faptul că...

John: Toți credincioșii pot avea parte de manifestarea darurilor spirituale.

Lisa: Deci orice credincios plin de Duhul Sfânt, în orice moment al vieții lui.

John: În plus, nu trebuie să așteptăm să primim darul vindecării. Isus a spus: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu... își vor pune mâinile peste bolnavi” (Marcu 16:17-18). În pasajul acesta este vorba despre rugăciunea făcută prin credință pentru tămăduirea cuiva. Dumnezeu o va onora, fiindcă El Își onorează Cuvântul.

Lisa: Nu e nevoie să așteptați până când păstorul vă așază la amvon, nici până când prindeți și încolțiți pe cineva în holul bisericii. Puteți să vă însușiți puterea lui Dumnezeu și promisiunile Lui pentru viața voastră obișnuită de fiecare zi. Iar dacă vă simțiți călăuziți de Duhul Sfânt să vorbiți cuiva, să atingeți pe cineva, să vă rugați pentru un om sau să fiți darnici cu cineva (poate ar fi bine să începem cu practicarea dărnicii), ar fi nemaipomenit. Puteți trece la fapte.

John: Și dărnicia, generozitatea este unul dintre darurile Duhului Sfânt.

Lisa: Știm că Duhul Sfânt a venit să ni-L descopere pe Isus. Așadar, când vorbim despre manifestările pe care le-am văzut în ultimele două decenii (tremuratul, râsul, rostogolitul și căzăturile pe podea), în ce fel Îl descoperă toate acestea pe Isus?

John: Ei bine, Scriptura vorbește despre semne neobișnuite, însă de obicei acestea se manifestă pentru o scurtă perioadă de timp. Se întâmplă uneori ca unele semne și minuni neobișnuite să atragă atenția oamenilor și să o îndrepte spre Isus. Ceea ce mi se pare însă

a contraveni Cuvântului divin sunt situațiile în care oamenii sunt mai interesați de manifestări decât de Cel care Se află în spatele lor.

Când mă aflam la un moment dat în Singapore, un evanghelist înzestrat cu darul vindecării a venit în biserica unde slujeam. Darul lui era însoțit de râsete isterice ale audienței. În timpul serviciului nostru, am simțit că prezența lui Dumnezeu era gata să se coboare asupra acelei mari biserici. Dintr-o dată, oamenii au început să râdă, iar manifestarea aceea semăna cu scârțâitul unor cuie pe tablă, cel puțin așa am perceput-o eu în duhul meu.

Lisa: Era, deci, o manifestare bună, dar survenită într-un moment nepotrivit?

John: Am spus atunci: „Opriți-vă! Ați exagerat cu manifestarea aceasta și nu ați urmat Duhul Domnului. El urma să facă altceva în mijlocul vostru. El avea de gând să atingă în mod profund oamenii, arătându-le ce înseamnă frica de Domnul. Acum, să sperăm că Duhul lui Dumnezeu Se va întoarce și va continua să lucreze.” Le-am cerut apoi oamenilor să se roage din nou. Duhul Domnului a coborât și mulți dintre cei prezenți au început să plângă.

În asemenea situații în care manifestările sunt nelalocul lor, oamenii aproape că încep să se dea în spectacol. Doi soți nu își vor expune intimitățile în fața tuturor. În cazuri de felul celor amintite anterior, oamenii par a lua intimitatea pe care le-a dat-o Dumnezeu pentru a se lăuda cu ea, ca și cum ar spune: „Ia uitați-vă la noi, cât de spirituali suntem!” În ce mă privește, am descoperit următorul fapt: cu cât Îl cunosc mai bine pe Duhul Sfânt, cu atât îmi doresc să Îl apăr mai mult (cu darurile, abilitățile și puterea Sa cu tot), într-un mod plin de reverență, care Îi aduce onoare, nu într-unul care stinge Duhul. Biblia vorbește despre stingerea Duhului Sfânt în 1 Tesaloniceni 5:19-21. Stingerea Duhului are loc atunci când stingeți puterea și darurile Sale. Nu faceți lucrul acesta. Dimpotrivă, cinstiți-L și nu vă manifestați ca și cum El ar fi doar o putere sau o influență ieftină.

Lisa: Vreau să spun că noi Îl rugăm și Îl invităm pe Dumnezeu să facă orice dorește El. Duhul Sfânt va lucra uneori într-un fel sau într-un moment care nouă ni se pare nepotrivit, însă nu o va face niciodată în mod forțat sau supărător. Manifestarea Lui nu va atrage niciodată

atenția asupra oamenilor, ci asupra lui Dumnezeu și, de obicei, ea este însoțită de atmosfera potrivită, în care este simțită prezența Sa.

Am petrecut de curând timp împreună cu un grup de oameni proveniți din felurite denominații. I-am auzit pe unii dintre ei luând în derâdere niște manifestări care eu cred că au fost cândva autentice, iar apoi poate că au fost perpetuate în speranța că Dumnezeu va continua să binecuvânteze ceea ce binecuvântase înainte. Funcția s-a pierdut pe drum, însă forma a rămas, iar oamenii aceștia își băteau joc de ea. Nu ar trebui să luăm în derâdere niciuna dintre manifestările acestea. Noi dorim tot ce are Duhul Sfânt pregătit să ne dea, însă ne dorim să primim toate acestea prin credință. Vrem ca ele să se manifeste în bună rânduială și să fie însoțite de prezența lui Dumnezeu.

Lisa: Se poate ca un om să simtă cu adevărat că are pace cu privire la ceva anume, dar simțământul acela să nu vină de la Dumnezeu?

John: Da, de bună seamă. Dacă citim capitolul 14 din Ezechiel, Dumnezeu vorbește despre oamenii care vin la El, purtându-și idolii în inimă. Ce este oare un idol? În Noul Testament, idolatria este identificată cu lăcomia (vedeți Coloseni 3:5), cu dorința greșită de a avea ceva. Oamenii în inima cărora sălășluiesc asemenea idoli se pot duce chiar la un credincios cu dar profetic, pentru a-i spune: „Te rog, roagă-te pentru mine și spune-mi ce-mi vorbește Domnul.” Dumnezeu a zis: „Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimii idolilor lui [potrivit cu mulțimea idolilor lui]” (vedeți Ezechiel 14:4). Când intru în prezența lui Dumnezeu și Îi cer ceva, trebuie să mă încredințez mai întâi că inima nu îmi înclină nici într-o parte, nici în alta. Au fost situații în care nu am procedat așa, iar fiindcă inima nu-mi era neutră, aveam o pace care nu venea de la Dumnezeu și care mi-a adus apoi multă întristare.

Iată de ce m-am bucurat că Lisa și cu mine locuiam în orașe diferite în perioada noastră de curtare. Am hotărât atunci că ne vom ruga timp de treizeci de zile pentru ca Dumnezeu să ne arate dacă trebuia să mergem sau nu înainte cu relația noastră, iar eu eram atât de atras de ea încât mi-au trebuit vreo douăzeci și cinci de zile doar pentru a nu îngădui atracției să mă domine. Însă în cursul acelei luni am ajuns la un moment dat să știu că, dacă Dumnezeu spunea „nu”, puteam accepta hotărârea Lui. Aș fi înțeles atunci că avea pe altcineva

în plan pentru mine și o altă persoană pentru Lisa. Odată ce am ajuns în punctul acela neutru am început cu adevărat să ascult.

Dacă intru în cămăruța mea de rugăciune și simt că nu sunt neutru cu privire la subiectul pentru care mă rog, trebuie să rezolv problema aceasta, cu ajutorul Cuvântului divin și al rugăciunii, până când ajung să pot primi orice răspuns din partea Domnului. Trebuie să fiu în stare să accept un da sau un nu, fiindcă dacă înclin într-o parte sau în alta s-ar putea să am în inimă o pace înșelătoare.

Lisa: De câteva ori, în felurite etape ale vieții, ne-am spus: „*Se va întâmpla așa, sau atunci, ori acolo*”, pentru ca apoi să ne dăm seama că nu acesta era planul lui Dumnezeu. A trebuit apoi să ștergem toată tabla și să spunem: „Doamne, lucrează cum dorești Tu.”

Ai vorbit despre un fel de *cunoaștere* care izvorăște din Duhul Sfânt. Când mă pregăteam pentru scrierea cărții *Nurture*, am căutat sensul termenului *intuiție*. Acesta este format din două cuvinte latinești: *in* și *tueor*, care puse alături înseamnă „îndrumător lăuntric”.² Duhul Sfânt este îndrumătorul nostru lăuntric. El ne dă o inimă nouă (vedeți Ezechiel 36:26) și începe să ne dea învățătură.

Lisa: În viață avem parte de unele contexte (legate de oameni sau de împrejurări) în care, deși totul pare în ordine, simțim că, totuși, nu este. Ne poți spune mai multe pe tema aceasta?

John: Ori de câte ori nu am ascultat de acel îndrumător lăuntric (atunci când în duhul meu lucrurile nu erau în ordine, chiar dacă la suprafață păreau a fi), m-am trezit prins într-o capcană.

Lisa: De obicei se întâmplă astfel atunci când ai deja un răspuns inițial, pe care îl înlături prin argumentele minții.

John: Da. De obicei, acel răspuns inițial este cel al Duhului lui Dumnezeu. Situația a fost similară și când am ignorat sfatul tău, Lisa.

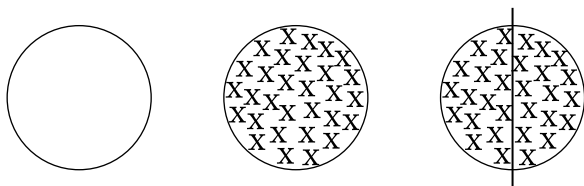
Dați-mi voie să spun ceva soților și soțiilor: când m-am căsătorit cu Lisa, eu mă rugam câte o oră și jumătate pe zi. Din câte observasem, Lisa se ruga vreo zece minute, în timp ce făcea duș.

Lisa: Pe vremea aceea lucram cu normă întreagă!

John: De multe ori se întâmpla să spun: „Lisa, cred că ar trebui să facem așa sau pe dincolo.” Iar ea îmi spunea: „Eu nu simt la fel” și se dovedea că avea dreptate în jumătate dintre situații! Eram cât se poate de frustrat.

Într-o zi, am zis: „Doamne, eu mă rog câte o oră și jumătate în fiecare dimineață. Lisa se roagă zece minute la duș. Cu toate acestea, are dreptate cu privire la mai bine de jumătate dintre toate problemele discutate.”

Domnul mi-a răspuns: „Desenează un cerc.” Așa că am desenat un cerc pe o bucată de hârtie. Dumnezeu a zis: „Umple cercul cu x-uri.” Am început să fac x-uri înăuntrul cercului. El mi-a spus: „Acum trage o linie chiar prin mijlocul cercului.” Așa am făcut.

Domnul a continuat: „Observi că jumătate dintre x-uri se află de o parte a liniei și jumătate de cealaltă? John, când erai necăsătorit, tu însuși erai complet în Mine. Acum ai devenit însă un singur trup cu Lisa, astfel că cercul acesta vă reprezintă pe voi doi. Tu ești jumătatea stângă, iar ea cea dreaptă.”

Apoi Domnul a adăugat: „Știi ce reprezintă x-urile? Informația de care ai nevoie de la Mine pentru a putea lua hotărâri înțelepte. Problema este că tu iei toate deciziile bazându-te numai pe jumătate dintre informațiile disponibile. Trebuie să înveți cum să valorifici ceea ce Eu îi arăt soției tale, așa încât tu, în calitate de cap al căminului vostru, să poți lua hotărâri pe baza tuturor informațiilor pe care vi le-am dat.”

Ținând seama de imaginea aceasta privitoare la intuiție, pot spune că, într-adevăr, atunci când am simțit un avertisment din partea Duhului Sfânt și nu l-am luat în seamă, am avut de suferit. Însă mi s-a întâmplat să ignor și unele cuvinte ale Lisei, cu toate că știam în adâncul inimii mele că veneau din Duhul, pentru că El îmi adevăra în sinea mea faptul acesta.

Au fost și situații – doar o dată la câțiva ani – în care Lisa mi-a spus lucruri cu privire la care am știut că nu aveau ca motivație credința, că

dădeau glas temerii și că nu trebuiau urmate, însă de cele mai multe ori, când ea îmi vorbește, știu în adâncul duhului meu că are dreptate. Dacă ignor această confirmare lăuntrică, eu sunt cel care plătește prețul.

Lisa: Cred că John e acum foarte amabil, însă aș vrea ca oamenii să înțeleagă faptul că, atunci când Dumnezeu le spune ceva, pot avea încredere deplină în cuvintele Lui. Cercetătorii afirmă că duhul este înzestrat cu o percepție extrasenzorială cognitivă mult mai mare decât ne dăm noi seama. Când ne grăbim să acționăm pe baza înțelegerii noastre, crezând că știm mai bine decât glasul acela lăuntric în ce fel trebuie să procedăm, nu ne îndoim de noi înșine, ci de Dumnezeu. Când Dumnezeu începe să ne spună ceva, trebuie să mergem în direcția arătată de El.

Am avut de curând parte de o experiență alături de un grup de persoane împreună cu care eram într-un autobuz, iar mie, sinceră să fie, îmi displac foarte tare autobuzele. Grupul nostru se afla de o bucată bună de vreme în autobuz, într-un aeroport, iar o persoană din grup nu reușise nicicum să ajungă în locul unde ne așteptase autobuzul. Am tot sunat-o, dar n-am dat de ea.

În cele din urmă, am văzut-o sărind în sus și în jos, în timp ce-și flutura mâinile, la mare depărtare de noi, în zona unde erau parcate taxiurile, adică în cu totul alt loc decât cel în care ar fi trebuit să vină. În sinea mea, am vrut să fiu supărată pe ea. Însă, de îndată ce am privit-o, mi-a venit în minte gândul: „De fapt, o iubesc”, iar între noi s-a înfiripat îndată o legătură de suflet. Am iubit-o din clipa în care mi s-au oprit ochii asupra ei, iar între noi s-a format o legătură puternică.

Dumnezeu vă va face parte de asemenea legături. Situația în care ne găseam m-ar fi îndemnat să spun: „De ce aș iubi-o?” Dar, cu toate acestea, am făcut-o. Astăzi am primit un email lung de la ea, în care mi-a spus: „M-ai iubit din prima clipă, iar faptul acesta m-a făcut să simt dragostea lui Dumnezeu în unul dintre momentele cele mai incomode din viața mea.” Iată ce se întâmplă atunci când îngăduim unor asemenea legături să se creeze, în loc să dăm voie împrejurărilor să ne dicteze reacțiile.

Au fost și situații în care John mi-a spus: „Lisa, ceva nu cred că e în ordine cu persoana aceea”, iar eu i-am răspuns: „Iubitule, tu nu ești femeie. Nu poți vedea lucrurile astea așa ca mine.” Soțul meu a

continuat să mă avertizeze, iar atunci când nu l-am ascultat, am avut de tras ponoasele.

John: Dați-mi voie să vă spun următoarele: în Fapte 15, Pavel și Barnaba s-au confruntat cu o controversă privitoare la credincioșii dintre neamuri și la respectarea de către aceștia a Legii lui Moise. Biserica i-a trimis la Ierusalim, să stea de vorbă cu apostolii și cu bătrânii. De ce nu au decis Barnaba și Pavel singuri? De ce a trebuit să coboare la Ierusalim pentru a se întâlni cu toți ceilalți? Fiindcă puterea și călăuzirea însoțesc unitatea. Iată motivul pentru care soții și soțiile trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a păstra unitatea dintre ei. Acest climat al unității creează contextul în care putem primi răspunsuri clare din partea lui Dumnezeu.

Lisa: Care este diferența dintre *darurile* Duhului Sfânt și *roada* Lui?

John: Un dar al Duhului Sfânt este ceva ce Dumnezeu pune în viața unui credincios. El nu trebuie cultivat sau dezvoltat, ci poate fi folosit de la bun început. Singurul aspect care trebuie cultivat este modul în care lucrează persoana în cauză cu darul acela. Prin contrast, roada Duhului divin trebuie cultivată. Care va să zică, darurile sunt date, pe când roada se cultivă.

Roadă Duhului Sfânt este rezultatul unei vieți conduse de Duhul lui Dumnezeu. Atunci când umblați în Duhul, roada care este cultivată în voi vă transformă într-o persoană care are mai multă bucurie, pace, răbdare, dragoste etc. (vedeți Galateni 5:22-23). Dragostea, bucuria sau pacea despre care vorbeam vor izvorî din voi, fiindcă umblați în Duhul. Rodirea este strâns legată de viețuirea voastră. Roadă Duhului Sfânt constituie temelia care vă va ține în siguranță în viața voastră de slujire. Pe de altă parte, darurile Duhului sunt legate de viața de slujire; din păcate, mulți oameni caută mai mult darurile decât roada.

În ce mă privește, m-am rugat astfel Domnului: „Nu vreau ca darurile pe care mi le-ai dat să umbrească roada pe care ai dezvoltat-o în mine.” M-am rugat în felul acesta ca să îmi pot sfârși bine alergarea, fiindcă se întâmplă adesea ca oamenii să înceapă să caute mai mult darurile. Scriptura spune: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești” (1 Corinteni 14:1). Credincioșii caută mai mult darurile și ignoră roada (dragostea).

Darurile nu reprezintă caracterul care îi duce pe oameni mai departe și pot sfârși chiar prin a-i distruge. Iuda a scos afară demoni

și a vindecat bolnavi; cu toate acestea, a ajuns în iad. Isus a spus: „Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut” (Matei 26:24). În viața lui Iuda s-au manifestat darurile spirituale, însă este lămurit că el nu a cultivat și roada Duhului.

Lisa: Unii oameni exercită daruri spirituale deosebite, însă între roada din viața lor și puterea darurilor folosite există un contrast uriaș. Cum se poate una ca asta?

John: Să aruncăm o privire la Balaam. Omul acesta avea un darul profetic, iar profețiile lui se găsesc în Scriptură! Cuvintele spuse de el au fost cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Domnul a făcut să piară ucis de sabie, din pricina răutății și neascultării lui. Împăratul Saul își pierduse mințile și ajunsese nebun. La un moment dat îl urmărea pe David, unsul Domnului, ca să-l ucidă. Și totuși, în toiul acelei perioade din viața lui, a profețit într-o zi alături de alți profeți (vedeți 1 Samuel 19).

Faptul că darurile spirituale se manifestă în viața unui om nu indică neapărat încuviințarea lui Dumnezeu față de modul în care trăiește el. Isus a spus: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Noi am scos draci, am făcut minuni și semne mari în Numele Tău, am profețit și am predicat în Numele Tău.»” Atunci El le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine voi toți care lucrați fărădelege! Nu ați avut roadă în viața voastră” (vedeți Matei 7:22-23). Domnul mi-a vorbit într-o zi și mi-a zis: „Ai observat că oamenii aceștia nu vor spune: «Noi i-am hrănit pe săraci și i-am vizitat pe cei din închisori în Numele Tău?» Pentru că cei care fac asemenea fapte cultivă roada Duhului Sfânt.” Cultivarea roadei Duhului e o măsură de siguranță care ne ajută să ne sfârșim bine alergarea.

Am observat pentru prima oară aspectul acesta când slujeam în cadrul unei biserici mari, una dintre cele mai cunoscute din lume. Biserica aceasta era vizitată de unii dintre cei mai faimoși vorbitori, însă și de unii cu mai puțină notorietate, astfel că la amvon ajungea întreaga varietate a slujitorilor creștini. Sarcina mea era să îi iau de la aeroport și să îi găzduiesc pe durata șederii lor. Am băgat de seamă că, atunci când unii dintre slujitori intrau în mașină, aveam sentimentul că Isus Se așeza alături de mine. Se ridicau apoi la amvon să predice și parcă Însuși Isus S-ar fi ridicat și ar fi vorbit.

Veneau și alți vorbitori care mă făceau să mă întreb: „Ce s-a întâmplat? De ce mă simt murdar? De ce e conversația lor atât de

vulgară?” Apoi mergeau la microfon și oamenii erau mântuiți, vindecați și slujiți. Convertirile și vindecările acestea nu erau contrafăcute, ci aveau loc prin puterea Duhului Sfânt. Mi-am zis atunci: „Doamne, nu pricep! Ce se petrece? Cum se pot purta în felul acesta de față cu mine, pentru ca apoi să meargă la amvon, iar oamenii să fie mântuiți și vindecați?” Atunci Dumnezeu mi-a arătat că Iuda a propovăduit și el Împărăția cerurilor, a scos afară draci, a vindecat bolnavi și a făcut minuni; cu toate acestea, Iuda a sfârșit în iad. Balaam a profetit, la rândul lui, însă Dumnezeu l-a făcut să piară ucis de sabie. Saul a profetit, dar nici el nu a sfârșit bine. Domnul mi-a spus: „Ungerea lui Dumnezeu – darurile spirituale care se manifestă în viața cuiva – nu sunt neapărat un semn al aprobării divine.” După roade îi veți cunoaște pe oamenii aceștia (vedeți Matei 7:16).

Lisa: Am putea spune, deci, că darul este ceva ce coboară în viața cuiva, pe când roada se dezvoltă în interior, în caracterul omului?

John: Da, e un mod foarte potrivit de a le prezenta pe cele două.

Lisa: Ai vorbit despre călăuzirea bazată pe pacea lăuntrică și despre simțământul de neliniște, de disconfort care apare atunci când Duhului Sfânt te oprește de la ceva. Însă unii oameni pun sub semnul îndoielii faptul că Dumnezeu încă vorbește și astăzi. S-ar putea ca ei să creadă că Dumnezeu vorbește numai prin Scriptură. Crezi că Dumnezeu încă vorbește azi și că o face numai în concordanță cu Cuvântul Său?

John: Mai întâi, aș aminti cuvintele spuse de Pavel bisericii din Corint: „Când erați păgâni, știți că vă duceați după idoli cei muți” (vedeți 1 Corinteni 12:2). Așadar, dumnezeii pe care îi slujeau corintenii nu puteau vorbi. Pavel evidențiază diferența dintre aceștia și Dumnezeul nostru, care vorbește lămurit.

Cum anume o face? Noul Testament ne arată felurite moduri în care Dumnezeu ne vorbește. Mai întâi de toate, El ne vorbește prin mărturia lăuntrică, prin acel simțământ plin de pace. Acesta este principalul fel în care ne vorbește.

Lisa: Chiar mai mult decât prin Cuvântul Lui?

John: Nu, Scriptura și simțământul păcii lăuntrice sunt întotdeauna în concordanță. Dacă aveți un simțământ de pace care nu se aliniază Cuvântului divin, nu îl ascultați. Este limpede că în astfel de cazuri

aveți motivații greșite în inimă și că trebuie să reveniți mai întâi la starea de neutralitate, fiind gata să primiți călăuzirea lui Dumnezeu, oricare ar fi ea. Scriptura este cea care are ultimul cuvânt.

Lisa: Cuvântul lui Dumnezeu constituie întotdeauna temelia și structura de bază.

John: Într-adevăr, așa este. Așadar, mărturia lăuntrică a păcii ocupă primul loc. Pe cel de-al doilea se află *glasul blând și liniștit* despre care vorbește Biblia. Isus spunea că oile Lui Îi cunosc glasul (vedeți Ioan 10:27). Duhul lui Dumnezeu ne transmite ceea ce Îl aude pe Isus spunând și acesta este glasul blând și liniștit despre care vorbeam.

Unii oameni au căzut în capcană fiindcă au început să urmeze felurite glasuri, fără să aibă vreo confirmare lăuntrică privitoare la ele. Ori de câte ori am auzit glasul lui Dumnezeu, acesta era însoțit de mărturia interioară și amândouă erau în concordanță cu Scriptura. Temelia pe care zidim este alcătuită din aceste trei elemente: Cuvântul, adevărarea Duhului Sfânt și glasul blând și liniștit. Dacă auziți un glas care nu e întărit de mărturia lăuntrică, nu dați ascultare vocii aceleia. Am participat la întâlniri unde feluriți oameni au avut pentru mine mesaje profetice, fără ca eu să simt prezența lui Dumnezeu sau vreo confirmare interioară. În astfel de situații nu iau în seamă cuvintele auzite.

Următorul mod în care ne arată Noul Testament că ne vorbește Dumnezeu este prin intermediul *viselor*. În Fapte 16 este relatată experiența de care a avut Pavel parte: un macedonean i s-a arătat în vis și i-a zis: „Treci în Macedonia și ajută-ne.” Duhul Sfânt folosea visul acela pentru a-i spune lui Pavel să meargă în Macedonia. Dumnezeu vorbește unora prin vise mai mult decât altora. El îi vorbește într-un mod deosebit prin vise soției mele. În ce mă privește, Dumnezeu îmi vorbește mai cu seamă prin mărturia lăuntrică și prin glasul cel blând și liniștit.

O altă cale prin care Scriptura ne arată că Dumnezeu vorbește oamenilor este cea a *vedeniilor*. Pavel ne vorbește despre o asemenea vedenie, cu privire la care scrie: „dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu” (vedeți 2 Corinteni 12:2). În cazul vedeniilor, nu ne dăm seama dacă ne găsim sau nu în trup, însă putem vedea literalmente în lumea spirituală. În anul 1989, când păstorul nostru ne-a înputernicit pe mine și pe soția mea să începem lucrarea pe care o desfășurăm astăzi, a făcut-o în urma unei vedenii pe care o avusese.

A venit într-o zi la întâlnirea cu întreg personalul bisericii și a spus: „Azi-noapte am avut o vedenie. Parcă aş fi urmărit imaginile pe ecranul unui televizor. Unul dintre păstori nu va mai sluji alături de noi. Va călători în lumea întreagă și va fi o binecuvântare pentru trupul lui Cristos.” Apoi a adăugat: „Omul acela ești tu, John Bevere.” Dumnezeu îmi spusese și mie același lucru, în rugăciune, cu vreo opt luni în urmă, astfel că mesajul păstorului a constituit o confirmare pentru mine.

Ultimul mod în care ne arată Noul Testament că Dumnezeu ne vorbește este cel al *răpirilor sufletești*. Petru a avut parte de o asemenea experiență în Fapte 10. În cazul unei răpiri sufletești, simțurile nu mai funcționează. Răpirea diferă de vedenie, fiindcă în cea din urmă simțurile rămân intacte, iar omul se poate mișca nestingherit. Când Pavel și Ioan au fost răpiți la cer, nu au fost ca împietriți. În cazul unei răpiri sufletești, omul poate vedea ceva și aude glasul lui Dumnezeu, însă celelalte simțuri încetează să mai funcționeze.

Poate că unii vor întreba: „Cum rămâne însă cu semnul lânii?” Semnele de felul acesta constituie o metodă folosită în Vechiul Testament pentru descoperirea voii lui Dumnezeu. Tot ce găsim scris în Vechiul Testament trebuie trecut acum prin filtrul crucii, iar acesta va lăsa unele aspecte în picioare, pe altele le va rectifica iar pe altele le va da la o parte. Dacă luăm semnul cu lâna și îl trecem prin filtrul crucii, vedem că acesta îl lasă la o parte. Scriptura spune: „...Toți cei ce sunt călăuziți *de Duhul lui Dumnezeu*”, nu „toți cei ce sunt călăuziți de semnul cu lâna” (vedeți Romani 8:14). În Vechiul Testament, Duhul Sfânt nu locuia înăuntrul oamenilor, astfel că Dumnezeu le vorbea prin semne de felul celui cu lâna. În ce mă privește, nu încurajez astfel de practici în rândul credincioșilor Noului Testament. Cred că și ele pot fi de folos, însă trebuie să vă asigurați mai presus de toate că sunteți călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu și de mărturia lăuntrică a Duhului Sfânt. Semnele au de-a face cu tărâmul fizic și nu cred că ați dori să vă încurcați singuri apelând la elemente care aparțin acestui domeniu. Noi suntem chemați să trăim în Duhul și să umblăm prin Duhul.

Lisa: Aș vrea să adaug spuselor tale. Toate răspunsurile acelea au fost în concordanță cu tărâmul spiritual. Noi avem un mandat foarte clar ca, atunci când vedem că fratele nostru se confruntă cu o nevoie, să nu ne închidem inima față de el (vedeți 1 Ioan 3:16-18). Uneori, nu e necesar să auzim un glas din ceruri, ci doar să vedem sau să auzim despre o nevoie. Când am auzit ce se întâmpla cu cărțile noastre, din

care oamenii rupeau pagini și le dădeau mai departe de la unii la alții, ne-am zis: „Cum ne-am putea închide inima față de nevoia aceasta?” Nu o văzuserăm niciodată cu ochii noștri, dau auziserăm despre ea, astfel că ne-am spus: „Trebuie facem ceva.”

John: Atunci când am auzit despre fetele care erau victimele traficului de ființe umane, deși Dumnezeu nu mi-a vorbit, i-am spus soției mele: „Lisa, trebuie să dăm o mână de ajutor.”

Lisa: Eu am citit despre problema aceasta într-o revistă, iar apoi am văzut-o cu ochii mei peste hotare. Uneori, oamenii așteaptă un semn, o răpire sufletească o vedenie sau un vis, când Scriptura spune: „Cine vede...”

John: „Cine vede pe fratele său în nevoie...”

Lisa: Trebuie să începem cu frații și cu surorile noastre aflați în nevoie, cu creștinii care întâmpină felurite greutăți. Începem cu cei pe care îi putem vedea sau atinge, cu oamenii ale căror glasuri le auzim și față de care nu ne putem închide inima. Am observat că, ori de câte ori reacționăm față de ceea ce vedem în lumea fizică, Dumnezeu ne încredințează și mai multe în cea spirituală, spunând: „Văd că ai fost credincios cu ceea ce ți-am dat pe mână. Acum îți pot încredința ceva mai mult în domeniul credinței.”

ALTE RĂSPUNSURI DIN PARTEA LUI JOHN

Întrebare: Cum ajunge cineva să îl hulească pe Duhul Sfânt?

John: Mențiunea lui Isus privitoare la hula împotriva Duhului Sfânt se găsește în Matei 12:22-32, în Marcu 3:22-30 și în Luca 12:10. În relatările din Matei și din Marcu este surprins în mod clar contextul. Mai marii vremii L-au acuzat pe Isus că a scos afară demonii cu puterea lui Belzebul, domnul dracilor. Atunci a făcut Isus afirmația: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” (Matei 12:31). Prin urmare, a huli Duhul Sfânt înseamnă a-L vorbi ostentativ de rău, îndeosebi echivalând manifestările Sale cu lucrările Diavolului.

Întrebare: Este biblic să ne rugăm și să cântăm cântece Duhului Sfânt, la fel cum ne rugăm sau cântăm Tatălui sau Fiului?

John: Cu siguranță. Duhul Sfânt este Dumnezeu, iar El trebuie să primească închinarea ca Dumnezeu. În Ioan 4:24 ni se spune: „Dumnezeu este *Duh*; și cine se închină Lui trebuie să I se *îchine* în duh și în adevăr.” Cred că noi suntem chemați să ne închinăm și să aducem laude Duhului Sfânt întocmai cum Îi laudăm pe Dumnezeu Tatăl și pe Dumnezeu Fiul.

Întrebare: De unde știm care rugăciuni sau cântări ar trebui să fie adresate Duhului Sfânt?

John: Isus le-a spus ucenicilor Săi:

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi...

Peste puțină vreme nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși peste puțină vreme Mă veți vedea, pentru că Mă duc la Tatăl.

În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba nimic. Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu vă va da (Ioan 16:12-14, 16, 23).

Noi venim cu cererile noastre înaintea lui Dumnezeu Tatăl în Numele (autoritatea) lui Isus. Apoi avem părtaşie (comunicăm și conversăm sau punem întrebări) cu Duhul Sfânt, aspect adus în discuție pe parcursul acestei cărți.

Întrebare: Este biblic să cerem Duhului Sfânt să „vină” într-o adunare sau un serviciu, când El este omniprezent?

John: Da. Biblia ne învață deopotrivă despre omniprezența lui Dumnezeu și despre prezența Sa vădită. Despre omniprezența Lui aflăm mai multe din cuvintele psalmistului David:

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca (Psalmul 139:7-10).

Scriptura ne mai arată că Dumnezeu nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată (vedeți Evrei 13:5). Și aici surprindem omniprezența Lui, prezența care se găsește întotdeauna pretutindeni.

Pe de altă parte, putem vorbi și despre prezența *manifestată* a lui Dumnezeu, adică despre cea care nu mai este nevăzută, ci văzută, care nu mai rămâne neauzită, ci devine auzită, care nu mai e nici necunoscută, ci se face cunoscută. Dumnezeu Își manifestă prezența atunci când Se descoperă simțurilor noastre (vedeți Ioan 14:19-24). Cred că este biblic să cerem această prezență manifestată a Lui.

Întrebare: De ce ne rugăm ca Dumnezeu să Își reverse Duhul Sfânt? Nu a făcut deja aceasta?

John: În Zaharia 10:1 găsim scrise următoarele cuvinte: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară.” În Scriptură, ploaia reprezintă întotdeauna revărsarea Duhului Sfânt. Cred că, atunci când Îl rugăm pe

Dumnezeu să Își reverse Duhul, cerem o revărsare proaspătă a Acestuia peste comunitatea, orașul și țara noastră, adică o revărsare mai mare a prezenței manifestate a lui Dumnezeu, care ne împuternicește să facem lucrarea Lui și care va duce la un seceriș mai bogat de suflete pentru Împărăția cerurilor.

Întrebare: Cum pot dezvolta o relație mai profundă cu Duhul Sfânt? Cum pot avea parte în mai mare măsură de prezența și de puterea Lui?

John: Petrecând timp cu Dumnezeu și studiind Cuvântul Său. O explicație detaliată a modului în care putem dezvolta o relație mai strânsă cu Dumnezeu puteți găsi în al doilea și al treilea capitol.

Întrebare: Dacă Duhului Sfânt cunoaște toate lucrurile, de ce mai e nevoie să citim Scriptura?

John: Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui inspirat, fiindcă acesta este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16-17). Duhul Sfânt folosește acest Cuvânt scris (termenul din limba greacă este *logos*) pentru a aduce la noi cuvântul Lui rostit (*rhema*). Duhul Sfânt însușește *logos*-ul, care devine pentru noi *rhema*. Dacă noi nu petrecem timp cufundați în *logos* (cu inima deschisă înaintea Duhului Sfânt), atunci este mult mai greu de ajuns la *rhema*. Biserica subterană din China era plină de Duhul Sfânt, însă vreme de ani de zile și-a dorit cu disperare să aibă parte de Biblie. Creștinii chinezi doreau să citească Scriptura, pentru ca Duhul Sfânt să le poată vorbi prin Cuvântul scris și să dea acestuia viață în inima lor. Este nespus de important să citiți Scriptura. Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Lui lucrează împreună, într-un parteneriat.

Nu uitați, Biblia conține tainele lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt este Cel care ne descoperă aceste taine. Dacă citiți un pasaj din Scriptură fără a fi influențați de Duhul Sfânt, puteți observa numai ceea ce exprimă textul acela în limbaj omenesc. Însă, prin Duhul Sfânt, puteți pătrunde înțelesul lui spiritual, care transcende înțelegerea omenească, fiindcă, prin Duhul Sfânt, avem în noi gândirea lui Cristos:

Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiise Dumnezeu spre slava noastră mai înainte de veci și pe care n-a cunoscut-o niciunul dintre frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci „cine a cunoscut gândul Domnului ca să-I poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Cristos (1 Corinteni 2:7-16).

Întrebare: Viața bisericii mele este atât de seacă. Ce aş putea face eu, ca simplu mădular al ei, pentru a aduce mai mult din Duhul Sfânt în biserică?

John: Dacă nu ești lider în biserică, singurul lucru pe care îl poți face este să te rogi. Mai întâi, invită-L pe Duhul Sfânt în viața ta, astfel încât să duci cu tine în biserică prezența Sa manifestată. Apoi roagă-L pe Dumnezeu să atingă inima liderilor, ca să se deschidă față de manifestarea prezenței Duhului Sfânt.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

Dacă folosiți cartea aceasta ca parte a seriei Messenger despre Duhul Sfânt, urmăriți, vă rog, a șasea sesiune video.

1. Toți credincioșii au abilitatea de a exercita darurile spirituale. Cum ar putea arăta folosirea acestor daruri în afara cadrului oficial al lucrării?
2. Atunci când credeți că Dumnezeu vă dă pacea Sa cu privire la o hotărâre, ce vă face să fiți încrezători că de la El vine simțământul acesta?
3. V-a vorbit vreodată Duhul Sfânt prin soțul sau soția voastră, în loc să vă vorbească în mod direct? De ce credeți că alege El să lucreze astfel și cum puteți primi călăuzirea de felul acesta pentru viața voastră?
4. Când aveți de luat hotărâri majore și nu primiți niciun fel de călăuzire privitoare la ele, ce puteți face?
Citiți pasaje din Proverbe 11:14, 15:22, 24:6 și Romani 6:26-27.
5. Credeți că Dumnezeu vorbește și astăzi oamenilor? În ce fel v-a vorbit vouă?

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

APENDICE

CUM SĂ PRIMIM MÂNTUIREA

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.

Romani 10:9-10

Duhul Sfânt tânjește să aibă părtășie cu voi în fiecare clipă, încurajându-vă și înzestrându-vă cu tot ce aveți nevoie pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a contribui la extinderea Împărăției Sale. Însă primul pas spre o viață de strânsă apropiere de Duhul lui Dumnezeu este primirea mântuirii prin Fiul Său, Isus Cristos.

Prin moartea și prin învierea lui Isus, Dumnezeu v-a deschis calea spre Împărăția Sa, ca fii și fiice preaiubite ale Lui. Jertfa lui Isus de pe cruce v-a făcut parte din belșug și fără plată de viața veșnică. Mântuirea este darul lui Dumnezeu pentru voi și nu puteți face nimic pentru a o dobândi sau merita.

Pentru a primi darul acesta prețios, recunoașteți-vă mai întâi păcatul trăirii independente de Creatorul vostru (căci aceasta este rădăcina tuturor păcatelor pe care le-ați săvârșit vreodată). Pocăința reprezintă un element esențial al primirii mântuirii. Petru arăta limpede faptul acesta în ziua în care au fost mântuiți cinci mii de oameni: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Fapte 3:19). Scriptura afirmă că fiecare dintre noi ne-am născut în robia păcatului, a cărei rădăcină se găsește în păcatul lui Adam, cel de la care a pornit acest tipar al neascultării voite. Pocăința constituie alegerea de a lăsa în urmă ascultarea de propria persoană și de cel rău, tatăl minciunii, întorcându-vă supuși spre Stăpânul vostru, Isus Cristos, Cel care Și-a dat viața pentru voi.

Voi trebuie să îi predați lui Isus stăpânirea asupra vieții voastre. A-L face „Domn” pe Cristos înseamnă a-I ceda stăpânirea asupra duhului, sufletului și trupului vostru, adică asupra a tot ce sunteți și aveți. Autoritatea Lui asupra vieții voastre devine absolută. În momentul în care faceți pasul acesta, Dumnezeu vă izbăvește din întuneric și vă strămută în lumina și slava Împărăției Sale. Astfel, treceți din moarte la viață, devenind copiii Lui!

Dacă doriți să primiți mântuirea prin Isus, roștiți în rugăciune cuvintele acestea:

Dumnezeule ceresc, recunosc să sunt un păcătos aflat departe de standardele neprihănirii Tale. Merit să fiu osândit pentru veșnicie din pricina păcatului meu. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat în starea aceasta, căci cred că Tu L-ai trimis pe Isus Cristos, singurul Tău Fiu, născut din fecioara Maria, să moară pentru mine și să poarte la cruce osânda mea. Cred că El a înviat a treia zi și că șade acum la dreapta Ta, ca Domn și Mântuitor al meu. De aceea, mă pocăiesc astăzi de dorința de a-mi cârmui singur viața, pe care o predau pe deplin stăpânirii lui Isus.

Doamne Isuse, Te mărturisesc pe Tine ca Domn și Mântuitor. Vino în viața mea prin Duhul Tău și fă din mine un copil al lui Dumnezeu. Renunț la lucrurile întunericului de care m-am ținut strâns cândva și de astăzi înainte nu vreau să mai trăiesc pentru mine, ci, prin harul Tău, voi trăi pentru Tine, căci Tu Te-ai jertfit ca eu să pot avea viață veșnică.

Îți mulțumesc, Doamne; viața mea este acum cu totul în mâinile Tale și, potrivit Cuvântului Tău, nu voi fi dat niciodată de rușine.

Bun venit în familia lui Dumnezeu! Vă îndemn să împărtășiți această veste minunată cu alți credincioși. Este important, de asemenea, să vă alăturați unei biserici locale care crede Scriptura și să legați relații cu alți oameni care vă pot încuraja pe calea nou descoperită a credinței. Puteți contacta oricând organizația noastră, dacă aveți nevoie de ajutor pentru găsirea unei biserici în zona unde locuiți (vizitați pentru aceasta MessengerInternational.org).

Tocmai ați început fascinanta călătorie a intimității cu Dumnezeul Cel Preaînalt. El să vă ajute să sporiiți în fiecare zi în ce privește prietenia cu El!

NOTE

Chapter 1

1. James Strong, vol. 1, *A Concise Dictionary of the Words in the Greek Testament and The Hebrew Bible*, 44 (Bellingham, WA: Logos Bible Software, 2009) (în continuare vom menționa Strong's Concise Dictionary).
2. W E. Vine, Merrill F. Unger și William White, Jr., vol. 2, *Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, 29 (Nashville, TN: T. Nelson, 1996) (în continuare vom menționa Vine's Expository Dictionary).
3. Ibid., 111.
4. Rick Renner, *Sparkling Gems from the Greek* (Tulsa, OK: Teach All Nations, 2003), 737 (în continuare vom menționa Sparkling Gems).
5. Ibid., 26.

Chapter 1 Devotions

1. A.W. Tozer, *A Treasury of A.W Tozer* (Harrisburg, PA: Christian Publications, Inc., 1980) pp. 290- 291.
2. Ibid, pp. 295-296.
3. Andrew Murray, „The Holy Spirit In The Family,” *Herald of His Coming*, Februarie 2013, p. 8.
4. Lester Sumrall, *Spirit, Soul & Body* (New Kensington, PA: Whitaker House, 1995) p. 113.
5. R.A. Torrey, „The Holy Spirit's Power in the Believer,” vezi nota 3, p. 1.

Chapter 2

1. Spiros Zodhiates Th.D., ed., *The Complete Word Study Dictionary: New Testament* (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 1992), s.v. „metochos.”

Chapter 2 Devotions

1. Henry T. Blackaby & Clause V. King, *Experiencing God* (Nashville, TN: Broadman & Holman Publishers, 1994) pp. 86-87.

2. Ibid., p. 87.
3. Ibid., pp. 87-88.
4. Brother Lawrence, *The Practice of the Presence of God* (New Kensington, PA: Whitaker House, 1982) pp. 61, 65.
5. Ibid., p. 37.
6. Ibid., pp. 41, 46, 47, 49.
7. Kathryn Kuhlman, *The Greatest Power in the World* (North Brunswick, NJ: Bridge-Logos Publishers, 1997) p. 122.
8. Sparkling Gems, p. 116.

Chapter 3 Devotions

1. Francis Frangipane, *Holiness, Truth and the Presence of God* (Cedar Rapids, IA: Arrow Publications, 1999) pp. 56-57.
2. Ibid., pp. 58-59.
3. Vezi Romani 1:17; 2 Corinteni 3:18.
4. C.H. Spurgeon, *All of Grace* (New Kensington, PA: Whitaker House, 1981) p.115.
5. Jeanne Guyon, *Experiencing the Depths of Jesus Christ* (Jacksonville, FL: SeedSowers Publishing, 1975) p. 3.
6. Ibid., p. 11.

Chapter 4

1. Rick Renner, *The Dynamic Duo: The Holy Spirit and You*, 105 (Lake Mary, FL: Charisma House, 1994).
2. Joseph Henry Thayer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament: Being Grimm's Wilke's Clavis Novi Testamenti*, 509 (New York: Harper & Brothers, 1889).
3. M. G. Easton, *Easton's Bible Dictionary* (New York: Harper & Brothers, 1893).

Chapter 4 Devotions

1. Vezi Exod 3:2-4; 13:21; 14:24; Psalm 78:14.
2. Charles Spurgeon, *The Power in Praising God* (New Kensington, PA: Whitaker House, 1998) p. 31.

3. Joseph Henry Thayer, D.D., *Thayer's Greek-English Lexicon of the New Testament* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1977) p. 517, adaptată.
4. Smith Wigglesworth, *Ever Increasing Faith* (Springfield, MO: Gospel Publishing House, 1971) pp. 96-97.
5. Reinhard Bonnke, *Living a Life of Fire* (Orlando, FL: E-R Productions LLC, 2009) p. 237.
6. Ibid., pp. 274, 369.
7. Watchman Nee, *Let Us Pray* (New York, NY: Christian Fellowship Publishers, Inc., 1977) p. 71.
8. Kathryn Kuhlman, *The Greatest Power in the World* (North Brunswick, NJ: Bridge-Logos Publishers, 1997) p. 79.

Chapter 5

1. Spiros Zodhiates Th.D., ed., *The Complete Word Study Dictionary: New Testament* (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 1992), s.v. „mysterion.”
2. Johannes P. Louw și Eugene Albert Nida, vol. 1, *Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*, a doua ediție electronică, 383 (New York: United Bible Societies, 1996).
3. *Strong's Concise Dictionary*, 51.

Chapter 5 Devotions

1. Kenneth E. Hagin, *Why Tongues?* (Tulsa, OK: Rhema Bible Church, 1975) pp.14-16.
2. Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* (Uhrichsville, OH: Barbour Publishing, Inc., 1997) p. 155.
3. Ibid.

Chapter 6

1. *Vine's Expository Dictionary*, 585. See note under this entry discussing the difference between teknon and huioi.
2. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language* (San Francisco: Foundation for American Christian Education, 1967, 1995), 113.

TREZIREA LEOAICEI

Cu pasiune. Actuală. Ușor de înțeles. Cu putere. Nostimă. Aceste cuvinte o descriu pe Lisa Bevere - vorbitor internațional, autor de succes și coproducător al emisiunii TV „The Messenger”, care se recepționează în mai mult de 216 de țări. Cu o transparentă caracteristică, Lisa împărtășește Cuvântul lui Dumnezeu îmbibat cu experiențe personale pentru a înputernici femeile să descopere puterea libertății. Inima ei este plină de pasiune pentru dreptatea socială, iar ca avocat al schimbării i-a mobilizat și pe alții să ia parte la ameliorarea suferințelor din lume.

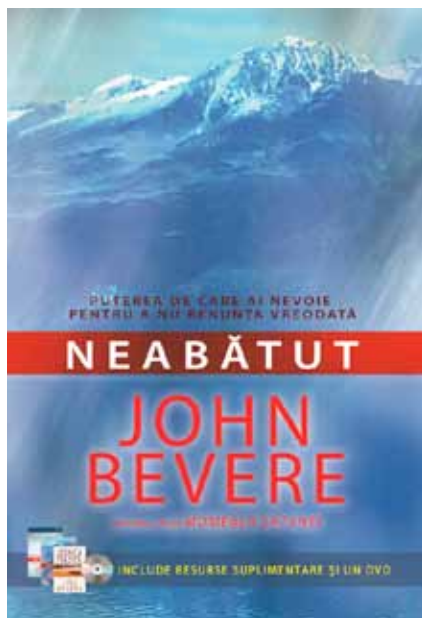

NEABĂTIUT

PUTEREA DE CARE AI NEVOIE
PENTRU A NU RENUNȚA
NICIODATĂ

Mai important este felul cum „sfârșim” decât cel în care „începem”. Pentru a ne sfârși bine viața e nevoie să o și trăim bine. Aceasta presupune faptul că trebuie să știm cum să „nu ne dăm bătăi”. Înseamnă să avem un duh neabătut. Cum putem dobândi însă un asemenea duh și de ce este atât de important?

John Bevere îți răspunde la această întrebare esențială pe cuprinsul acestei cărți.

SERII DE AUTOR – JOHN BEVERE

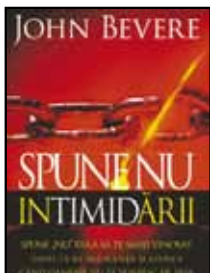
MOMEALA SATANEI dă în vileag una dintre cele mai înșelătoare curse pe care le folosește Diavolul pentru a-i îndepărta pe credincioși de voia lui Dumnezeu: **ofensa**. Cei mai mulți oameni care-i cad în plasă nici măcar nu-și dau seama că au mușcat din momeala celui rău. Dacă acționezi corect în fața jignirii, vei deveni o persoană mai puternică, nu una plină de amărăciune. Răspunsul tău îți va determina viitorul. John Bevere îți arată cum poți ține jignirea la distanță, scăpând de mentalitatea de victimă.

Cartea include un supliment devoțional de 70 de pagini, structurat pe 30 de zile de studiu individual. Ghidul acesta poate fi folosit și în grupe mici de părtășie.

FRICA DE DOMNUL

Mai mult ca niciodată, ceva lipsește din bisericile noastre, din rugăciunile noastre și din viața noastră, și anume, ceea ce clădește apropierea în relația noastră cu Dumnezeu. Este ceea ce ne face viața autentică și curată. Este ceea ce ne transformă cu adevărat în copii ai lui Dumnezeu conduși de Duhul Său. Este...FRICA DE DOMNUL.

Într-un stil confruntativ, dar care îmbracă haina dragostei, el ne îndeamnă să înnoim modul în care-l arătăm lui Dumnezeu reverență în viața noastră de închinare, cât și în cea de zi cu zi.

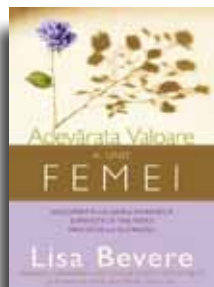
SPUNE NU INTIMIDĂRII

Oricine s-a lăsat intimidat la un moment dat în viață! Știi oare de ce s-a întâmplat așa sau cum poți face să nu ți se mai întâmple? John Bevere dă în vileag amenințări și presiuni, frânge strânsoarea temerii și te învață cum să înflăcărezi darurile lui Dumnezeu și cum să instalezi împărăția Lui în viața ta. Înfruntă rădăcinile noduroase ale intimidării și află de ce îți este greu să spui „Nu”, de ce te temi de confruntare, de ce te străduiești să eviți conflictul și de ce cheltui atâta energie căutând să fii pe placul altora.

ADEVĂRATA VALOARE A UNEI FEMEI

Trăim într-o lume care ne determină valoarea în funcție de poziția noastră, de bunurile pe care le avem, de oamenii pe care-i cunoaștem și de felul în care arătăm. Nu așa ar trebui să fie!

Lisa Bevere ne oferă o descriere plină de sinceritate a experienței sale personale, menită să dea în vileag influențele subtile și minciunile sfruntate care le țin pe multe femei înlănțuite. Întrebările profunde și subiectele de discutat de la sfârșitul fiecărui capitol fac din cartea aceasta o unealtă utilă pentru studiul individual sau în grup. **Cartea conține și un ghid de studiu.**

De același autor: **Victorie în pustie, Glas profetic.**

**Toate aceste resurse din Seria Duhul Sfânt
sunt un cadou pentru tine!**

Ai libertatea de a multiplica acest CD ROM, poți să copiezi materialele, să transmiți documentele prin email, să le copiezi în documente Word, să trimiți învățăturile din carte către biserici și să le încarci pe Internet punându-le la dispoziția altora. Distribuie aceste resurse oriunde este o foame după Cuvântul lui Dumnezeu și o nevoie de a îi împuternici pe creștini în umblarea cu Domnul.

Dorești mai mult? Scanează acest cod:

Accesează CloudLibrary.org pentru mai multe
resurse de John și Lisa Bevere.

DUHUL SFÂNT

Textul pe care îl ai în mână face parte din *Seria Duhul Sfânt*, de John Bevere. Citind această carte și folosind materialele care sunt disponibile pe CD-ul atașat sau pe situl CloudLibrary.org, vei putea să aprofundezi fiecare parte a acestei serii dinamice și relevante. Dacă vei studia în mod adecvat învățăturile acestea, ele vor avea un impact real și te vor împuternici în călătoria credinței, pentru a putea face și mai mult pentru Dumnezeu.

Întreaga serie de materiale despre Duhul Sfânt cuprinde următoarele componente:

- Cartea Duhul Sfânt
Singura parte tipărită din această serie.
Cartea se găsește și în format .pdf pe discul cu resurse.
- CD-ul cu resurse despre Duhul Sfânt
Discul atașat conține toate materialele disponibile în format digital. Nu vei putea vizualiza acest CD pe un DVD player clasic. Toate fișierele sunt accesibile însă de pe computer și pot fi încărcate pe tablete sau smartphone.
- Cartea audio Duhul Sfânt
Toate cele 6 capitole ale manualului Duhul Sfânt sunt citite în limba română, în format MP3.
- Sesiunile video de învățătură din Seria Duhul Sfânt
Toate cele 6 sesiuni de învățătură în format MP4
- Sesiunile audio de învățătură din Seria Duhul Sfânt
Toate cele 6 sesiuni de învățătură în format MP3
- Materiale bonus
CD-ul mai conține și alte cărți și resurse, inclusiv cărțile *Neabătut* și *Fetele cu săbii*.

DUHUL SFÂNT

RESURSE

Vizualizează resurse pe computerul tău
& descarcă și alte materiale
www.CloudLibrary.org

Messenger
International
MessengerInternational.org

JOHN BEVERE

CU ADDISON BEVERE

Discul cu resurse este un dar din partea lui John Bevere pentru tine. El îți dă acces la mai multe resurse valoroase care te vor ajuta să aprofundezi aceste mesaje dinamice și să le împărtășești și altora. Ești liber să multiplici și să distribui orice parte din aceste materiale. Poți să transmiți documentele prin email, să le distribui studenților, să le publici pe internet și să le tipărești sau să le copiezi. Materialele acestea au fost produse cu scopul de a-i inspira și încuraja pe liderii creștini de pretutindeni.

Aceste resurse și multe altele în limba română din partea lui John și Lisa Bevere sunt disponibile pentru descărcare de la adresa:

www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

Resurse adiționale în multe limbi pot fi vizionate și descărcate de pe Youtube.com și Yuku.com, precum și de pe alte situri de media sharing.

CUNOAȘTEȚI DESPRE EL- DAR ÎL CUNOAȘTEȚI PE EL?

Ucenicii fuseseră împreună cu Isus timp de trei ani, umblând alături și El și auzind tot ce avusesse de spus. Cu toate acestea, Isus i-a înștiințat pe cei mai apropiați prieteni ai Săi că trebuia să plece, ca Duhul Sfânt să poată veni, iar că schimbarea aceasta avea să le fie de folos (Ioan 16:7, 13-14). Dacă afirmația lui Isus era adevărată în ce-i privea pe ucenici, care petrecuseră fiecare zi alături de El, cu cât mai mult avem noi nevoie astăzi de implicarea activă a Duhului Sfânt în viața noastră?

Din păcate, Duhul lui Dumnezeu este deseori înțeles greșit, astfel că mulți credincioși nu știu cine este El și cum Se manifestă în raport cu noi. Duhul Sfânt este privit adesea drept ceva „ciudat”, însă Biblia arată lămurit că Duhul lui Dumnezeu nu este ceva. El este cineva, o Persoană care a promis că nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată. În această carte interactivă, John Bevere vă invită să descoperiți voi înșivă Persoana cea mai ignorată și mai greșit înțeleasă din Biserică: Duhul Sfânt.

Nu pierdeți ocazia de a citi această introducere extraordinară.

JOHN BEVERE și soția lui, Lisa, sunt fondatorii organizației Messenger International. Slujitor creștin și autor consacrat, John aduce în fața trupului lui Cristos mesaje pline de îndrăzneală și pasiune, care prezintă adevărul fără umbră de compromis. Dorința lui este aceea de a sprijini biserica locală și de a oferi resurse liderilor creștini, indiferent de locul unde se găsesc aceștia, de limba pe care o vorbesc sau de starea lor financiară. Pentru atingerea acestui scop, materialele lui au fost traduse în peste șaiszeci de limbi. Când este acasă, John își petrece timpul cu cei patru fii, cu nurerile și cu nepoții.

INCLUDE UN DVD CU RESURSE SUPLIMENTARE

Mai multe resurse sunt disponibile la:
www.CloudLibrary.org
www.MessengerInternational.org

Messenger International
MessengerInternational.org

Această carte este oferită
de autor și nu poate fi vândută

